

DON

De verhalen van

QUICHOT

OO 222
PPP dDD
EEE AAA
RRR YYY
AAA

OPERA2DAY

NEUE

NEW
EUROPEAN
ENSEMBLE

**DE
VERHALEN
VAN DON
QUICHOT**

Ebook uitgegeven in het kader van het educatie- en
participatieproject bij de opera
De vernuftige edelman Don Quichot van La Mancha
door OPERA2DAY en New European Ensemble.

OPERA2DAY
HOGE ZAND 42
2512 EM DEN HAAG
www.opera2day.nl

© OPERA2DAY, 2023

ISBN: 9789082323351

VOORWOORD

Don Quichot is het best verkochte boek aller tijden en het verhaal wordt gezien als de eerste roman. Hoewel bijna iedereen de roman tenminste van naam kent, weten maar weinigen dat het eigenlijk bestaat uit twee delen die tien jaar na elkaar verschenen. In 1605 werd het eerste deel gepubliceerd en dit werd direct een wereldwijde bestseller. Het zou bij dit ene deel zijn gebleven als schrijver Miguel de Cervantes niet ergens mee in zijn maag zat: zijn boek was zo'n groot succes dat andere schrijvers er een graantje van wilden meepikken en met de personages aan de haal gingen. Om korte metten te maken met deze praktijken besloot Cervantes in 1615 om maar zelf een vervolg uit te geven, dat eindigde met *spoiler alert*: aan het eind, in Hoofdstuk 52, laat hij zijn protagonist sterven zodat geen schrijver *Don Quichot* ooit nog kon 'kapen'. Maar dan kende hij het Haagse OPERA2DAY en haar dromen nog niet...

Van januari tot en met maart 2023 reisde ons gezelschap met de opera *De vernunftige edelman Don Quichot van La Mancha* door Nederland. In een nieuw libretto van Stefano Simone Pintor en componist Vanni Moretti werd de kern van de beide boekdelen gevangen. De muziek werd uitgevoerd door een stralende cast van zangers en een unieke mix van de moderne musici van het New European Ensemble en de Italiaanse specialisten in middeleeuwse muziek *la fonte musica*. We volgden *Don Quichot* in de voorstelling alsof hij daadwerkelijk uit de dood was herrezen, en we zagen op het toneel schrijver

Miguel opnieuw in de pen klimmen. Alles alsof de ridderlijkheid nooit uit de maatschappij was verdwenen. Don Quichot was daarbij geen edelman meer, maar eigenaar van beursgenoteerd bedrijf La Mancha. Gezeten op een koffiekarretje, als paard rocinante, en bureaustoel, als ezel, trokken ze de wereld in en bereikten zelfs de maan. Schrijver en karakter vochten zelfs een strijd uit, over wie er uiteindelijk het handelen van het karakter bepaalt en het karakter dus feitelijk tot leven brengt. Verrassende winnaar: de lezer.

Dat velen het verhaal van Don Quichot inspireerde, en dat het tot zo veel 'onechte' verhalen leidde in na 1605, inspireerde ons. We maakten het tot kern van een groot project rondom de operavoorstellingen. Daarin zouden ruim 1000 mensen nieuwe avonturen van Don Quichot gaan schrijven. In en vanuit onze eigen tijd. We organiseerde in alle speelsteden schrijflessen voor middelbare scholen en schrijfworkshops voor geïnteresseerde volwassenen. Onder de deelnemers dus mensen met schrijfervaring, maar vooral ook veel zonder. Maar je hoeft geen gevierd schrijver te zijn om verhalen te vertellen: de mens doet dat al van oudsher. Allemaal doken ze diep in de Cervantes' verhaal, kropen in zijn harnas, leerden ridderlijke zinnen schrijven, parodieerden hun huidige tijd en vochten op hun eigen wijze met een divers palet aan windmolens. De leerlingen bereidden zich zo bovendien voor op hun bezoek aan de voorstelling. De verhalen werden ook deel van de voorstellingsavond. Iedere bezoeker kreeg een uniek verhaal in de pauze uitgereikt. Op het toneel las Miguel de titels van

verschillende verhalen voor, als voorbeelden van hoe het verhaal na acte één was gestolen.

104 nieuwe verhalen kwamen tot stand: hoofdstuk 53 tot en met hoofdstuk 1095. U vindt ze allemaal op de website *verhalenvandonquichot.nl*. De theaterdocenten die de workshops begeleiden kozen de 100 mooiste verhalen. Die bieden we je hierbij aan in dit e-book. Natuurlijk willen we je leesplezier wensen. Maar één ding zou nog mooier zijn. Als dit ebook je aanzet om zelf een hoofdstuk toe te voegen. Op naar hoofdstuk 1096!

OPERA2DAY

OP AVONTUUR!

In de eerste maanden van 2023 toerde niet alleen een operagezelschap door Nederland, maar toerden parallel ook vier gepassioneerde theaterdocenten door weer en wind door het land. Van Leeuwarden tot Eindhoven, van Deventer tot Heeswijk-Dinther bezochten ze scholen en workshopgroepen om die van inspiratie en schrijftips te voorzien. Marrit Bausch, één van deze docenten en kartrekkers van dit project, beschrijft haar ervaringen.

Want wat een verbeeldingskracht is Nederland rijk! Don Quichot heeft (of eigenlijk: ikzelf heb) meer beleefd in al deze verhalen dan dat ik en mijn collega's Daphne van Ommen, Freek van Zonsbeek en Barbara Willemsen zich ooit had kunnen verbeelden. In alle geschreven avonturen probeert de hoofdpersoon zich te verhouden tot de realiteit. Soms in 1600, maar soms ook in de toekomst, en heel vaak vandaag de dag. Don Quichot is van gender veranderd, trok ten strijde tegen zonnepanelen, viel in een bord met Italiaanse pasta, vocht diverse keren met de belastingdienst en ontmoette The Queen of England. Hij runde korte tijd een snackbar en verloor de strijd om de Frikandel nadat hij een Tinder date met Dulcinea had. Hij loste lokale problemen op; zoals het zwerfafval in Schiedam, de opkomst van de wolf in Drenthe en hij kwam erachter dat er meer te beleven viel in de Utrechtse buitenwijk Leidsche Rijn dan op de planeet Mars. Maar ook voor de energiecrisis, de kasteelcrisis, watersnoodrampen en aardbevingen draaide hij zijn ridderlijke hand niet voor om. Vaak was hij een zwerver, een verward persoon. Zo nu

en dan dement en soms zelfs gevaarlijk en moordend of grensoverschrijdend. Opvallend vaak veranderde Dulcinea van passieve muze naar actieve feministe. Of werd Don simpelweg Donna genoemd. Ik las hierin een behoefte aan nieuwe verhalen. Nieuwe hoofdpersonen, die het anders willen doen. Het opnieuw bekijken van oude, krachtige verhalen. Actueler kan het bijna niet...

Ik ben mezelf langzaam in deze hoofdpersoon gaan herkennen. Tijdens de start van het project twijfelde ik over hoe we óók al die middelbare schoolklassen, vierde- en vijfdejaars leerlingen van het HAVO en VWO, gemotiveerd zouden krijgen. Om de jongeren creatief te laten schrijven binnen het huidige schoolsysteem is geen sinecure. Sterker: in mijn tienjarige carrière als theaterdocent voel ik mij op iedere school opnieuw als een Sancho Panza, die met de CKV docent de strijd aan moet gaan voor het belang van de kunstvakken. Vaak hoorde ik daarbij het argument dat de leerlingen nu door dit project hun lessen misten. Lessen als wiskunde of Nederlands. Dan attendeerde ik deze docenten even op het feit dat ze wel degelijk les kregen. Van mij. Gaandeweg spoorde ik mijn paard aan en pakte ik mijn zwaard erbij. En of ze les kregen! Schrijfles. Opera les. Creatieve les. Hoe te leven les. Hoe er iets (anders!) van te maken les. Les van mij, Donna Quichot! Langzamerhand doemde de missie op om al die saaiheid, kleurloosheid, bureaucratie en systemen, al die reuzen, die doordraaiende-... Enfin. Natuurlijk zijn die andere vakken belangrijk, begrijp me niet verkeerd. Maar op dit dag werd er even creatief geschreven, naar elkaars stem geluisterd en vierde bovenal de fantasie even de boventoon.

Ook de schrijfavonden met de volwassenen waren verrassend. Alleen al op de simpele vraag: "Wat heeft Don Quichot met jou te maken?" kregen we direct al ontroerende, grappige en fantasierijke antwoorden. Binnen de volwassengroepen was het vaak een fascinatie voor taal en nieuwsgierigheid naar opera die de deelnemers verbond. Maar het resultaat was juist ongelofelijk veelzijdig. Ieder probeerde zijn eigen stem te vinden, en het resultaat was een heuse meerstemmigheid. Voor een operagezelschap is dat een welkome kwaliteit.

Terug naar Don Quichot en zijn idealisme. Welk onrecht moet er vandaag de dag worden bestreden? Waar zijn de ridders van vandaag de dag tegen? Of voor? Durven we nog wel 'gek' te zijn? Ik weet dat ik mijn strijd voor meer kleur, fantasie en absurdisme in het leven nooit op zal geven. Don Quichot en al deze verhalen herinneren me aan de kracht van het gekke, het rare. En dat je dat moet vieren.

En Miguel de Cervantes, wat zou je er van hebben gevonden dat al deze mensen met je personages aan de haal zijn gegaan? Ik zal je zeggen, als je het er niet mee eens bent, krijg je het met mij aan de stok. Want zo veel verbeelding en fantasie, zoveel moois, dat moet je koesteren.

Op avontuur!

Marrit Bausch, Theaterdocent OPERA2DAY

HOOFDSTUK 56: DE DAG WAAROP DON QUICHOT BIJNA ZIJN PLEINVREES OVERWON

De eerste stap was de moeilijkste had zijn therapeute hem gewaarschuwd. Maar eenmaal de drempel over, wordt je wereld letterlijk met rasse schreden snel groter. In stilte lachte hij het domme gansje uit. “Bespaar mij uw zoetsappige taal. Want ik heb u door, onbetrouwbaar tuig,” mompelde hij. Want ja, het optillen van zijn voet was inderdaad zwaar geweest, met al het lood dat zich bezit had gemaakt van zijn schoenen. Maar de stap zelf was kinderlijk eenvoudig gezet. Net als de stappen die daarna volgden. Er werd goed verdiend aan zijn geestelijke gezondheid, dacht hij schamperend. Veertig therapieessies á 150 euro per stuk verder kwam hij er uiteindelijk achter dat de gratis schop onder zijn kont het enige was dat nodig was om zijn pleinvrees te overwinnen. Met elke stap groeide niet alleen zijn wereld, maar ook zijn zelfvertrouwen.

Hij heroverde achtereenvolgens de stoep, de straat, het plein, het dorp. De route van zijn dagelijkse wandeling nam iedere dag aan kilometers toe. Tot hij écht over de rand durfde te gaan en het dorp verliet. Het park in. Het ging zo goed dat hij op een goede dag zijn herwonnen zelfvertrouwen overschatte en vrij impulsief besloot om te wandelen via het boerenland. Met ferme tred stapte hij rond in de weidsheid van het Hollandse landschap. Hij omarmde de koeien als nieuwe vrienden en ook de

schapen konden op een hartelijke begroeting rekenen. Hij werd overmoedig en zag niet hoe het landschap veranderde. Hoe de weilanden leeg raakten maar toch vol leken. Het groen had plaatsgemaakt voor zwarte, glanzende panelen. Nerveus keek hij om zich heen. Het zweet brak hem uit. Nergens was een levende ziel te bekennen, er was alleen die zee van zwart. Van spiegeland duister. Voor een leek niets meer en niets minder dan een veld vol zonnepanelen. Maar niet voor hem. Hij zag de onderliggende laag en de dreiging die ervan uitging.

Hij stond minutenlang stil, al was hij volop in beweging. Nerveus knipperde hij zijn ogen, in vrijwel een gelijk ritme als het knikken van zijn knieën. Hij zag ze wel. Hij zag ze. De vijand had zich ingegraven en slechts het schild was zichtbaar. Niet 1 schild, niet 2 maar wel tientallen. Honderden schilden. Honderden vijanden. Honderden onzichtbare vijanden met onzichtbare wapens. Vlak voordat de waanzin waarnaar hij zo vaak heimwee had gehad haar rentree maakte in zijn hoofd, verlangde hij kort maar hevig naar zijn eerder zo verfoeide therapeute. Te laat. Het had hem heroverd en hij wist wat hem te doen stond. Vechten. Hij kon niet anders.

Maar waar vecht je dan tegen? Tegen de krachtbron wellicht, waarbij je het licht wegneemt en de zon verduistert. Of ga je voor een ouderwets 1 op 1 gevecht, het vernietigen van de schilden. En waar begin je dan? Alles afwegend besluit hij voor de zon te gaan. Hij zal haar veroveren. In een eerste impuls trekt hij zijn zwaard om de gouden bol te doorklieven. Tevergeefs, zelfs een held als hij reikt niet tot aan de hemel. Allerlei gedachten schieten door zijn hoofd. Hij kan een net uitgooien om haar te

vangen en haar gouden glans te doven door haar in een vuilniszak te doen. Hij kan haar vervloeken en voor eeuwig haar warmte afnemen. Of toch gewoon besluiten tot het eerste plan waarbij hij alleen op zoek moet naar een langere ladder. Maar er is geen ladder in dit formaat. En hoe hoog hij ook gooit, het is ontoereikend. De zwaartekracht sommeert het net telkens weer leeg naar beneden. En voor wat betreft het vervloeken...hij mag dan een held zijn, maar wel een zonder magische krachten. Daar staat hij dan. Met lege handen. Terug bij af.

Totdat er onverwacht hulp verschijnt aan de hemel. Een lieflijk, klein wolkje bedekt voor heel even de zon met haar aanwezigheid. Het tijdelijk verdwijnen van haar warmte, ontsteekt een vonkje in Don Quichots hart. Hoop keert weder. Hij gooit ladders, zwaarden en netten van zich af, tezamen met alle eerdere bezwaren en tast in de binnenzak van zijn harnas. Hij haalt een moderne variant van de oogklep tevoorschijn en vouwt voorzichtig en teder de prachtige pootjes uit elkaar. Net op tijd tilt hij de zonnebril voor zijn gelaat en placeert hem op zijn edele neus. Hij ervaart een geruststellende, lichte druk op beide neusvleugels en voelt dat het tempo van zijn ademhaling langzaam wat afneemt. Het donker van de bril haalt de scherpe randjes van de aanblik op de zonnepanelen af en hij durft een eerste stap te zetten. Voorzichtig en langzaam schrijdend, althans dat was het plan. Maar al gauw versnelt hij zijn pas en trekt een sprint. De weilanden uit. Het dorp in. Naar huis. Nadat hij opgelucht de deur achter zich dichtslaat pakt hij direct zijn telefoon en belt naar zijn therapeute om een nieuwe afspraak te maken.

Een dolende ridder zonder de juiste hulp, is immers als een
lichaam zonder ziel.

Yvette Neuschwanger (50), Schiedam

HOOFDSTUK 59: WINDVAAN

“Wilt u nog koffie?” Als wethouder ben ik nooit te beroerd om me met dit soort taken bezig te houden, denkt hij. De vergadering is in aantocht, een belangrijke dit keer, over de energietoeslag, en dit hoort er ook bij. Dat hoeft niet altijd de vrouw te doen, dat vind ik nu eenmaal. Ik heb ook een rapport geschreven over welke burger hoeveel toeslag moet krijgen en ik moet zeggen: het rapport mag er zijn, want het is zeer deugdelijk! De burgers kunnen tevreden zijn. De wethouder kijkt tevreden rond en ziet dat veel burgers gelukkig in grote getale op zijn komen dagen en ze zitten al in de plenaire zaal in gespannen afwachting. Dat voelt de wethouder ook aan zijn klompen.

“Wat wil je nou?” Opeens verderop in de foyer is een oude man, met zijn fietshelm nog op en een oude boodschappentas in zijn hand, in gevecht met de schuifdeuren. Hij durft de ruimte niet te betreden, bang als hij is om geplet te worden door het glazen gevaarte. De mensen om hem heen lachen, ze vinden hem vreemd.

“Dit klopt ook al niet!”, fulmineert hij. Met een versnelde pas staat hij toch ineens in de raadszaal. “Waar is het?”, roept hij.

“Waar is wat?”, reageert iemand jolig.

“De vergadering”, antwoordt hij. “Er klopt helemaal niets van dat rapport, allemaal verkeerde cijfers en aannames.”

“We moeten nog beginnen, rustig aan ouwe!”, zo reageert een andere man. De mensen lachen. Met een woeste tred stapt de oude baas de arena in.

“U mag daarboven plaatsnemen, op de openbare tribune,” hoort hij de bode zeggen. “Aan de rondetafel zitten de wethouders en raadsleden, en graag uw helm af.” De oude man kijkt naar de tafels met op elk daarvan een microfoon. De man wijst daarnaar en zegt: “Die daar, die luisteren je af, de Russen in het klein.” “Natuurlijk...” de bode weet even niet zo snel hoe anders te reageren.

Even later begint de vergadering. De wethouder neemt al snel het woord. “Uit mijn rapport blijkt dat elke burger recht heeft op een energietoeslag van...” De oude man onderbreekt vanaf de tribune al snel het betoog. “Aha, krapuul, dat was u met uw rapport. Voor uw informatie: ik ben vanmiddag met mijn fiets tegen een windmolen gereden, en die heeft het mooi begeven. Ík was het die de klap uitdeelde, niet u of die molen. Respectloze schoft! U zult boeten...” De man probeert een passage uit het boek van Don Quichot te reciteren, maar is deze glad vergeten. “U denkt vast: wat is dat voor een dolende ridder? Maar een dolende ridder zonder liefde was immers als een lichaam zonder ziel!”

“Wat wilt u daarmee zeggen?”, probeert de wethouder weer de regie terug te krijgen. “U krijgt juist uw energietoeslag.”

“Bespaar me uw zoetsappige taal, want ik heb u door, onbetrouwbaar tuig! Dat witte gevaarte, die u in mijn achtertuin heeft gedumpt, die krijgt hij niet meer weg. Ha! Dat dacht u maar, want het vaantje is geknakt!”

“Die wensgedachte snap ik,” zegt de wethouder. “Maar nu wil ik graag terug naar de inhoud.” Op dat moment krijgt de wethouder een briefje toegeschoven van een raadslid met daarop de tekst dat er in zijn gemeente een

deel van een windmolen is afgebroken. De wethouder kijkt op van het briefje en ziet dat hij door de oude heer triomfantelijk wordt aangestaard.

Loek Schaap, Schiedam

HOOFDSTUK 67: WAARIN DON QUICHOT EEN BOEK SCHRIJFT

Don Quichot is een rijke man. Hij kan alles krijgen wat hij wil. Hij kan overal zijn waar hij wil. Veel mensen dromen om zo'n leven te leiden. Dat weet Don Quichot.

Don Quichot zat in een van zijn vele kamers in zijn gigantische, witte villa. Buiten is het al schemerig. Don Quichot staat zuchtend op uit zijn elegante, gouden stoel. Hij loopt door zijn kamer naar het lichtknopje en zet het licht aan. Het licht brandt een velle geel-oranje kleur. Hij loopt terug naar zijn stoel.

Don Quichot weet dat mensen jaloers zijn op het leven dat hij leidt, maar hij wist nooit waarom. Waarom willen mensen zijn leven leiden? Het antwoord op deze vraag kon hij niet achterhalen.

Don Quichot wilde een ander leven. Al sinds hij klein was, wilde hij een schrijver worden. Maar hé, wacht eens even, hij kan alles doen wat hij wil!

Don Quichot is al 's ochtends vroeg op zijn kantoor. Zijn kantoor is gespatieerd. Er zijn weinig meubels en de muren zijn geverfd met een koningsblauwe kleur. De zon is nog niet opgestaan. De obscuriteit lijkt net de diepe zee. Een lampje brandt de kleur van de zon. Don Quichot begint nu aan zijn boek. Zo spendeert hij zijn ochtenden voor de komende weken.

Na vele weken van schrijven van de ochtendgloren tot de schemering schrijft hij uiteindelijk zijn boek af. Don Quichot is heel tevreden over zijn boek, maar hij kan het

boek niet publiceren zonder het eerst aan iemand te laten lezen.

Hij belt een kennis en vertelt haar hoe hij zijn tijd heeft gespendeerd deze weken. Hij geeft haar zijn boek en wacht vrolijk af.

“Don... Dit is onleesbaar. Dit zijn geen letters, het zijn rare tekens. Heb jij niet leren schrijven?” zegt de kennis.

“Waar praat jij over?” zegt Don Quichot.

“Niemand kan jouw boek lezen, Don.” zegt de kennis.

Don Quichot's dromen zijn verpest. Zijn hart voelt alsof het in zijn borstkas gaat exploderen. Don Quichot is verwoest. Hoe wist niemand, en Don Quichot zelf ook niet, dat hij analfabeet was! Alles waar hij ooit over heeft gedroomd is geëvaporeerd, zoals water bij honderd graden Celsius.

Zyaire (16), Hofstad Lyceum Den Haag

HOOFDSTUK 85: NIEUWE MACHT

Dit is het verhaal van Don Quichot en ik zal je nu alvast waarschuwen voor de verbazingwekkende gebeurtenissen die je nu zal lezen. Op een hele normale dag was de veertienjarige Ronald op school, hij zat vooruit te staren terwijl de docent de nieuwe wiskundetheorie aan het uitleggen was. Hij verveelde zich dood. Zijn vriend Max die naast hem zat, leek ook niet de beste tijd te hebben. Toen kreeg hij een waanzinnig idee, waarom moet hij eigenlijk hier zitten en luisteren naar deze les? Hij kan ook gewoon directeur zijn, zodat hij de baas is en dat de leraren naar hém luisteren.

Dus hij staat op, loopt het lokaal uit en gaat richting de kleurrijke docentenkamer waar de directeur is. Hij seint de directeur om naar hem toe te komen en de directeur komt zijn kant op. Hij vertelt de directeur dat hij eigenlijk de directeur hoort te zijn en de directeur kijkt hem een beetje gek aan. Uiteindelijk gaf hij het op en drukte de sleutels van de school in Ronald's handen.

Ronald verspilt geen tijd en rent het kantoor binnen. Hij stuurt een mail naar alle leerlingen die hier naar nutteloze dingen luisteren en ook een mail naar de docenten die nutteloze dingen leren. In de ene geeft hij vrij aan alle leerlingen en in de andere vertelt hij dat de docenten vanaf nu lessen moeten volgen. Als de leerlingen het willen kunnen ze vrijwillig ook les geven aan de docenten.

Veel leerlingen bleven op school en namen deze kans. De docenten luisterden verassend goed en zaten binnen 10 minuten op hun verschrikkelijke plekken. Ronald riep zijn

beste vriend naar het kantoortje en maakte Max zijn mededirecteur. Hij noemde zichzelf meneer Quichot, Don Quichot. Hij riep het meisje dat hij leuk vond naar zijn kantoor en maakte haar zijn assistente. Dit meisje had de prachtige naam Dulcinea en was een heel verlegen meisje. Ze nam de gegeven taak vrij serieus en ging meteen aan de slag. Meneer Quichot kon eindelijk de lift gebruiken en docenten na laten blijven. Ze deden wat ze wilden en aten al het eten op. Ze konden helaas geen cijfers veranderen.

Uiteindelijk was de dag voorbij en kwam de directeur de sleutels weer ophalen van meneer Quichot. Hij gaf de grote sleutelbos met moeite aan de directeur, die er trouwens getraumatiseerd uit zag. Meneer Quichot veranderde weer naar Ronald en alle leerlingen gingen richting huis. De docenten waren uitgeput en bleven nog in de grote aula zitten om bij te komen, de meeste hadden net gym, vandaar. Ronald en Max gingen met een grote grijns richting huis.

Zahide (15), Hofstad Lyceum Den Haag

HOOFDSTUK 120: HET VERHAAL VAN DON QUICHOT EN DE GROENTEN

Don Quichot verlangt al jaren lang naar, in zijn ogen, zijn ware liefde Dulcinea. Wat Don Quichot niet weet is dat hij niet de enige man is die smoorverliefd is op Dulcinea, de beeldschone prinses die in het kasteel woont, maar hier komt Don Quichot al snel achter. Hij woont in een klein dorpje een paar kilometer verwijderd van het kasteel waar Dulcinea in woont. Hij zoekt al jaren manieren om Dulcinea voor zichzelf te winnen.

Na al die jaren heeft hij eindelijk een manier gevonden om Dulcinea voor zichzelf te winnen. Hij wil zichzelf bewijzen door de andere mannen die loeren op Dulcinea uit te dagen in een tweestrijd, maar of dit nou zo slim is betwijfelt zijn beste vriend Sancho Panza. Don Quichot is immers niet sterk en groot. Hij is eigenlijk zo mager dat je hem niet kunt zien achter een lantaarnpaal. Don Quichot is een eenzame en aparte jongen met als enige vriend Sancho Panza die een slimme en verstandige jongeman is.

Don Quichot heeft een plan hij wilt gaan trainen om zo sterker te worden dan zijn concurrentie. Eerst gaat hij op zoek naar een paard, omdat volgens hem elke sterke en stoere man een paard heeft. Snel komt zijn beste vriend Sancho Panza erachter dat er iets niet helemaal klopt. Hij was stiekem op zoek gegaan naar al die mannen die volgens Don Quichot achter Dulcinea aan zitten zonder dat Don Quichot hiervan af wist. Hij wou de mannen vertellen

rustig aan te doen in de gevecht, maar Sancho Panza kon niemand vinden die achter Dulcinea aan zat. Hij confronteerde Don Quichot hiermee, maar volgens hem waren die zogenaamde mannen sterke gespierde mannen die uit waren op een gevecht om Dulcinea te winnen.

Sancho Panza had al snel door dat Don Quichot zich dingen in beeldt. Hij probeerde Don Quichot ervan te overtuigen dat er geen sterke en gespierde mannen waren die Dulcinea ook voor zichzelf wilden winnen, maar tevergeefs. Don Quichot wilde er niks van horen en maakte zichzelf klaar voor de strijd tegen zijn zogenaamde concurrentie, hij poetste zijn zwaard en maakte al zijn wapens gereed. Terwijl Don Quichot aan het trainen was om Dulcinea te winnen ging Sancho Panza naar het kasteel waar Dulcinea in woont hij dacht dat zij hem kon helpen Don Quichot over te halen om te stoppen met al die onzin.

Tot Sancho Panza zijn grote verbazing kwam hij erachter dat Dulcinea niet bestaat. Hij praatte met een ridder die het kasteel beschermt en hij vertelde hem dat er hier helemaal geen prinses woont. Sancho Panza was nu nog nieuwsgieriger dan eerst en hij wou weten wat het is dat Don Quichot zich in beeldt.

Hiervoor ging hij in gesprek met zijn moeder die hem dan vertelt dat Don Quichot zo dun is, omdat hij niet van groenten houdt, het enige waar hij van houdt is zoet en lekker eten, maar dit mag hij pas eten van zijn moeder als zijn groenten op zijn.

Sancho Panza, de slimme jongeman, komt er dan eindelijk achter wat het is dat Don Quichot zich in beeldt.

De zogenaamde prinses, Dulcinea, is eigenlijk het toetje waar Don Quichot zo erg naar verlangt en de sterke gespierde mannen zijn de groentes die Don quichot zo erg haat. Sancho Panza kan er uiteindelijk om lachen en is blij met een vriend als Don Quichot.

Zakaria Ghay (16), Hofstad Lyceum Den Haag

HOOFDSTUK 127: REGENDRUPPELS OF ZONNESCHIJN?

Een sombere, stormachtige dag was het. Don quichot, een melancholische edelman, nam vanuit het raam van zijn huisje het ruisende weer waar. Hij staaarde urenlang naar het uitzicht, en begon langzaam tot de realisatie te komen dat het zicht een exacte weerspiegeling was van zijn huidige emoties. De ruisende regendruppels die om de seconde tegen het raam tikten, weerspiegelden zijn routinematige dagen waaraan hij zich langzaam maar zeker aan begon te vervelen. Maar waarom? Hij had alles: geld, kennis en status. Waarom voelt het dan alsof hij in een voortdurend conflict zit met zijn eigen gedachtes?

Hij trok het niet langer, en besloot zijn vriend, Sancho Panza, op te bellen. Tot zijn teleurstelling nam hij niet op. Dit verbaasde Don Quichot. Sancho Panza nam altijd op, dus wat voor iets buitenaards had er kunnen gebeuren om dit te verhinderen? Wat als hij op dit moment ergens was opgesloten? Een kerker misschien? Een kerker bewaakt door gruwelijke vijanden die zijn vriend van hem wilden afnemen? Plotseling voelde Don Quichot een adrenaline kick, hij moest zijn vriend redden! Zijn gedachtegang werd onderbroken door het luide geruis van het stormachtige weer. Hij trok terug naar zijn raam om het weer waar te nemen, maar het voelde alsof iets was veranderd. Niet langer meer weerspiegelden de regendruppels zijn routinematige dagen, maar leken het wel op kleine soldaatjes die streden tegen het harde glas van het raam.

Plotseling ging de telefoon af. Het was Sancho Panza. "Don? Hoi, sorry, mijn telefoon was leeg. Wat is het probleem?" Don stond versteld. Zijn telefoon was leeg? Dat kan toch niet kloppen? De vijanden hebben vast zijn vriend gehersenspoeld! Don was niet degene die hier in de war was, toch? Plotseling werd hij verblind door felle zonneschijn vanuit het raam. De strijdende regendruppels waren volledig uit het zicht en don begon zich af te vragen hoe lang die zonneschijn er al was. Scheen de zon al de hele dag zo fel? Wat is er gebeurd met de strijdende regendruppels?

Sama Kuba, Hofstad Lyceum Den Haag

HOOFDSTUK 141: VERWACHT HET ONVERWACHTE

Een jonge man genaamd Don Quichot streefde hoe dan ook zijn ambities na. Niets kon hem stoppen en hij was in staat om het ondenkbare te doen. Hoewel zijn ouders vrij conservatief zijn, heeft hij altijd al dj willen worden. Er werd altijd van hem verwacht dat hij dokter zou worden maar hij doet nooit wat van hem verwacht werd. Hij had een krachtige wil. Niets kon hem ertoe brengen zijn eerste aannames te heroverwegen. Hij volgde altijd zijn intuïtie hoewel hij zich af en toe verloren voelde. Niemand hielp hem in zijn dj-carrière, maar dat zou hem niet laten stoppen. Toch deed het nog steeds pijn dat niemand dacht dat hij zou slagen. Maar daar zou daar verandering in komen. Hij zou aan iedereen bewijzen dat hij in staat was zijn passie na te jagen in de amateur-dj-competitie, die voor de deur stond.

Het was niet zijn echte naam, Don Quichot. Zijn echte naam was Mark, maar hij veranderde zijn naam omdat het niet paste bij zijn levendige karakter. Wat een andere factor was dat hij niet constant aan zijn geboortenaam wilde worden herinnerd waren zijn ouders. Waarom zou hij herinnerd willen worden aan zijn tragische jeugd en geschiedenis met de mensen die niets hebben gedaan dan hem dit leven te hebben gebracht. Hij geloofde dat als hij zich bleef houden aan de instructies van zijn ouders, hij geen grootheid zou bereiken. Willemin, zijn moeder, was een veeleisend mens. Ze miste empathie en toonde nooit

affectie. Zijn vader was een arts die uit een lange lijn van vooraanstaande medische professionals komt.

Ze hadden grootse plannen voor hun enige kind, Mark, maar ze zagen niet in dat hij een uniek individu was. Het is vreemd dat hij met dj'en begon, gezien de weinige vrije tijd die hij over had door extra biologielessen en andere buitenschoolse activiteiten die zijn ouders op hem forceerde.

Zijn ouders waren niet van de verrassing. Na lang te hebben gestreden voor de dj-competitie heeft hij eindelijk zijn dromen bereikt. Don Quichot was zich ervan bewust dat zijn ouders zijn aspiraties afkeurden toen hij daar op de eerste plaats stond. Hij zag ze grijnzen én juichen. Misschien waren ze toch trots.

Ibtissam Mezaga (16), Hofstad Lyceum Den Haag

HOOFDSTUK 153: DON QUICHOTE IN GEVECHT MET FICTIE

Don zat op het puntje van zijn stoel van het grote kille kantoor waarvan de kale witte muren op hem afkwamen.

Hij gromde naar de glanzende oplichtende computer die op zijn bureau stond. De witte leegte van het scherm wachtte op actie. Hij keek zijdelings naar het hobbelpaard dat naast hem bij het bureau stond en dat van zijn opa was geweest. Opa vertelde dat hij vroeger toen hij klein was een eigen paardje had waar hij altijd mee op avontuur ging. Opa was opgenomen in een GGZ afdeling omdat hij uiteindelijk met dat paardje de gangen van het ministerie van Justitie en Veiligheid in was gegalopeerd omdat hij dacht dat de minister van Justitie een alien was van een niet goedgezinde planeet en waarbij hij gewapend met bestek en een vergiet als helm op zijn hoofd met zijn paardje het kantoor van de minister was ingedoken die zich schuil had gehouden tussen de paperassen die als een muur om hem heen was gebouwd. Alleen de glanzende kale schedel van de minister stak boven de stapel uit.

De opa van Don had zich gestort op het gladde oppervlak van de schedel en "ik heb u door onbetrouwbaar addergebroed" had opa uitzinnig uitgebruld.

Opa werd op last van de rechter in een psychiatrische inrichting opgenomen. Het paardje werd hem afgenomen. Don had opa toen hij op bezoek kwam bij opa een

hobbelpaardje geschonken. Opa mocht van de directie van zijn afdeling de hele gang rond hobbelen. De patienten van zijn afdeling zongen hem toe: "opa heeft een hobbelpaard, zonder kop en zonder staart, zo gaat hij de afdeling rond zomaar in zijn blote..."

Don typte 'alien' in op zijn computer en direct opende het scherm zich met daarop de beeltenis van de minister van Justitie . Don keek met gloeiende ogen naar de kale schedel van de minister die tegenwoordig bedekt was met een grauw hoofddeksel. Don stond strijdvaardig op, had zijn wapens bij elkaar gezocht, de muis van zijn computer en het verbindingssnoer en had een metalen prullenbak over zijn hoofd gezet.

Het hobbelpaardje keek hem vanuit zwartgeschluderde ogen houtig aan. "Waarde kompaan wij trekken weer ten strijde," sprak Don plechtig tegen het hobbelpaard. "Wij maken af wat mijn dappere grootvader niet is gelukt."

Liesbeth, Haarlem

HOOFDSTUK 164: LIGGENDE PAARDEN BRENGEN ONGELUK

Dit is het verhaal van Don Quichot de La Mancha...

Het volk krijgt er maar geen genoeg van. Ik smeed u, op mijn knokkige knieën, gun een oude ridder en zijn paard hun verdiende rust. Ziet en hoort, hoort en ziet, hoe dodelijk moe en uitgemergeld wij zijn. Rocinant... ROCINANT, waar ben je? Laat van je horen, edel dier. Hinnik, snuif, schraap met je hoef. Ah, daar ben je, naast mijn bed. Je ligt? Paarden horen niet te liggen, dat brengt ongeluk. Maar je oren bewegen, dus je luistert. En je ademt. Je leeft nog. Ik heb slecht nieuws, mijn beste... we moeten weer op pad. Ja, ik weet het... je kunt me niet meer dragen. Ik weet ook niet of ik nog uit bed kan komen. Ik kan amper mijn arm optillen... laat staan mijn zwaard heffen.

Herinner je je die zin: "Een dolende ridder zonder liefde was immers als een lichaam zonder ziel?"

Nu ben ik alleen nog ziel...

Maar kom, Rocinantje. We moeten flink zijn. Kijk, ik beweeg mijn grote teen. Nu mijn voet. Kijk, mijn benen doen het nog. Het is een wonder! Ik zwaai één been uit bed. Het andere ook. Ik zet mijn voeten op de houten planken. Blijf jij maar daar, op je kleedje, blijf maar liggen. Ik kom naar je toe. Ik zal naast je gaan zitten en in je oren fluisteren. Ik zal een lied voor je zingen. Over ridders en paarden. Over sappig hooi. Over zachtjes galopperen naar de horizon. Over wat er achter de horizon ligt... want daar begint het, lief dier. Aan het eind, daar begint het. Kijk dan,

kijk... de zon komt op. Het is tijd. We moeten gaan. We moeten dolen. Paarden en verhalenvertellers mogen nooit rusten.

Claudia de La Mancha, Den Haag

**HOOFDSTUK 167: CONFORM
ARTIKEL 401 LID 3A VAN HET
BURGERLIJK WETBOEK VAN
STRAFRECHT, IS HET HIER NIET
TOEGESTAAN OM .... OFTEWEL:
MET UW WELNEMEN – EN IN
GEDACHTEN HOUDEND DE
WONDERLIJKE SCHOONHEID VAN
MIJN TEERGELIEFDE JONKVROUW
– WIL IK U VRAGEN AF TE STAPPEN
EN TE BUIGEN VOOR MIJN
WONDERLIJKE DROOM**

Don Quichot vervolgde zijn reis. Grijs gebouwen omringen hem en weerspiegelden in de natte straten. Hun vierkante ramen werden er kronkelige versies van zichzelf. Hij botste tegen een kudde mensen op die gehaast het station verlieten. Allen recht vooruit, in strakke pas, aktentas, hoge hakken, Zara jassen, lippenstift en bang om te laat te komen. Het benam hem de adem, hij voelde zich gevangen in dit eenrichtingsverkeer en kwam niet meer vooruit. Geïrriteerde blikken versperden hem de weg. Hoe

aan de andere kant van deze mensenrivier te komen? Hopeloos wierp hij een blik omhoog. Wolken dansten langzaam voorbij, een meeuw sloeg zijn vleugels uit en krijste. Daar was eindeloze tijd, een verte en een horizon... Dáár wilde hij zijn! Maar hoe daar te komen?

Plots, tussen twee gebouwen in, zag hij een brandtrap. Zo'n ijzeren, roestig ding. Het maakte hem energiek en vastberaden en gaf hem de kracht zijn weg te vervolgen. Niets zou hem tegenhouden! Hij zag het hekwerk eromheen wel, maar zag daarin vooral een handig hulpmiddel om bij de trap te komen. Hij greep het koude staal vast en trok zichzelf op. Net toen hij zich begon af te vragen of het wel zou lukken hier overheen te komen, werd er aan zijn versleten broekspijp getrokken. "Meneer, wat zijn we aan het doen?" Twee donkere ogen onder een blauwe pet keken hem nors aan. "Laat me los, ik ben op weg naar boven!" antwoordde Don Quichot gepikeerd. "Conform artikel 401 lid 3a van het burgerlijk wetboek van strafrecht, is het niet toegestaan om zich op dit terrein te begeven!" zei de pet monotoon. "Blind is degene die niet door de mazen van de wet kan kijken!" reageerde onze held geëmotioneerd en wees omhoog. "Kijk, daar een eindeloze ruimte met een driedaagse werkweek en een basisinkomen!" Don Quichot zag één van de twee wenkbrauwen lichtjes omhoog gaan. "Een land met een burgerberaad en belasting op vermogen in plaats van op arbeid" voegde hij er snel aan toe. De donkere ogen gluurden voorzichtig omhoog. "Mmm, niet slecht..." Ze dachten aan wat er in het wetboek stond en aan de universele gedachte die eraan ten grondslag lag en ferm plaatste hij Don Quichots voet op zijn stevige schouder.

Dat was precies wat onze ridder nodig had. Hij reikte net wat hoger en greep de brandtrap vast. "Op naar boven!" riep hij uit en vol goede moed zette hij zijn reis voort.

Iris Schutten (50), Den Haag

HOOFDSTUK 169: MET OPGEHEVEN HOOFD

“Meester,” riep Sancho Panza. “Nog even en de avond valt in, we moeten een slaappleats zoeken.” Don Quichot hield zijn paard staande en daalde zachtjes neder op de grauwe grond.

“Mijn vrind, we hebben nog geen goede daad verricht vandaag. We kunnen thans niet stoppen.” “Maar meester...”

“Vertrouw me dienaar, juist wanneer de schemering intreedt komt allerlei gespuis uit de krochten. En dan zijn wij daar. Die kwalijke streken zullen het verliezen van mijn deugdelijk zwaard.”

Don Quichot sprong energiek op zijn paard. In de verte doemde een kasteel op. De hekken stonden schots en scheef voor het verzakte grijze kot, waarop zwarte afbeeldingen gespoten waren.

Don Quichot wees enthousiast vooruit: “Sancho, daar. Een jonkvrouw in gevaar.”

“Ik weet niet of dat een goed idee is, meester.”

“Ach Sancho, kijk toch eens door de gleuven van het hek en aanschouw het kwaad dat wij moeten bestrijden.”

Don quichot zette zijn vizier goed, nam zijn ter lans ter hand, stapte zelfverzekerd tussen de hekken door naar het vervallen gebouw. Hij duwde de scheef hangende deur van het krot verder open. Een muffe lucht drong zijn neus binnen.

“Dit riekt naar onraad, mijn beste.”

Plotseling hoorden ze stemmen. Don Quichot bedacht zich geen moment, stevende de ruimte achter de deur in, luid schreeuwend: "Hier komt uw hulp schone jonkvrouw!"

Voor hem stonden vijf jongelingen die hem verbaasd aanstaarden. Achter hen stond een kleine jongen, nauwelijks gekleed, angstig tegen de muur gedrukt.

"Ouwe gek, wat doe je hier?" riep de grootste en hief zijn hand op naar Don Quichot. "Respectloze schoft. U zult boeten voor die schandelijke lastertaal," briede Don

Quichot en stevende met zijn lans recht op de jongeling af.

"Die kerel is gek," riep een ander, "wegwezen."

De jongens vluchtten langs Sancho Panza naar buiten. Don Quichot zakte neer naast het trillende kind en veegde zachtjes de tranen van zijn wangen. "Dank u wel heer, snikte het knaapje. "Ze moeten altijd mij hebben."

"Wil jij ze verslaan?" Een knikje. "Hoe heet je?" "Pablo heer."

Don Quichot deed zijn helm af en plaatste het voorzichtig op het hoofd van de jongen. Legde de lans op zijn schouder en sprak statig: "Don Pablo, Vanaf nu ben je ridder en versla je het gespuis van deze wereld".

Pablo knipperde met zijn ogen, rechte zijn rug en liep met opgeheven hoofd naar buiten, het krot achterlatend.

Andréa Maasdam, Dordrecht

HOOFDSTUK 170: HOE HET AVONTUUR IN EEN DRUPPEL TE VANGEN IS.

Rocinante is uitgeput. De hele dag gesjokt in brandende zon. Wanneer komt er een einde aan de ondernemingsdrift van zijn berijder?

“Mijn dierbare Rocinante. Ik verzoek u iets meer vaart te maken want mijn keel is dorstig. Er moet toch ergens een bron zijn die uwe edeldierigheid zou kunnen ruiken. Want water is de bron van alle avonturen.”

“Het zit er vandaag niet in, heer Quichot, soms is het klimaat niet geschikt voor avonturen. Soms is er geen ozonlaag meer, vallen er geen regens en dringt zout water in de bodem als zweet in onze hemden. Zelfs mijn ezel weigert verder te gaan.” Rocinante hoort het gesprek vol deernis aan. Waartoe zullen mijn benen leiden? Wat kan ik betekenen? Is er nog iets van betekenis in deze droge vallei?

Een duif laat een kakje vallen op het hoofd van Rocinante. Duiven... denkt Rocinante, boodschappers van hoop. Als zij zich kunnen laven dan moet er ook voor ons een manier te vinden zijn. Rocinante besluit de duif te volgen. Deze inval geeft hem energie, hij versnelt zijn pas. “Ik wist het, trouwste paard ter wereld. Gij hebt iets in het vizier en wij vertrouwen op al uw stappen,” roept Don Quichot uit. En fier recht hij zijn rug. Zelfs de ezel lijkt uit zijn lethargie te ontwaken. De duif daalt neer op een tak tussen een groepje armetierige bomen. In de oksel van een

boomtak is een plasje ochtenddouw achtergebleven. De duif schept met zijn snavel druppel voor druppel naar binnen.

Don Quichot stapt af. De duif vliegt weg. Hij bevochtigt zijn vinger en likt hem af.

“Heil Rocinante. Gij hebt ons van een wisse dood gered. Neemt allen van dit kostelijk vocht. Het is als mede, als hemels water. Het zal ziel en aarde verkwikken. Redding kan één druppel zijn.”

Voor Rocinante blijft niet heel veel vocht meer over. Toch denkt hij aan de woorden van zijn meester. Redding, denkt hij. Bij schaarste zoveel mogelijk delen, al is het maar een druppel. Wat is mijn meester wijs. Verkwikt door deze gedachte snuift hij diep de woestijnachtige lucht in. En wonderlijk, heel in de verte bespeurt hij vocht. Misschien een bron of vijver, het maakt niet uit. Op don Quichot kan hij vertrouwen. Hij zal met harnas en lans strijden voor eerlijke verdeling. Aan hem de taak om zijn neus te volgen.

Maria Slemmer, Dordrecht

HOOFDSTUK 175: OVER HOE DON QUICHOT ZICH WEERT TEGEN SIRENES

Dit is hoe de verbazingwekkende geschiedenis van Don Quichot en de Sirenes van Humanus Rezossos begon. Nadat hij één van de wachters van zijn rijk een klein onderricht heeft gegeven en de werkingen van een Rapier, hoort hij in de verte een zang die klinkt als een echo in de bergen.

Don is verbaast, verrast over de zachte klanken die hij hoort. Dan ziet hij haar en hij wankelt. Zijn beschouwing van schoonheid brengt zijn overduidelijke liefde voor Dulcinea, keizerin van het volk, even aan het wankelen. Ze spreekt nu en uit haar mond komen woorden nog zoeter dan van koopwaren van Jamin.

“Meneer Quichot, heeft u al gekeken naar de vaststellingsovereenkomst van Kees van Doorn, van de afdeling control? Hij geeft aan dat hij beledigd was door u. U dient nu toch wel een handtekening te zetten, hij gaf me te kennen dat hij zich anders genoodzaakt voelde om zijn rechtsbijstand in te schakelen”.

Met enig wantrouwen benadert hij deze verschijning, wie is zij toch en welke rol heeft zij in zijn koninkrijk? “Mejuffrouw, het is mij tot op hede onduidelijk over welke zaken u het heeft. U spreekt over de page van Doorn? Ik heb hem den vorige week nog onderricht in de regels van de strijd! Hoe denkt gij mij te wijzen op een belediging?”
“... euh ja, maar meneer; hij dreigt een rechtszaak te

starten als u nu niet deze overeenkomst ondertekent. Dus alstublieft, teken nu.”

En ineens werd het hem duidelijk! Dit moest één van de sirenen zijn waarover hij liederen en verhalen heeft gehoord. Betoverd was ook hij door haar stem, maar nu zag hij haar ware gedaante. Half mens, half vis en met tanden als een kromgetrokken zaagblad. In haar haren de resten van aangespoelde visnetten en kleine botten van vergane schippers. Dit zou hem niet overkomen. Hij zou zich verweren. Hij trok zijn zwaard en met een luide strijdkreet brulde hij haar toe: “Verdwijnt u duivelsgebroed uit de zee! Nog één seconde langer in mijn aanwezigheid en ik rijg je aan mijn zwaard!”

Hij duwde haar terzijde en baande zich een weg uit dit lastig predicament. En zo liet Don Quichot Anja Visser van de afdeling Human Resource achter en trok door op zoek naar nieuwe windmolens om te slechten.

Frans Schuurmans (40), Tilburg

HOOFDSTUK 199: DON QUICHOT HEEFT SCHURFT

18 vierkante meter, 360 euro? Nee, niks voor mij. Onmogelijk joh, geen kamer te vinden in Groningen. Hier bij mijn moeder op zolder, is het goor en klein. Mijn studie is wel erg leuk, maar het typische studentenleven zit er voor mij nog niet in. Vanavond heb ik wel een feestje van Roderick. Misschien kan ik daar nog iemand vinden die een kamer voor me vrij heeft. Maar ik wil wel kunnen genieten van het feest. Laat maar, die kamer komt nog wel. Eerst focussen op het avondje uit.

Even later staat Don te feesten in Club Kiwi in de Peperstraat. Drie meiden komen op hem afgelopen, ze stellen zich voor als Marie Claire, Coco Klarinet en Anne Fleur. Don ziet Coco Klarinet gelijk staan. Aan het eind van de avond zijn de twee nog steeds niet uitgepraat en besluiten ze om naar het studentenhuus van de drie te gaan. Don twijfelt een beetje of dit wel de goede keuze is, maar uiteindelijk wordt hij overgehaald door Coco Klarinet. Eenmaal aangekomen bij de drie, doen ze nog een paar drankjes en gaan naar bed.

De volgende ochtend wordt Don Quichot wakker met een kater. Opeens begon hij iets te voelen aan zijn huid, het voelde alsof er een zwaard in zijn arm werd gestoken. En de jeuk was enorm. Hij keek naar zijn arm en buik en zag daar allemaal beestjes rondlopen onder zijn huid. Het besef kwam na een paar seconden. HIJ HAD SCHURFT. Maar van wie? Dat is de grote vraag. Hij herinnert zich

vaag een meisje genaamd Coco Klarinet. Maar hij weet nu niet of ze met elkaar naar bed zijn geweest. Hij moest en zal naar de dokter in La Mancha. De jeuk was verschrikkelijk.

Bij de dokter aangekomen, vertelde Don Quichot zijn verhaal en hij kreeg een zalf meegekregen naar huis. Don geloofde er niks van dat de zalf hem zal genezen. Hij gooide de zalf in de dichtstbijzijnde prullenbak. En rende naar het zoldertje bij zijn moeder, hij ging het zelf aanpakken met zijn zwaard. Hij rende zo vlug als een haas.

Aangekomen bij zijn zwaard, pakte hij hem op en sneed alle beestjes uit zijn arm. Stuk voor stuk, totdat ze er allemaal uit waren.

HOOFDSTUK 22I: DON QUICHOT EN DE FAMILIESCHAT

Sancho Panza trok Don Quichot weer overeind en samen zeilden ze weg. Dagenlang waren ze op weg naar het eiland Dulcinea toen opeens de wind wegviel. "Oh nee," riep Don Quichot, "zo komen we er nooit. Ons voedsel is alreeds op en het zuivere water is schaars." De reis zou nog minstens 2 dagen duren dus veel tijd om een oplossing te bedenken hadden ze niet. Sancho Panza keek Don aan maar ook hij had geen idee. Peinzend gingen ze op het dek zitten en na een lange tijd leek het erop dat Don een idee had. Hij stond op en pakte een lege ton en een lange plank. "Kom help eens effe hier, Sancho." Ook Sancho stond op en keek bedenkelijk naar de constructie die Don in elkaar had gezet. Het leek op een wipwap. Don ging toen op het ene eind zitten en gebaarde dat Sancho op het andere moest gaan zitten. "Laat maar zitten Don. Dit wordt niks! Wat wil je in hemelsnaam hiermee bereiken?"

Maar toen lichtte Sanchos gezicht op en riep hij uit: 'Yo Don, ik heb een te gek idee!' Hij pakte een immens lang touw en bond er een anker aan. Hij liet het touw langzaam het water in zakken totdat hij voelde dat het anker in de zeebodem vast zat. Hij trok er lichtelijk aan om te bevestigen dat het vast zat en riep: "Here Don Quisshot, zou u mij kunnen assisteren met het verlossen van al onze kwalen?" Samen begonnen ze met alle kracht aan het touw te trekken en langzaam maar zeker kwam plotseling de ene helft van de wereld omhoog.

Het schip kwam weer in beweging! Ze gingen steeds sneller en sneller. Wat ze alleen niet door hadden was dat ze het touw nog steeds vast hadden en geleidelijk kwam de wereld steeds schuiner te liggen. Ze konden niet meer stoppen. Het einde van de zee kwam razendsnel op hen af. Even leek het alsof ze door de lucht zweefden, maar toen stortte het schip als een baksteen naar beneden de leegte in. Met alle macht probeerden ze zich vast te houden aan het touw en klommen ze weer naar boven toen opeens het andere uiteinde van het touw naar beneden viel en hun meenam de diepte in.

Carolien, Groningen

HOOFDSTUK 224: OVER DE #PRINSES EN DE #RIDDER

“Sexyyy hoor, Dulce!”, met drie emoji’s van vlammetjes erachter. Afzender: Donnie Q98. De melding verschijnt op het scherm van mijn iPhone en is de eerste comment op mijn nieuwe Insta-post, slechts een halve minuut na het plaatsen. Dat is snel. Maar ik had ook niets anders verwacht. Donnie Q98 liket al mijn posts, en meestal zet hij er een comment bij in dezelfde trant als deze.

Ik open de app en klik op de foto. Het is ook een fantastische foto. Mijn make-up is flawless, de kleur van mijn nieuwste Kylie-lipstick past perfect bij de zachtroze oogschaduw van Fenty Beauty, en door de hoek van de camera komen mijn borsten extra goed uit. Mijn blonde haren zijn gekruld en waaiëren over mijn schouders en rug. “Thankss,” schrijf ik terug, met een kus-emoji erbij. De reacties blijven binnenstromen, ik heb al vijftig likes en veertien comments.

“What are you up to? Mag ik een selfie?” stuurt Donnie Q98 op Snapchat. Ik open de selfiecamera. Een bleek gezicht met holle ogen staart me aan, in niets lijkend op de goddess die mijn 1.042 volgers elke dag zien. Ik wrijf in mijn ogen. Ik heb net een uur zitten huilen. “Mss ander keertje, ben druk.” Knipoog-emoji. Ik heb hem nog nooit een spontane selfie gestuurd. Hij heeft me nog nooit gezien. Ja, wel op de foto’s op Insta, maar nooit mij. Voor hem ben ik een droombeeld, zijn prinses. Al zes maanden appen we

en is hij mijn knight in shining armor. Ben ik verliefd? Ik denk het.

Ik lig op bed. Het is donker geworden, ik ben vergeten de lichten aan te doen. Mijn studentenkamer heeft nog nooit zo troosteloos gevoeld. Lege pizzadozen, een kom verzopen cornflakes in een restje melk, een berg was en dode planten.

Ik slik een nieuwe lading tranen weg. Genoeg. Kom op, Dulce, wees powervrouw. Ik draai me op mijn rug en staar naar het plafond. Mijn telefoon blijft oplichten, al bijna honderd likes. Het voelt fijn om zo bemind te worden. Mijn eigen legertje aanbidders.

Weer een snap van Donnie Q98. "Binnenkort keertje afspreken? Wil je zo graag irl ontmoeten, prinses!" Kroon-emoji. Hartje.

Ik zet mijn telefoon op vliegtuigstand en kruip onder de deken.

Francien Homan (31), Groningen

HOOFDSTUK 227: “WIE DENK JE WEL NIET DAT IK BEN??”

De jonkvrouw die Don Quichot in zijn overspannen waandenkbeelden voor ogen had, keek droevig uit het raampje in haar bedompte torenkamer. Wat is het moeilijk om een niet-bestaand persoon te zijn, verzuchtte ze in stilte. Mijn verschijning kan slechts de vorm aannemen die Don Quichot mij heeft toebedacht. En niet alleen uiterlijk, ook mijn goede en slechte eigenschappen zijn afhankelijk van de mate waarin hij die kan verzinnen. Ik ben zo mooi als hij mij kan bedenken, waardoor ik ongetwijfeld voorspelbaar en deugdzaam door het leven moet gaan. Ach, wat een droevig lot is mij beschoren!

Ze bekeek zichzelf in de spiegel naast haar hemelbed. Zag ze nu wel een spiegelbeeld, of toch niet? Had ze nou verdorie róód haar? En geeneens krullen?

De deur vloog open: Sancho Panza stormde de kamer binnen.

“Sancho!”, vroeg ze meteen, “hoe vind JIJ dat ik er uitzie?” De morsige schildknaap keek haar niet-begrijpend aan en schudde zijn hoofd, alsof zijn hersenpan vanbinnen getormenteerd werd door een stel rondvliegende horzels. “Wabedoellu mevrouw?”

Ze zuchtte, dit hielp ook niet echt. Ze moest ervoor zorgen dat ze een beeld van zichzelf schiep, waarmee ze vorm en inhoud zou krijgen. Maar hoe wilde ze dan dat ze was?

Onverschrokken zou ze zijn, dapper als een piraat, niet in het minst bang om de wereld in te trekken. Ze zou rijden op haar paard Forzudo, dat vergeleken met dat schonkige misbaksel Rocinante, dat voor Don Quichot blijkbaar voor het meest verhevene van de edele viervoeters moest doorgaan, een toonbeeld was van brute kracht. Daarop rijdend in volle vaart – want ze was natuurlijk een uitmuntende amazone – met wapperende rokken en haren die achter haar aan zwierden, kon ze de hele wereld aan. Geen zee te hoog, geen dal te diep, ze zou die ouwe gek nog wel eens even een poepie laten ruiken! Wat hij kon, kon zij ook, maar dan vele malen beter, sneller, mooier!

Deze pasverworven moed gaf haar opeens de kracht om op te staan van haar hemelbed, waartoe zij tot dusver door de fantasieën van Don Quichot was veroordeeld om alleen maar dag en nacht smachtend te liggen wachten, en rukte de deur open van haar slaapkamer.

“Wie denk je wel niet dat ik ben?” schreeuwde ze in het trapgat. Daarna werd alles zwart.

Luchiena (43), Groningen

HOOFDSTUK 229: ECHE VADERS GAAN NIET DOOD

“Probeer het eens, om me tegen te houden!”

De klap waarmee de deur in het slot viel klonk al net zo bozig als de voetstappen waarmee ik wegliep, het duinpad op. Ik hoorde Dulcinea nog iets naroeppen, iets over ‘verantwoordelijkheid nemen... hoe oud bèn je eigenlijk?’, maar ik dacht alleen maar: voor wie, en voor wat, en waarom?

Ach, het kon me ook helemaal niet meer schelen wat Dulcinea te zeggen had. Dit keer was ze te ver gegaan. Mij een fantast noemen? Een pathetische leugenaar, iemand die in een andere wereld leeft?

Ik liep verder over het strand en ging een tijdje in een duinpan zitten. Jaja, mokte ik. Weet je wie er goed zijn in liegen? De meeuwen, die krijsten alsof ze bijna stierven, maar intussen gewoon de patatjes opaten die op het strand waren achtergebleven. Het leken wel CEO's!

Wat te denken van de badgasten? Ik keek ze een tijdje na: hoe ze achter stoffen parasols hun eigen vergankelijke wereldrijk geschapen hadden. Ha, doen alsof je het leuk hebt, maar straks roodverbrand in de auto naar huis rijden, met kotsende kinderen op de achterbank?

Ik moest weer aan mijn vader denken. Oja, die oude man. Er was een reden dat ik als kind liever in een fantasiewereld leefde.

Ik keek op, de telefoon ging. Dullie. Lieve Dullie, Dulcinea. Ergens maakte mijn hart een sprongetje. Geen seconde later werd het weer van beton.

Ik besloot niet op te nemen. In plaats daarvan luisterde ik een tijdje naar de golven. Ik droomde dat ze me toedekten, dat ik er voor altijd in kon verdwijnen. Ach, dat maakte de situatie er ook niet beter op.

De telefoon ging opnieuw. Nee Dul, niet nu, vloekte ik, schreeuwde ik, huilde ik bijna en ik gooide het telefoontje een paar meter verderop in het zand. Ik draaide me om.

Toen zag ik Dulcinea staan. Achter me, één duin verderop. Ze vouwde haar handen voor haar mond. Op de wind die aanhaalde kwamen woorden aangeblazen die ik liever niet wilde horen. "Dood."

Het einde? Die oude man? "Niet waar! Dat kan helemaal niet!"

"Wel waar", fluisterde Dulcinea terug.

Ik probeerde tegen de stormwind in te schreeuwen. Dat deed ik al mijn hele leven. "Dat kan toch helemaal niet?! Echte vaders gaan niet dood!"

Akke Boonstra (29), Groningen

HOOFDSTUK 235: WAARIN ONZE GRONINGSE DON QUICHOT GELIJK HEEFT GEKREGEN

Elke dag reden mijn vader en ik vanuit ons dorpje Slochteren naar het Provinciehuis van Groningen. Dit hebben we jaren gedaan. We begonnen in de jaren '80. Papa op zijn gele BMW-motor, zijn integraalhelm op zijn hoofd alsof het een ridderhelm was. Hij was een statige man, je zag dat hij uit een welgestelde familie kwam. Hij was trots, welbespraakt en elegant. En ik reed naast hem op de Puch. Een klein, dik, wat onhandig mannetje.

Als we voor het provinciehuis stonden, stopten we. Papa pakte de brieven uit de koffer die hij op zijn motor had. Hij stapte op de portier af. De man rolde met zijn ogen, maar papa zag dit allang niet meer. Hij overhandigde de brieven, na het houden van een keurig en goed onderbouwd betoog. Om eerlijk te zijn schaamde ik me in die tijd wat voor mijn vader. Elke ochtend, als hij zijn pak aantrok, zijn haren kamde, zich klaarmaakte voor de tocht naar de stad, probeerde ik hem er vanaf te brengen. "Het heeft geen zin, pap," zei ik dan, "het grote geld heeft meer macht dan de beleving van ons, gewone dorpingen."

Mijn vader was grootgebracht op een prachtige borg in Slochteren. Door de gasboringen kwamen er steeds meer scheuren in de muren. Maar niemand wilde geloven, dat dit van het boren kwam. De reuzen wilden ons laten geloven dat het toeval was. Dat het één niks met het ander te maken had. De angstige nachten, het bewegen van de

muren, de schilderijen die naar beneden kletterden, dat had hij zich allemaal in zijn hoofd gehaald. Het bestond niet, want zij maakten het niet mee. Het was, zoals zij zeiden, zijn verknipte werkelijkheid.

Twee jaar geleden is mijn vader overleden. Hij heeft niet meegemaakt, dat hij achteraf gelijk heeft gekregen. Dat er compensatiegeld is uitgekeerd. Dat er dikke pakketten met brieven bezorgd zijn, met excuses van de overheid.

Dankzij mijn vader hebben de Groningers nu, in 2030, geen last meer van aardbevingsschade. De aardbevingen bestaan écht niet meer. De huizen zijn gerepareerd, de rust is wedergekeerd. We hebben strijders als mijn vader nodig voor verandering. Ze noemden hem dorpsgek, toen. Nu is hij een held. De tijd maakt het verschil.

Ellen Fleurke, Groningen

HOOFDSTUK 243: DON QUICHOT EN DE LAATSTE VEROVERING

Don Quichot kwam erachter dat er nog één plek onveroverd was. Het lag dichtbij, het was zijn hoofd. Het was in zijn hoofd. Zijn hersens, die had hij nooit gezien. En hij wist zeker dat als hij ze mocht bekijken, hij blij zou zijn. Vervuld van een einde, een gevoel dat hij kende wat hij zag. En dat hij misschien nu, rustig aan, naar huis kon lopen, een kop thee kon zetten, kon gaan zitten in de grote stoel, met het gevoel dat hij – zonder gedoe. Hij was toe aan zijn laatste verovering.

Maar zover was het nog niet. Hij zat hier vast, achter het bureau, dat hij zelf ontworpen had, in een tijd dat hij nog waarde hechtte aan de kleur van dingen. De vorm, niet de inhoud. Eigenlijk was een plank meer dan voldoende.

Hij rechte zijn rug.

Hij zag de mensen lopen vanachter het raam van zijn kantoor, zijn mensen. Hij zag hun vormen, maar niet de inhoud. Hij zou een moord doen om in hun inhoud te kunnen kijken, in hun levens, hun hoofden, de hersens. Hij hoopte dat er hersens zaten. Van zichzelf wist hij het zeker, maar van anderen... hij twijfelde, terwijl hij het zwaard steviger bij het lemmet vastpakte.

Er kwam er één binnen en Don Quichot wilde dat de man origineel zou zijn. Hij zocht naar een afwijking in zijn pak, zijn loopje of hoe zijn veters zaten gestrikt. Hij hoorde de werknemer aan, die naar hem toe was gekomen om te zeggen; meer van hetzelfde waar Quichot zelf ook niet het

antwoord op wist. Het werkt op de zenuwen. Zulke mensen, zijn mensen... Er zit meer in dan zij hem tonen! Een moord zou hij doen om hun inhoud bloot te leggen. Hij voelde zijn zwaard plakken in zijn warme hand. De punt was scherp van het slijpen aan de stoeptegels onderweg hierheen, die hij nu te voet aflegde, nu hij zichzelf te belachelijk scheen om nog te paard te komen.

De man vertrok gelukkig. Het was misschien net op tijd. Quichot schudde zijn hoofd. De laatste verovering, die is zo dichtbij, hij zou voor deze ene keer niet op de wereld hoeven letten. Want hij weet zijn overzichtelijke doel: alleen hijzelf kent hij nog niet en dat is het grootste avontuur.

Ayla van Kessel, Amsterdam

HOOFDSTUK 244: DE ZIEL HERVONDEN

Na de zo onfortuinlijk verlopen ontmoeting met zijn jonkvrouwe Dulcinea trok Quichot zich terug in de toiletruimte. Hij keek naar zijn evenbeeld in de ronde spiegel en schrok. Hij leek meer en meer op het beeld wat zijn trouwe helper Sancho Panza regelmatig van hem schetste, maar wat hij tot op dit ongelukkige moment nooit had geloofd. Hij zag een oude man, vergane glorie, een enigszins gekreukeld maatpak hangend om zijn schouders. Het paste hem niet meer. Zijn lendenen waren geslonken en het lukte hem niet rechtop te staan.

Sancho leek gelijk te krijgen. De onvoorstelbare en zo ongelukkige onbereikbaarheid van de zoete Dulcinea begon haar wrange vruchten af te werpen, maar niet in de zin waar hij zo hartverscheurend diep naar verlangde. Het lijden, het verlangen, de onzekerheid en twijfel eisten hun tol.

Tranen baanden zich een weg door de diepe groeven die vanuit zijn ooghoeken zijn wangen doorkliefden. Hoezeer hij ook indruk trachtte te maken op deze schone vrouw, zij zag hem niet staan. Hij, haar tweelingziel, zij, zijn muze! Zouden zij zich ooit nog dichter bij elkaar terugvinden, zonder bureau of koffiekarretje, objecten die zich telkenmale tussen hen in bleken te bevinden?

O hoe groot de liefde, o hoe diep de wanhoop in zijn ziel. Misschien had Pancho gelijk en joeg hij een idee na wat geen grond in de werkelijkheid kon vinden. Maar wat als hij

toch met al zijn grote daden een zaad geplant had in het hart van zijn beoogde geliefde? Wat als zij zelve dit nog niet wist, hem nog niet herkende als haar wederhelft, wat als het vuur wat in hem al zo lang brandde in haar nog sluimerde, ongekend door haarzelf? Dit vuur zou niet meer nodig hebben dan een kleine windvlaag, een vriendelijke aanmoediging, een heldendaad wellicht die een zo groots en verblindend effect zou hebben dat de lucht erdoor in beweging gezet zou worden, het vuur aan zou wakkeren en haar hart in vuur en vlam – ja, dat was het.

Zijn gemoed lichtte op, zijn ogen werden helderder, zijn schouders rechtten zich. Een dolende ridder zonder liefde was immers als een lichaam zonder ziel. Hij voelde de liefde, aanwezig, nooit verloren. Een bezielde Quichot stapte de toiletruimte uit, klaar voor het vervolg van zijn leven.

Margo Kistemaker (66), Amsterdam

HOOFDSTUK 245: DON QUICHOT, DE MAN, DE BAARD EN ZIJN PAARD

“Maar mijn beste man, op het moment dat u met uw paard, met uw paard, he... naar beneden reed, de parkeergarage in, gingen de slagbomen niet meteen helemaal open. Dat is natuurlijk met een goede reden. Op de bewakingscamera’s hebben wij iets kunnen zien van wat er toen gebeurde. We zouden u een voorstel willen doen, maar kunt u vertellen wat er volgens u is gebeurd, in uw eigen woorden graag?”

Brave heer van de woorden en de opschrijfsels, zoals ik u al eerder heb proberen uiteen te zetten: op het moment dat mijn getrouwe ros Roccinante door één van uw blikken robots de in toornige hoon uitgestoken tong werd getoond, werd mijn baard, of nochtans het puntige witte uitsteeksel dat daarvoor doorgaat, gegrepen door een uwer andere schrikschokkend gestreepte onderwereldlijke robots en werden wij tezamen, in weerwil van het ongetwijfeld loodlasten gewicht van onze stoffelijke voorkomens, onbesuisd richting het betonnen hemelgewelf getrokken.

Overigens is het mij droef te moede, mij zelve alsmede mijn trouwe onderdaan, dat een waardig welkom in uw ondergrondse graalgewelven een ridder van goede bedoeling dezer dagen wederom onthouden werd. Waar men in mijn tijd nog onthaald werd met trompetgeschal en volkleuren vlagvertoon.

“Goed. Ja, wat vervelend, ja, het valt tegenwoordig niet mee, nee. Ik hoor wat u zegt. Vind u het goed dat ik herhaal wat ik tot nu toe heb genoteerd voor u? Ik schreef: De heer Donald Keyshot kwam met baard en paard klem te zitten in de knik van de slagboom in de Q-Parking Lamansha en zowel man als paard werden omhoog getrokken, waardoor materiele schade is ontstaan aan zowel de parkeergarage als de heer Keyshot.”

M’n beste brave, ik zou nog lang willen en kunnen uitweiden over hoezeer dit mij verdrotten heeft, alsmede willen weklagen over de toestand van de wereld in het algemeen en dit land in het bijzonder, maar daar zou ik volgaarne het volgende hoofdstuk aan weiden. Om het nu kort te krijgen, m’n beste diender van de goede orde, kom m’n beste, vertelt u mij eens ras, waar zal ik tekenen voor mijn schadevergoeding en het ‘leasepaard’, dan zal ik u voor vandaag niet langer vertragen met mijn levenswerk. Te paard. Te paard. En door. Wij groeten u.

Saskia van der Sluis (52), Amsterdam

HOOFDSTUK 275: DON QUICHOT IN HET HOOFDSTUK WAARIN JE ZULT ZIEN DAT WAT NU GAAT KOMEN DE ZOVEELSTE HERHALING VAN EERDER IS

Hij wil het niet meer... maar hij moet. Dus hij gaat weer verder met oefenen. Hij heeft al heel veel geoefend en hij is er helemaal klaar mee, maar hij moet. Dus hij gaat toch weer verder met oefenen. Alles voor dat ene moment, zodat hij aan iedereen kan laten zien wat hij kan. Hij heeft het al vaak gedaan, de ene keer ging het hem een stuk beter af dan de andere keer. Hij hoopt dat het dit keer goed gaat, want dit keer is het een hele belangrijke. Als het nu slecht gaat is alles voor niks geweest.

Het is zover, het gaat beginnen, het moment waar hij zo lang voor heeft geoefend. Het moment waar alles van afhangt. Dus hij begint. Hij is aan het vechten, hij is aan het ploeteren en aan het vechten. Hij heeft het zwaar, er lopen zweetdruppels over zijn voorhoofd. Hij dreigt te verliezen, maar hij zet door. Hij blijft vechten en vechten. Er zitten allemaal mensen om hem heen maar het blijft doodstil. Hij vecht en hij zet door. Hij vecht. Hij moet dit nu doen, want straks kan het niet meer.

Maar dan is de toets tijd afgelopen. Hij moet afwachten op het resultaat. Hij vindt het spannend. Hij krijgt te horen dat hij een 3,1 heeft voor zijn wiskunde examen. Hij is zeer

teleurgesteld, maar hij heeft gevochten en gestreden voor wat hij waard is. Dan ziet hij zijn wiskunde docent, hij pakt zijn enige kans en stapt dapper op hem af. En zegt: "Allerliefste mijnheer, kunt u alstu-alstublieft wat voor mij doen?" Maar dan zegt de docent: "Bewaar me uw zoetsappige taal, want ik heb u door, onbetrouwbaar tuig!!"

Tessel van der Meer (15), Leo Vroman, Gouda

HOOFDSTUK 281: HET EIND DAT HET BEGIN BLIJKT TE ZIJN

Don Quichot stierf en toen werd hij wakker op een hele vreemde plek. Dit was een plek die voor ieder een andere vorm aannam. Het liet je zien wat je wilde zien. Je zou zeggen dit is de ideale plek voor deze man met een grote fantasie, hier kan hij veilig zichzelf zijn. Maar dit is niet deze plek, deze plek bestond uit angst, obsessie, gemis en verlies. Het is een duistere plek, een plek vol kwaad. Toen hoorde hij een stem die zei: "Don Quichot, gestorven bent u nu, in uw leven verkeerde uw geest zich in een wereld die u voor uzelf gecreëerd heeft, u dacht dat u een nobele ridder was en dat u samen met uw paard die wereld verbeteren kon. De bekendste uitspraak die uw riep was dat het een grote dienst aan was zulk kwalijk gebroed van het aardoppervlak te vagen. Iedere keer riep u dit voordat u één van uw zelfverzonnen heldendaden verrichten ging. Maar, en het spijt me zeer, u bent geen nobele ridder het enige dat u bent is een junkie, een drugsverslaafde. U bent zelfs nog jong, morgen is uw drieëntwintigste verjaardag maar uw heeft nog een tweede kans. Bewijs dat uw een nobele ridder bent en ik geef u uw normale leven terug. Versla mij en uw zult niet sterven..."

Don Quichot, de nobele ridder die hij was kon dat aanbod natuurlijk niet afslaan. "Uiteraard vecht ik met u, maar vertelt u mij nou echt dat u mij een kans geeft om mijn leven terug te krijgen, mijn vrienden, mijn familie, iedereen?" Don Quichot klonk hoopvol. "Ja, nu, pak op je

zwaard en vecht met mij.” En dat was exact wat er gebeurde. Het gevecht was een gevecht zoals je nog nooit had gezien. En hij won, hij was zo blij dat het enige gevecht dat er echt toe deed er eentje was die hij won en op deze manier versloeg hij zijn verslaving. Hij had eindelijk zijn hoofd opgeruimd, alles was weer op zijn plek, alles was weer oke. Toen opende hij eindelijk zijn ogen, het enige wat hij zag was een fel wit licht. “Don, we dachten dat we je kwijt waren...”

Charlotte (16), Leo Vroman, Gouda

HOOFDSTUK 282: DE ENIGE WERELD DIE JE KRIJGT

Don Quichot ligt in zijn grote wit bed in zijn kamer uitkijkend over de grote vallei waarin hij ooit heeft gestreden. Hij wil terug, terug naar hoe het was. Hij doet zijn ogen dicht en denkt terug aan hoe het was. Als hij ze weer opent merkt hij dat hij in een klein bedje ligt, ergens hoog in een toren, niet uitkijkend op een groene vallei maar op een moeras. Zijn ogen gaan de nieuwe ruimte lang, langs de muren die met goud zijn beschilderd, lang de grote zilveren kroonluchter op het plafond en langzaam komen ze terecht bij zijn oude en beste vertrouwede vriend. Zijn harnas, het staat met een klein laagje stof in de hoek van de kamer, wachtend om weer gedragen te worden. Hij doet zijn harnas aan. Hij stapt de deur, terug naar het avontuur, terug naar wat de makkelijke onwerkelijkheid maar toch werkelijke wereld. Hij kijkt om zich heen opzoek naar zijn paard, klaar voor het avontuur.

Rijdend op zijn oude geliefde paard door het sompige moeras ziet hij vogels die hij nog nooit heeft gezien, ruikt hij geuren die hij nog nooit had geroken. Hij is er van overtuigd dat dit is hoe het altijd had moeten zijn. Hij komt bij een dorpje aan omringd met reuzen die angstaanjagend veel geluid maken. Don Quichot weet het, hij moet dit dorp redden. Hij rijdt zo snel als hij kan op de grote afschuwelijke monsters af met hun witte harnas en drie witte hoorns op zijn kop. Hij rent steeds sneller tot uiteindelijk zijn zwaard door de dikke ijzeren witte plaat

gaat van de gigant. Hij hoort geknetter, de reus valt om. Don Quichot is trots en dat kun je ook wel zien aan zijn grijns op zijn gezicht, maar het dorpje dat beneden de heuvel ligt lijkt minder tevreden. Een groep boze burgers rennen zijn kant op met grote fronzen op hun voorhoofden. Hij snapt het niet, waarom doen ze zo? Hij is toch een held?

Hij opent zijn ogen. Kijkt om zich heen en vraagt zich af waar hij is, hij is niet op zijn vertrouwde hengst Rocinante. Hij ligt weer in zijn bed. Niks aan de kamer spreekt avontuur. Hij kijkt naar buiten naar de grote vallei, er zijn inmiddels bloemen gaan groeien, zo mooi, maar het doet Don Quichot niks. Dit is geen avontuur. "Waar is mijn harnas!" schreeuwt hij. Een vrouw komt zijn kamer binnen rennen. "Doe eens rustig!" zegt ze. Ze kijken elkaar aan. "Blijf nou eens hier in deze wereld, kijk naar wat je hebt en verlang niet steeds naar meer. Dit is de enige wereld die je gaat krijgen en helaas kan je daar niet van wegrennen."

Sara Eduard (15), Leo Vroman, Gouda

HOOFDSTUK 297: GA ALTIJD JE DROOM ACHTERNA!

Don Quichot is verliefd op Dulcinea, ze zitten samen op Rossinante en kijken rond in het bos en ze zien een fantasie boslandschap. Alle bomen veranderen in fantasiebomen, met verschillende kleuren en vormen, maar plotseling horen ze een geluid uit de bosjes. Ze zeggen tegen elkaar: "Wie zou dat nou zijn?" Ze stappen van Rossinante af. Je zou verwachten dat Don Quichot vooroploopt, maar Dulcinea loopt voorop en Don Quichot blijft heel stil bij Rossinante staan, stiekem durft hij niet, maar ja, dat durft hij niet te zeggen tegen Dulcinea.

Ze zien Sancho Panza die achter het bosje verstopt ligt. "Wat doe jij hier?" zegt Dulcinea. "Ik wil het verliefde stelletje in de gaten houden, of mag dat soms niet?" "Verliefde stelletje?" vraagt Dulcinea. "Nou, jullie toch? Jij en Don Quichot," zegt Sancho. "Nee, dit klopt niet, eigenlijk wou ik het je later vertellen, maar ga nu alstublieft zo snel mogelijk weg, of ik, ik, ik, dan pak ik mijn zwaard!" zegt Dulcinea. "Kom dan, ik ben echt niet bang voor een vrouw zoals jij, zo slank en dun, met weinig kracht, daar win ik makkelijk van", zegt Sancho. "Kijk uit wat je zegt," zegt Dulcinea. Ze rent op Sancho af en voor hij het wist lag hij op de grond, hij is in elkaar geslagen door Dulcinea, zonder zwaard. "Jij, jij, jij bent niet zo'n prinses, dat iedereen verwacht" zegt Sancho. "Mijn heer Sancho Panza, mag ik u verzoeken om uit dit prachtige landschap weg te trekken?" zegt Dulcinea. Don Quichot staat met zijn mond vol tanden

te kijken naar hoe Dulcinea Sancho wegjaagt uit het prachtige landschap. "Don Quichot, zouden we misschien even kunnen praten?" zegt Dulcinea.

Ze gaan tegen de mooiste en kleurrijkste boom zitten die ze kunnen vinden en plots zegt Dulcinea: "Lieve Don Quichot, ik snap dat je mij als de ware ziet, maar ik wil liever ook een ridder zijn en ik wil vechten, op avontuur gaan en niet langer meer jouw prinses zijn. Vanaf nu wil ik dat je mij Don Dulcin noemt en dat je mij als ridder ziet," zegt ze. Don Quichot draait zich om, stapt verdrietig op Rossinant en rijdt in volle vaart weg. Daar zit Don Dulcin dan, helemaal alleen in het fantasie bos, dat langzamerhand verandert in een doodnormaal bos.

Jara (16), Leo Vroman, Gouda

HOOFDSTUK 305: POV: DON QUICHOT IS RAPPER BIJ TOPNOTCH

ja je weet het is don quichot
hij leest boeken en heeft genot
man leeft zn dromen ja wat doe jij
als je iets wil bereiken blijf er dan bij
ja laat niemand je laag houden, je moet er altijd zijn
ja je kan zien aan zn hart, de realiteit doet pijn
hij zoekt hij zoekt, je moet begrijpen ja die liefde is niks
waard

ja stop nu nou eens met lijden broer die marteling is al
klaar

don was allang bezig o nee nee jij was nog steeds daar
en wanneer ga je begrijpen die fantasie is niet waar
beloftes beloftes ja ja, wanneer kom jij die nou na
je praat veel poep, ja het heeft geen nut luister is naar
je Ma

broer blijf op het pad ontwijk die verleidingen
je gaat het halen het zijn maar herleidingen
blijf gaan, blijf gaan, je gaat het doen
die liefde is klaar, richt je op die poen
toch weet je t weer te verpesten
ja je moet je future bemesten
hij zoekt hij zoekt, je moet begrijpen ja die liefde is niks
waard

ja stop nu nou eens met lijden broer die marteling is al
klaar

don was allang bezig o nee nee jij was nogsteeds daar
en wanneer ga je begrijpen die fantasie is niet waar

Mr. Producer, Leo Vroman, Gouda

HOOFDSTUK 357: OVER HOE DON QUICHOT WERD VERRAST DOOR EEN ORKAAN

Het leek een doodnormale ochtend toen Don Quichot besloot zijn sociale media te verwijderen. Het bedrukkende gevoel van altijd maar reageren op iedereen die dat maar wenste, bedrukte hem in dusdanige mate dat hij het weg wilde hebben. Zo was er geen Instagram- of Facebookprofiel meer van Don Quichot. Ook zijn nummer, die hem altijd zo trouw had gediend wanneer zijn mederidders iets van hem wilden weten, of iets wilden communiceren, bestond niet langer. Het was alsof hij zijn oh, zo trouwe paard van de een op de andere dag losliet, zo belangrijk was zijn nummer voor hem geweest.

Vanaf hier verliep het communiceren beduidend bergafwaarts. Don Quichot verzong er iets op. Voor zijn eigen zelf geconstrueerde kasteel dat aan elkaar hing van mosgroen geworden bakstenen vol met breuken, die een soort basis vormden, bouwde hij een houten frame ondersteund door twee gevonden takken in het dichtbijgelegen bos, die zo eenzaam op de grond lagen dat hij ze in zijn ogen redde van de eenzaamheid. Hoe goed je kon vertrouwen op zijn eerdere communicatiemiddel en paard, zo onbetrouwbaar was de kracht van zijn bouwsels. Het idee was dat zijn medeburgers hun gewonnen informatie zouden delen op dat bouwwerk dat hij voor zijn, zoals hij het noemde

'kasteel' had gebouwd, door op perkamentrollen die kennis te noteren en het op het bord te spijkeren.

Voorspoedig ging het verspreiden van informatie, totdat zijn dorp werd verrast door een woekerende windmassa. Vanwege de heuse vlotheid van deze orkaan, was niemand in stelling om dit op Don Quichots abominabele alternatief voor het NOS Journaal te vermelden. Don Quichot vertrok met zijn paard, zonder ook maar enig idee te hebben van de massale catastrofe die hem te wachten stond. Het dorpje was leeg, zo leeg als zijn sociale bestaan bij tijd en wijle leek zonder de sociale media. Aan de horizon verscheen een uit wind ontstane, trechtvormige luchtmassa. Het bewoog zo snel in de richting van Don Quichot, dat het leek alsof de orkaan de tijd verslond en het nooit meer teruggaf. Maar dit was echt. Hij stond tegenover een levensgevaarlijk natuurverschijnsel dat niet te ontkomen was. Niemand had het hem kunnen mededelen, niemand had het kunnen voorkomen. Zo beleefde Don Quichot vanaf deze dag zijn avonturen vanuit de hemel.

Cas Bervoets (18), Het Vlier, Deventer

HOOFDSTUK 375: OVER HOE DON QUICHOT ALTIJD DE ZON WILDE LATEN SCHIJNEN

Dit is hoe de verbazingwekkende geschiedenis van Don Quichot en zijn wens om altijd de zon te laten schijnen begon. Het was de donkere duisternis van de nacht die Don Quichot stoorde, ondanks de fonkelende sterrenhemel met stralende lichtpuntjes. Vol ongeduld wachtte hij keer op keer op het licht van de eerste zonnestrallen aan de ochtendhemel. Zijn verlangen naar licht en warmte werd sterker met de dag. Elke dag keek hij vol verwondering naar de koperrode hemelbol die een stralende gloed over de aarde wierp.

De dag was te snel, veel te snel voorbij naar zijn zin. Vloekend en tierend besteeg Don Quichot zijn paard om beschutting te gaan zoeken. In de herberg aangekomen begon hij zijn betoog tegen de waard achter de toeg. Zijn tierende tirade was gericht tegen de Zonnegod Lumos. Lumos die dagelijks het licht uitdeed in het hemelgewelf om de natuur tot rust te laten komen, zodat de flora en fauna kunnen opladen en ontluiken. Don Quichot besloot dat Lumos met pensioen kon. Hij duwde hem van zijn wolkentroon. Voortaan zou de zon dag en nacht blijven schijnen. Dat had hij toch mooi voor elkaar.

“Dan gaat de aarde verschroeien!” wierp de waard tegen, met een stem vol afschuw.

“Blind is degene die niet door de mazen van het net kan kijken”, riep Don Quichot vol passie uit.

Een zinderende, zonnig dag brak aan. Zo'n dag waarop het zweet uit alle poriën van je lichaam stroomt. Zelfs op plekken waar je niet wist dat je poriën had. Het harnas van Don Quichot werd zwaar. Zijn maliënkolder was feitelijk zo vloeibaar als gesmolten kaas. Met tegenzin zette Don Quichot zijn helm af om het zweet van zijn voorhoofd te kunnen wissen.

Don Quichot begon zowaar te wensen dat het einde van de dag zou naderen. Het moment waarop de koperen ploert eindelijk onder zou gaan. Verlangend naar een donkere duisternis met fonkelende sterrenhemel en stralende lichtpuntjes trok Don Quichot al mopperend aan het touwtje, waarna de zon zich in de zee liet zakken. Het licht kan niet zonder het donker bestaan, besloot Don Quichot.

En zo trok Don Quichot verder, zijn toekomst tegemoet.

Karin (45), Deventer

HOOFDSTUK 413: MIJN VADER, DE GOEDE, LIEVE, LEUKE, ONVERSCHROKKEN RIDDER

Mijn vader, Don Quichot. Een ware held die mij als jong meisje opving. Van jongs af aan ga ik al met mijn vader mee om te vechten tegen het kwaad. Toen papa mij vond was hij ziek, maar uiteindelijk werd zijn lichaam weer beter. Daarna hebben we enorme kastelen bestormd en veroverd, dames in nood gered van kwade lelijke draken en boze tovenaars tegengehouden die een dodelijke vloek op ons kleine dorpje wilde uitspreken. Ik en papa hebben samen al het kwaad van de wereld weggedreven, maar wel in ons eigen huis. Want papa was beter, maar mentaal niet. Sinds dat hij ziek was geworden, is zijn mentale staat nog verder achteruit gegaan. Zijn lichaam werd gezond, maar zijn verstand niet. Strijden tegen het zogenaamde onrecht is het enige wat hem tegenwoordig nog rustig houdt. Maar dit maakt mij niet uit ik doe vrolijk mee. Ons hele huis staat vol met bezemstelen met pannen erop, dit zijn de kwade ridders van de boze koningin. De koningin is een kwaadaardige paarse stoel met een gouden papieren kroon erop.

Het is ons nog niet gelukt om haar te verslaan, maar dit zal ons ooit lukken en ik voel het. Ik weet dat mijn vader er niet honderd procent bij is, maar hij is er altijd honderd procent voor mij. Dus ik vecht met hem mee om hem blij te maken en geniet er zelf ook van. Ik verzorg papa met heel veel liefde. Het maakt me niet uit dat anderen mensen

hem voor gek verklaren, want iedereen is zelf toch een beetje gek? Het enige waar ik mijn vader niet bij kon en kan helpen is zijn wil om zijn geliefde Dulcinea te vinden. Hij roept iedere nacht een uur lang haar naam. Ik probeer hem altijd te bedaren, maar dan roept papa uit: "Een dolende ridder zonder liefde was immers als een lichaam zonder ziel!" Ik snap nooit helemaal wat hij hiermee bedoeld, maar ik ga er in mee en zoek in iedere kast van het huis Dulcinea. Begrijp me niet verkeerd, zorgen voor papa is soms lastig, maar ik houd van hem. Dus ik zorg voor papa en ik vecht met hem mee.

Pien Goutziers (18), Gymnasium Bernrode, Nijmegen

HOOFDSTUK 47: OVER HOE DON QUICHOT ZIJN EIGEN KONINKRIJK TEN VAL BRACHT

De jonge stamcel Don Quichot verliet het beschutte beenmerg met de droom om ooit een witte bloedcel te worden. Onbevreesd begaf de jeugdige cel zich naar de bloedbaan om zich mee te laten voeren naar de diepste kern van het lichaam. Het kostte hem echter veel moeite om zelf rond te zwemmen door het bloedplasma en daarom klom hij op de rug van een erytrocyt genaamd Rode Rocinante. Samen reisden ze door de bloedbaan, op zoek naar ziekteverwekkers en angstaanjagende avonturen.

Plotseling, na lang rondgezworven te hebben zonder avonturen, zag Don Quichot plotseling iets bewegen. "Wees alert, Rode Rocinante!" zei hij, "Ziet u die bewegingen voor u? Dat is natuurlijk een krioelende massa van bacteriën! Ze zullen het lichaam genadeloos infecteren en vernietigen! We moeten in de aanval!" Rode Rocinante schudde zijn hoofd. "Nee," zei hij, "dat is slechts het hart. Er is geen gevaar."

Had onze jonge held naar zijn kameraad geluisterd, dan was er niets gebeurd. Maar natuurlijk moest de jonge stamcel zijn eigen plan volgen. Deze eigenwijsheid was voortgekomen uit de drang om het lichaam te beschermen. Elke leukocyt, oftewel witte bloedcel, voelt deze drang in enige mate, maar gek genoeg kan een

teveel aan deze drang fataal worden voor het lichaam, zoals dit verhaal bewijst.

Met geheven hoofd trok de jonge stamcel ten strijde tegen het hartspierweefsel en al snel volgden volgroeide leukocyten zijn voorbeeld. Na een hevige strijd begonnen de arme hartspiercellen te verliezen en één voor één af te sterven. Zoals een koninkrijk waarvan de koning wordt aangevallen door zijn eigen ridders en ten onder gaat, zo verloor het ooit zo machtige lichaam van zijn eigen verdedigingslinie. De bloedstroom kwam tot stilstand, met als gevolg dat alle lichaamscellen hun laatste adem uitbliezen, want zoals de positieve en negatieve ionen in een zout niet zonder elkaar kunnen, zo kunnen cellen ook niet zonder zuurstof en glucose. Het lichaam stierf en daarmee stierven ook al zijn cellen, waaronder Don Quichot zelf.

Gedurende de laatste momenten van zijn korte leventje realiseerde Don Quichot zich pas wat hij het lichaam had aangedaan. Door eigenwijsheid en brutaliteit had de jonge stamcel een auto-immuunziekte veroorzaakt die niet alleen het lichaam uiteindelijk fataal werd, maar ook hemzelf.

En dit, beste lezers, is hoe de befaamde avonturenreeks van Don Quichot tot zijn einde kwam door eigenwijsheid.

Mila Thijssen (16), Stedelijk Gymnasium, Nijmegen

HOOFDSTUK 478: HET AVONTUUR WAARUIT IS GEBLEKEN DAT AGENDA'S TOCH ECHT NOG VAN NU ZIJN

Op een dag bevond Don Quichot zich naar zijn dolle dame Dolcinea. Eenmaal bij de flat aangekomen stalde hij zijn opgevoerde Fiat Panda op de parkeerplaats. Na vele trappen te hebben overwonnen, klopte hij aan bij zijn liefje en zij liet hem opgewekt binnen. De relatie van Dolcinea en Don Quichot had de afgelopen weken zwaar geleden onder de dood van de geliefde chihuahua Kevin. Nu de begrafenis achter de rug was, vond het stel het tijd om samen iets romantisch en ook zeker zeer vermakelijks te doen. Ze hadden het al snel besloten, ze gaan donderdagavond naar de bios. En niet zomaar een film, nee! Namelijk een heldhaftig riddersverhaal.

Het was maandag en de dagen die volgden had Don Quichot last van rare dromen en visioenen, zoals een bloeddorstige fruitvlieg die zijn hele gebraden kip in één keer opat en zijn Fiat Panda die met 140 km/h alle Porsche's en Ferrari's voorbij stevende. Dit was in het echt natuurlijk niet het geval, de kip was opgegeten door de kat van de burens en de snelle auto's die hij inhaalde stonden geparkeerd.

Één ding was hij echter vergeten, donderdag had hij ook al afgesproken om met Carrasco naar een rally race te gaan. Niet zo handig hé Don, had nou maar even je

agenda gepakt. Maar er was niks meer aan te doen dus besloot hij om het op te lossen. Hij wilde namelijk zijn vriend niet afzeggen en hij kon natuurlijk ook niet zijn relatie laten crashen. Hij had een oplossing gevonden: zijn nerdy oud-klasgenoot Sancho Panza zou voor hem de rally rijden, want hij zou toch een helm dragen. Dan kon hij met Dolcinea naar de film.

Op de bewuste avond leek alles goed te gaan... Tot op een zeker moment! Want het ruige ridderros, namelijk de geliefde Fiat die voor Don als een kind was, was gecrasht in de eerste drie minuten. Hij was er kapot van en draaide helemaal door. De ridder die hij had gezien in de film en de wraak die hij voelde, voelde Don ook en hij ging zo snel als de wind naar het rally-evenement om die vreselijke draak die de doodsoorzaak is van zijn geliefde Fiat te doden. Die draak, die hij niet als een paal aanzag, helaas. En zo is Don er achter gekomen dat planning levens redt.

Robin (16), Stedelijk Gymnasium, Nijmegen

HOOFDSTUK 49: DON QUICHOT EN DE VENIJNIGE VIJANDEN VAN HET VOEDSELGEVECHT

“Mij is de plicht opgelegd om zo’n kwaadaardig wezen zoals jij niet over de aarde te laten dwalen. In jouw ogen weerspiegelt jouw verdorven ziel. Een ziel die slechts in leven wordt gehouden door jouw stenen hart. Daarom zal ik op deze dag jou de oorlog verklaren.” Dat is wat ik tegen de razende Ridder van de spiegels zei die boven op zijn kasteelmuren schuil hield. Een schurk voor zijn volk, die mij had uitgedaagd. “Voedselgevecht, voedselgevecht, voedselgevecht!”, dreunden de twee legers. “Valt aan!”, riep ik en de katapulten vuurden de eerste kogels op zijn schamele fort af. “Gooi de gehaktballen”, riep Sancho naast mij, “dat zal de pestkop van de school leren!”

Zoals altijd in een heroïsch gevecht zal de vijand zich niet zomaar gewonnen geven. De ridder en zijn knechten streden met genadeloos geweld terug, zodat zij mijn leven konden vergallen. “Mijn trouwe witte ros, ik heb je diensten in deze strijd nodig.”, verkondigde ik en Rocinant kwam reeds al aandraven. Zodra hij langs mij denderde, sprong ik op zijn rug en gaf ik hem de sporen. “Kijk hem nou! Hij gebruikt de kantinevrouw als paard”, zo hoorde ik ze mij luidkeels toejuichen, terwijl ik over het bloederige slagveld heen stooft. “Steun mij met je leven in deze meedogenloze strijd, Sancho!”, schreeuwde ik hem bemoedigend toe. En zo deed hij door onze laatste kogel op de ridder te schieten. De kogel trof hem met een venijnige vlugheid in

zijn gezicht, waardoor het bloed uit zijn vizier spatte. "Oh, zie je de tomatensaus van zijn gezicht afdruipen!", kraaide Sancho uit.

De vijand was overwonnen, maar de strijd was nog niet gestreden. Een echte ridder zal pas rusten in zijn graf, nadat hij zijn leven lang de slechtheid zelve heeft bestreden. Zo ook op deze dag, want daar was de Ridder van de Blanke Maan verschenen met zijn troepen. "Oh nee, de leraren!", kraamde Sancho uit, voordat hij de benen nam. "Alleen het duister kan voor een nobele ridder de zoete smaak van winst bitter laten smaken. Richt uwe wapens niet op mij." waarschuwde ik de ridder, maar hij bezweek niet en verkondigde met valsheid: "Kom allemaal per direct van de tafels af! Het lijkt wel een slagveld in de schoolkantine." Zo bezweek ik onder zijn bevel.

Eveline Jansema (16), Stedelijk Gymnasium, Nijmegen

HOOFDSTUK 518: WAARIN DE KRONENBURGERSINGEL EVEN WERELDNIEUWS WERD

Hier hang ik dan. Is dit het einde van mijn ridderschap, mijn dolende bestaan, is dit mijn point of no return? En hoe kan het dat ik, de legendarische ridder die reuzen bedwong, en slechts beschermd met een papieren helm de wereld tot voorbeeld was, nu omringd wordt door blauwe flitslichten en jankend lawaai?

Zelfs als ik terug denk op deze gedenkwaardige dag, de honderdste van het jaar wat toch een duidelijk teken zou moeten zijn, is slechts vertwijfeling mijn gemoedstoestand. In de schone ochtendstond bracht ik een aubade aan mijn hart, mijn hart dat woont in de schone vrouw hier op de vierde etage van deze verticale kerker. Een kerker is het, waar ze achter stenen en staal slechts beschermd door de schaduw van de nacht kan leven, omdat ze zich niet wil verlagen tot zoiets laags als het betalen van huur. En waar, behalve haar, nog vele andere onwetenden hun dagen doorbrengen in de greep van regels en verordeningen.

Terwijl ik mijn lied aanhief trof mij een visioen, een openbaring nee, sterker nog, een klemmende taak aan mij gesteld. Hoe verschrikkelijk de omstandigheden van deze verticale kerkerbewoners, gevangenen, financiële horigen.

Hoe mooi zou het zijn als ik en mijn trouwe vriend hen in ieder geval enig licht en lucht schonken? Hoeveel vrijheid konden wij brengen, slechts door het weghalen van de gevangenis muren?

Dus mijn trouwe vriend de sloophamer en ik draalden niet langer en de volbrenging van het mooiste visioen dat een ridder ooit kan krijgen nam een aanvang. Wat gewone stervelingen misschien een gevel noemen, maar in de werkelijkheid die alleen een ridder als ik kan onderkennen, een gevangenis muur is, hebben we weg geslagen. Als in een veldtocht trokken we van woning naar woning. Ach, de edele bedoelingen van een ridder zoals ik, worden zelden meteen op waarde geschat. Het herkennen van genialiteit gebeurt vaak pas na de dood, zoals ook de geest van Galilei weet.

En nu hang ik hier, na een kleine misstap die mij kennelijk niet vergeven wordt. De onwetenden, de onnozelen van geest, het gewone volk dat door mij en mijn trouwe vriend bevrijd werd en eindelijk licht en lucht in hun woning konden laten stromen, en zelfs mijn hart, dat woont in de vrouw van de vierde verdieping, het schreeuwt enkel maar: "Cliffhanger!"

Rietje vd Hengel (60), Nijmegen

HOOFDSTUK 529: DON EN DULCI IN DE VLUCHT NAAR ELKAAR

“Dulci, Dulci, oh beeldschone Dulci. Waarom kunnen wij niet samen zijn? Ik wil dat mijn liefde voor jou onbevreemd en onbeoordeeld kan plaatsvinden. Ik kan het niet verdragen dat we naast het verschil in werkzaamheden op nog zoveel meer vlakken bekritiseerd worden.” Dulci keek verschrikt op van zijn dweil. Hij keek eens dwalend om zich heen maar er was niemand anders waar Don dit tegen had kunnen zeggen. Don vervolgde zijn ode aan Dulci: “Oh Dulci! Kom hier mijn knappe muze, ik wil je dragen in mijn armen en de wereld laten zien.” Dulci’s gezicht trok zich in een bedenkelijke frons. Don kwam met open armen op hem afgelopen. Dulci pakte snel zijn dweil en dweilkar en begon met een redelijk tempo van Don weg te lopen. Don struikelde bijna over de natte vloer maar herpakte zich en leek niet door te hebben dat Dulci met enige vaart zich steeds verder weg van hem begon te raken. Dulci dook snel een kantoormimte in en hoopte verlost te zijn van Don.

Maar het gebulder van Don bleef aan en kwam steeds dichterbij. Potverknurft dacht Dulci, wat bezielt deze man! Dulci begon snel aan de hoge kantoorammen te voelen of ze open konden zodat hij snel naar buiten kon vluchten. Yes! Er was er eentje open. Snel dook Dulci met een snoekduik door het raam en landde op zijn kont in de stekelige rode rozenstruiken. “Auuu!”, riep Dulci luidkeels direct gevolgd door een hand op zijn open staande mond. In het kozijn verscheen het brede gestalte van Don. “Oh

Dulci, mijn edele jonkheer, waarom gaat u nou zo idioot in die rozen zitten.”

Dulci keek eens om zich heen en begon heel hard te lachen. Don keek met een opgetrokken wenkbrauw naar dit tafereel. Dulci trok een roos uit de struik en bedacht zich dat hoe bijzonder Don ook was er nog nooit iemand zo gepassioneerd over hem was geweest en dat je met vluchten niet verder kwam dan met je billen in de rozendoornen. Dulci stak zijn hand met roos en al uit naar Don en sprak “Oh edele Don, jij ridder van vermaak, geef me de tijd om van je te houden zoals jij van mij houdt.” Don’s ogen lichten op en hij dook toen snel ook de rozenstruiken in.

Brenda de Groot (33), Leeuwarden

HOOFDSTUK 572: DON QUICHOT EN HET GEÏDEALISEERDE LEVEN

Diede, een meisje met een grote fantasie. Ze houdt van boeken lezen en kan zichzelf daar helemaal in verliezen. Maandags en dinsdags werkt ze in de bloemenwinkel en houdt ze ervan om met de mensen te praten. Ze woont bij haar moeder in een klein gezellig huisje in La Mancha. Haar moeder is een week naar de grote stad voor haar werk, dus is Diede alleen thuis en moet ze voor zichzelf koken. Ze gaat naar de supermarkt om boodschappen te doen. Het is maar 15 minuutjes lopen dus daar gaat ze dan op naar de supermarkt. Wanneer ze in de supermarkt is haalt ze van alles om de lekkerste pasta te maken. Ze heeft haar handen vol met boodschappen omdat de mandjes in de supermarkt allemaal in gebruik zijn. Ze loopt in het vijfde gangpad tot ze plotseling tegen iemand opbotst en al haar boodschappen uit haar handen laat vallen. "Shit, sorry!", zegt de jongen.

Diede graait al haar boodschappen snel van de vloer en staat op. Ze kijkt de jongen in zijn zee blauwe ogen aan en die wenkbrauwen, wow! Zo'n jongen had ze nog nooit gezien. Lang, breed en geweldige ogen. Als ze haar boodschappen heeft opgeraapt maakt ze dat ze weg komt. Toen ze onderweg naar huis liep besepte wat ze had meegemaakt en vroeg ze zich af waarom ze eigenlijk was weggerend en hoe aantrekkelijk deze jongen was. Waarom was ze niet daar gebleven, waarom had ze niet om zijn naam gevraagd, waarom?

De volgende dag kwam ze hem weer tegen toen ze hem in het park zag. Diede was helemaal verdwenen in haar boek toen ze de jongen samen met een ander klein jongetje en hun twee honden het park in zag lopen. Het was een prachtige dag, de zon scheen en de lucht was bijna helemaal helder. Hij zag er weer geweldig uit! Ze kon haar ogen bijna niet van hem afhouden. Oh nee, hij komt deze kant op, dacht ze. Oh nee hij komt naast haar zitten! Hij begint tegen haar te praten: "Heeft uw sierlijke schoonheid ook een diepere connectie tot mijn sombere hart?"

Oh wat een creep, dacht ze. Dat zeg je toch niet. Jeetje... snel wegwezen dacht ze. Het leven was toch te mooi om waard te zijn.

Bente Reitsma (15), Comenius Mariënborg, Leeuwarden

HOOFDSTUK 577: WIL JE WEL MEE LOPEN MET DE REST?

Lopend gaat Dulcinea over het strand. Hete zandkorrels dansen over haar voeten. Meeuwen zingen boven haar hoofd. Het is vroeg maar de eerste schapen lopen het strand al op. Het wordt drukker. Dulcinea blijft staan en kijkt naar de schapen die in grote groepen het strand op lopen. Ieder achter elkaar zonder besef waarnaar toe. Vervolgens je handdoek neerleggen net als de rest. Net als de rest wil je dat wel zijn? Dulcinea liep verder en dacht na. Ik wil iets worden wat perfect bij me past. Als een golf tussen de golven en als een fiets over een fietspad. Iets wat ik wil en niet mee wordt getrokken met de kudde. Dulcinea liep het strand over en kwam nog veel meer schapen tegen en dacht met elke stap meer dat ze niet één van hun zou willen zijn. De zon lacht Dulcinea toe en de wind blaast haar het strand af. Als teken van een nieuw begin.

Als aller eerste belt ze haar baas en ze neemt ontslag. Waarom ben ik schoonmaakster? Ze vraagt het zich nooit meer af. Ze loopt door en denkt na wat ze echt wil. Ze wil reizen maken en erachter komen wat echt past. Niet mee met dezelfde weg als de rest van de schapen maar een eigen weg. Een eigen weg maken.

Silke de Bruin (16), Comenius Mariënborg, Leeuwarden

HOOFDSTUK 585: DON QUICHOT EN HET GEVECHT TEGEN DE TIJD

Het was een doodnormale dag, het is koud buiten. Het was winter, volgens Don het saaiste en meest nutteloze seizoen. Het was al avond en hij besloot maar te gaan slapen. Hij viel zo snel in slaap dat Don de volgende ochtend wakker schrikt. Hij ziet alleen maar wolken. Dat is raar, dacht hij bij zichzelf, normaal zie ik mijn plafond zo donker als de hemel zonder sterren. Zijn vriend komt langs, Sancho, Don mag hem niet maar gebruikt hem om iemand te hebben waar hij tegen kan praten. Best gemeen toch? Toch doet hij het.

Zijn vriend, tussen aanhalingstekens, heeft altijd, maar dan ook echt altijd zijn teddybeer mee. Een vieze bolle beer die waarschijnlijk al zestienduizend jaar niet gewassen is. Hij is er ook zo gehecht aan, Sancho zonder teddybeer is hetzelfde als een boek zonder letters. Soms denk Don dat Sancho zelfs verliefd is op zijn knuffelbeer. Sancho zegt dan ook dingen als: "Een dolende ridder zonder liefde was immers als een lichaam zonder ziel!"

Toen stonden ze buiten, met hun gezicht gericht op het ridderlijke kasteel. "Wat doen we hier nou weer", zegt Don. Dan gaat de poort langzaam open, daaruit komt een klok, een wandelende klok. Hij heeft poten en armen. Zelfs ogen en oren. Hij komt op hun af met bijlen in zijn armen en stoomwolken uit zijn oren. Snel hebben Don en zijn zogenaamde vriend een plan bedacht. Don trapt op de

voeten van de enge klok terwijl Sancho de wijzers probeert te stoppen zodat de tijdtikkende klok niet meer werkt. Maar de klok vecht terug, alsof de tijd dringt. Maar dan lukt het Sancho eindelijk om de wijzers te stoppen en de klok valt. Er klinkt een gil, de klok valt recht op Don.

Zijn laatste woorden luiden "Sancho, je bent toch wel mijn beste vriend?" BAM. De klok ligt plat voor het kasteel. Don wordt wakker. Waarom de fuck ben ik hier en waar was ik beland. Een vechtende klok, wat is dat nou weer voor onzin?

Marrit (15), Comenius Mariënborg, Leeuwarden

HOOFDSTUK 640: RED DE RIDDER

Daar loopt een man, alleen, in een lange donkere jas. Een hond loopt naast hem, los, en lijkt bij hem te horen. De man kijkt om zich heen en lijkt te zoeken naar...

Ja, naar wat eigenlijk? Ik probeer de richting van zijn voetstappen te doorgronden. Maar mijn twee bewapende voeten zijn niet opgewassen tegen deze zes benen.

De man steekt zijn neus in de lucht, ruikt en wandelt richting het water. De hond volgt. Ik ook. Zorgvuldig loopt hij op een papierbak af. Alleen de oude kranten, foldertjes en tijdschriften pakt hij eruit. Hij lijkt wat te fluisteren tegen zijn hond, ik kan het niet verstaan. Voorzichtig loop ik naar hem toe.

De hond is er bij gaan liggen en tot mijn verbazing doet de man dat ook. Zijn rug aait het asfalt, zijn hoofd legt hij op de stoep. Met een glimlach op zijn gezicht pakt hij de eerste oude krant van het door hem gesorteerde stapeltje oud papier. Hij bladert langzaam, voorzichtig en in zijn ogen lijk ik angst te zien. Ik heb met hem te doen, maar eigenlijk is het mijn nieuwsgierigheid die wint. Ik loop om hem heen zodat ik achter hem kom te staan.

Hij leest nieuws dat al weken oud is, zijn vingers glijden over de letters. "Waar bent u naar opzoek?" vraag ik. De man zegt niets. Zijn vingers blijven over de bladzijdes glijden. Opeens stopt hij. Zijn vinger blijft hangen bij het woord 'redder'. Hij kijkt me met zijn donkere ogen aan. 'Redder?' vraag ik. Hij knikt. En op precies datzelfde moment blaft zijn hond. De man kijkt naar zijn hond en glimlacht.

Hij staat langzaam op en kijkt me aan en spreidt zijn armen. Niets in mij twijfelt aan de oprechtheid van deze vreemde man en dus geef ik me over aan zijn warmte. Zijn mond zoekt mijn oor. Hij fluistert: 'rídder'. Door zijn beklemtoning besef ik dat ik het zojuist verkeerd gelezen heb. Hij laat me los, knielt voor me neer, staat weer op en loopt rustig samen met de hond richting het water.

Arnoud Kuijpers (35), Gouda

HOOFDSTUK 650: DE WAARHEID VERTELD DOOR EEN WAANBEELD

Wat ik in hem zie, vraagt u zich af? Dat is een vraag die ik mijzelf ook vaak gesteld heb. Toen hij na al zijn reizen lichamelijk en geestelijk geradbraakt terugkwam had ik met hem te doen. U moet weten dat hij niet altijd zo geweest is.

Ik ben Aldonza Lorenzo, een boerenmeisje uit El Toboso. Of, zoals u wilt, Doña Dulcinea de El Toboso. Ze zeggen dat ik alleen bestaansrecht heb dankzij de grenzeloze verbeelding van Don Quichot. Dat is maar voor een deel waar.

Mijn vader wilde dat ik ging studeren. Ik ontmoette Alonso Quijano op de toneelvereniging van de universiteit. Tijdens de repetities werden Alonso en ik geliefden. Maar mijn vader vond het klassenverschil te groot en eiste dat ik de verhouding beëindigde. Hij stuurde mijn broers op Alonso af. Na een vechtpartij, waarbij Alonso flink op zijn hoofd werd geslagen, is hij zijn verstand kwijtgeraakt. Hij mat zichzelf het imago aan van dolende ridder Don Quichot de la Mancha en vocht tegen de wieken van de windmolens, omdat hij die aanzag voor de zwaaiende armen van mijn broers.

Ik was verdwenen naar een uithoek van zijn geest, mijn naam vergeten, maar zijn verwarde ziel zocht nog in alles naar mij. Zijn handen herinnerden zich mijn lichaam, toen hij mijn silhouet uittekende voor Sancho Panza en hem er

op uit stuurde om mij te zoeken. Ach, de rest van het verhaal kent u wel.

Uiteindelijk kwam hij uitgeput en haveloos terug naar El Toboso. Ik nam hem liefdevol op in mijn huis en verzorgde hem en zijn getroebleerde geest. Langzaam maar herwon hij zijn verstand. De wereld is door de eeuwen heen nog steeds gefascineerd door mijn Alonso, de ridder Don Quichot. Zijn levensgeschiedenis zal de mensen blijven overweldigen en de wereld overtuigen van het bestaan van reële illusies. En ik? Ik ben geworden tot een voetnoot in deze geschiedenis. Synoniem voor een waanidee en de onbereikbare beminde.

Jo Eegdeman, Gouda

HOOFDSTUK 672: DON QUICHOT EN HET SPOOK VAN DE BEGRAAFPLAATS

Op een donkere nacht, zonder maneschijn over de wereld, werd de ridicule ridder wakker. Don Quichot hoorde vreemd geritsel, was er zeker van dat het niet simpelweg de loeiende wind was en besloot alleen op onderzoek uit te gaan. Want dat doen dappere ridders. Toen zag hij een lichtje schijnen, hij volgde het door de kou, hopen dat het doffe lichtje ook wat warmte zou brengen. Hij greep de hendel van het lampje beet en trok verder de duisternis in, de begraafplaats op.

Opeens zag hij iets zwevend bewegen in de verte en het leek naar hem toe te komen, dichterbij. Hij trok zijn zwaard, wakend voor de mysterieuze gedaante en klaar om toe te slaan. Uit het duister kwam een spookachtig geluid, kippenvol schoot door zijn lichaam en hij verstijfde van angst. Maar hij trad verder naar het gedaante toe, denkend aan zijn geliefde Dulcinea en hoe dapper zij hem zou vinden als ze te horen kreeg van dit heldhaftige avontuur. Wanneer hij eindelijk dichtbij was werden al zijn grootste angsten bevestigd, het was een spook.

Zonder twijfel slaakte hij een kreet en hakte het spook in duizenden flarden, die langzaam op de grond dwarrelden en wegwaaiden met de wind, dwalend over de begraafplaats. Als uit het niets kwam zijn schildknaap Sancho Panza uit het duister. Don sprong geschrokken op

uit zijn gevecht door de paniekerige Panza, die hem erop wees dat het zogeheten spook daadwerkelijk een treurwilg was. Die zielig over de graven hing, nu nog triester, in stukjes gehakt.

“U hebt de speciale gave niet, beste schildknaap,” zei Don Quichot, “het spook heeft u gefopt, onnozele, maar ik kon de waarheid zien en heb de wereld gered.” Zo ging het elke keer, dus Sancho gaf op en zei: “U heeft gelijk, oh zo dappere Don Quichot van La Mancha, ik ben u eeuwig dankbaar voor het redden van onze waardige wereld.” “Zo mag ik het horen,” zei Don, “nu kunnen we weer zacht slapen.” Dus keerden ze terug naar Rocinante in de koude kale schuur waarin ze verbleven. En zo viel Don Quichot weer in slaap voor zijn nieuwe avontuur.

Meike (15), Jan Arentsz, Alkmaar

HOOFDSTUK 682: DON QUICHOT EN DE KNOKPARTIJ NAAR KENNIS

Ze hadden de hele dag op hun paarden gezeten en ze waren van plan om een lange, nodige pauze te nemen toen ze langs een oud en groot gebouw reden. Het gebouw was gigantisch en klassiek gebouwd, het zou prachtig zijn geweest als het niet langzaam uit elkaar aan het vallen was. "Dit ziet eruit als een perfecte plaats om onze benen te rusten", zei Don. San vond dat het eruit zag als een schroot, maar hij was bang dat als hij nog langer op zijn trouwe ezel zou zitten hij het gevoel in zijn benen nooit meer terug zou krijgen. De mannen stegen af van hun paarden en bonden ze vast aan één van de zuilen van het gebouw. Don zadelde de paarden af, terwijl San water voor de paarden in een emmer zou gieten.

Toen hij dit echter probeerde kwam er geen druppel uit zijn waterzak! Dit was erg vreemd want San wist zeker dat hij de waterzakken vanmorgen nog had gevuld. "Don, heb jij het water opgedronken?", vroeg San. "Nee, maar als er geen water meer is weet ik zeker dat hierbinnen wel wat te vinden is," zei Don.

San vond dat dat niet zo waarschijnlijk was aangezien het eruit zag dat hier in geen jaren ook maar een persoon was geweest. San was van plan om dit ook te zeggen maar Don was al onderweg naar de deur. Don klopte drie keer op de deur.

"Wat ben je aan het doen?" vroeg San. "Ik klop op de deur." zei Don. "Ja dat zie ik, maar waarom?" vroeg San.

“Nou ik kan niet zomaar naar binnen lopen of wel?” zei Don. San stond op het punt om te zeggen dat hij dat makkelijk gekund zou hebben toen de deur werd open gedaan. Voor hen stond helemaal niemand, het leek wel of de deur werd opengedaan door een windvlaag. In het gebouw stonden rijen en rijen vol boekenkasten.

Toen Don naar binnen stapte leek het wel alsof hij in een val was gestapt. Alle boeken vlogen in een keer uit de boekenkasten en kwamen recht op hun afvliegen. Een van de boeken raakte San op zijn borst en toen leek het wel alsof er allerlei nieuwe kennis in zijn brein verscheen. Hij wilde hier verder over nadenken, maar Don trok hem de deur uit. Buiten voelde San zich gewoon weer hetzelfde...

Tess (15), Jan Arentsz, Alkmaar

HOOFDSTUK 688: DON QUICHOT OP ZOEK NAAR ROCINANTE

Don Quichot maakte een vermoeiende backpack tocht door de grote zandvlaktes van de Oosterse landen. Hij was ooit met zijn paard Rocinante. Maar die was hij kwijtgeraakt in de grote zandvlakte, omdat er een grote zandstorm was geweest. De trektocht leek al jaren te duren, maar hij was nog maar drie dagen onderweg. Hij had alleen heel weinig hydratatie meegenomen voor de reis en zag geen kans om aan vocht te komen. Hij kwam een raar figuur tegen die verkleed was in het wit en op een hobbelige paard zat. Hij liep naar hem toe en vroeg of die persoon zijn paard had gezien. De vreemde wees de kant op van een reusachtige grote zandberg die tot de hemel reikte en zei dat hij een paard daar heen zag gaan.

Don Quichot begon aan de lange zware klimtocht in het zonovergoten land waar geen water was. Toen hij bovenkwam zag hij dat er aan de andere kant een heel groot wateroppervlak was met aan de overkant eindelijk een andere kleur omgeving, een groen bos. Eindelijk een plek waar de zweetdruppels niet onder zijn harige oksels tevoorschijn druppelden.

Daar helemaal onderaan bij het blauwe donkere oppervlak zag hij Rocinante staan op een grondvlak in het midden. Maar er stonden allemaal palen in het water met visnetten eromheen. Don Quichot dacht dat het gevangenissen waren en zag allemaal vissen zwemmen en dacht dat het mensetenden reptielen waren.

Dus ging hij de hoge zandberg afdalen in zijn nog steeds natte verhitte lichaam. Tenslotte kwam hij beneden, trok hij zijn zwaard en begon door het water te waden met zijn stoffige verroeste harnas aan.

Gelukkig was het water niet al te diep. Hij begon de mensetende reptielen te bevechten met zijn zwaard maar kwam vast te zitten in een visnet, raakte in paniek en begon wild om zich heen te slaan. Uiteindelijk bevrijdde hij zichzelf maar verloor hij zijn liefste bezit, zijn moed. Bang als hij was rende hij naar zijn ros, ging erop zitten en spoorde zijn viervoetige rijtuig aan om weg te galopperen. Pas toen hij vijftien voetbalvelden verder het bos in was gekomen stopte hij en ging hij eindelijk rusten in de schaduw om te slapen. Hij zou zijn reis een andere keer vervolgen.

Bas (15), Jan Arentsz, Alkmaar

HOOFDSTUK 692: DON QUICHOT EN DE TIJDSTRIJD

Het was een drukke dag geweest voor Don Quichot. Hij had gevochten tegen reuzen die eigenlijk windmolens waren en was verslagen door Carrasco, in een pijnlijk gevecht tussen een 'ridder' en een haatdragende man die hem graag verslagen zag. Eenmaal terug gedragen door Sancho Panza, die tijdens het gevecht toekeek, werd hij in zijn bed gelegd. Hij was verslagen, hij was niks meer waard, zo zei hij tegen zichzelf. Een ridder zonder zwaard en maliënkolder, hij was weer Alonso Quijano, het nutteloze deel van zichzelf.

Dulcinea, zijn vriendin, keek toe hoe hij daar in bed lag. Gekneusde knieën, een blauw oog en een snee in zijn arm. Al was de kamer erg vredig, er hing wel een klok die elke seconde, elke minuut en elk uur tikte. Dulcinea stoorde zich er rot aan, ze kon niet slapen door die klok. Zij liet dit ook weten aan Don Quichot en hij wilde er wat aan doen. Want zo kon hij zichzelf bewijzen! Dit was zijn opdracht, alleen zo kon hij weer een ridder zijn. Alleen lag hij in bed, wat kon hij eraan doen in zijn pyjama liggend in een bed?

Terwijl Dulcinea praatte, susselde Don Quichot langzaam in slaap. Elke keer dat hij knipperde met zijn ogen voelde hij zwaarder aan, totdat hij in slaap viel. Maar toen werd hij wakker en hij keek om zich heen maar had geen flauw idee waar hij was. Hij keek nog eens rond en plotseling verloor hij bijna zijn hoofd. Het was de secondewijzer van de klok die hem bijna onthoofde. Nu

wist hij waar hij was, hij was in de klok terecht gekomen. Bukkend keek hij naar een ingang: het datum raampje. Daar moest hij zijn! Hij kroop naar binnen en kwam terecht in een geheel van tandwielen en veren. Nu had hij nog één doel, de tijd stilzetten. Hij pakte zijn zwaard dat hij al de hele tijd op zijn rug had gedragen en stak deze in een tandwiel.

Met één klap stopte de klok, alles viel stil. Het was de stilte na de storm, alles viel uit elkaar. De klok stond eindelijk stil, hij had zich bewezen. Alleen was de ruimte waar hij zich in begaf uiteengevallen tot een witte ruimte...

Maze (15), Jan Arentsz, Alkmaar

HOOFDSTUK 705: VALENTIJS DAG ONTVLUCHTEN EN OOGPOTLOOD

In de onderbreking van de op school bestede dag komt Priza Costinha naar mij toe. Ze begint te spreken. “Don Quichot heeft als doelstelling jou een roos te geven op Valentijnsdag... en je oogpotlood is uitgelopen.” Ik sta versteld en storm na het trekken aan het kleed van Priza Costinha een closet in. Ik poets de huid onder mijn ogen oogpotlood vrij en begin te spreken.

“Hoe kan Don Quichot hier überhaupt zijn, ik dacht dat hij was overleden door ernstige verwondingen na een gevecht?” Costinha repliceert: “Schijnbaar niet, misschien heeft hij het door zijn moed toch overleefd.” Uitermate verschrikkelijk nieuws! Ik kan morgen mezelf niet vertonen op school. De bel luidt. Opschieten. Ik droog mijn handen aan mijn kleed en marcheer flot het closet uit.

De bel luidt wederom. De les Nederlands is afgerond en wanneer ik mijn mantel aantrek zie ik Don Quichot. Zijn gezicht verandert in een tomaat maar volgens mij gebeurt mij hetzelfde. “Je vond hem toch niks zei je?” hoor ik Costinha inbrengen. “Ja dat is ook zo’. Ik koos om te liegen zoals supermarkten doen als ze zeggen dat avocado’s eetrijp zijn.

Aangekomen op mijn erf zie ik Rocinante in mijn voortuin staan, het paard van Don Quichot. Hoe komt hij op mijn erf? Oh ja, hij is vrienden met mijn broertje. Ik zanik bij mijn vader over het feit dat ik morgen niet op school

kan zijn. Na een woordenwisseling valt er een stilte. De stilte voelt vaag. Luistert hij nou niet? Dit gaat niet lukken zo.

Ik hoor geluid. Het is een lach. Een al wat gekke lach. Van Don Quichot! Samen met mijn broertje zit hij boven. Mijn stresslevel schiet omhoog. Ik moet iets verzinnen. Zoals het er nu uitziet zit ik morgen gewoon op de schoolbanken.

Ik heb een idee. Ik kan zijn Rocinante gebruiken om mee te vluchten. Mijn spullen pak ik in. Dat behoudt een pyjama en wat om mijn make-up mee te wissen aangezien mijn oogpotlood na de lauwe tranen van stress over heel mijn gezicht is verspreid. Rocinante zit aan een slot vast. Een code met zes cijfers. Ik doe pogingen, maar ik kom er niet uit. Laatste poging: mijn geboortedatum. Hij is wel heel verliefd hoor, maar het is mijn geluksdag. Ik bestijg het paard en vlucht via de stadspoort.

Iza (16), Jan Arentsz, Alkmaar

HOOFDSTUK 710: HET HOOFDSTUK WAARIN STILGESTAAN WORDT

Don Quichot, dinsdagavond.

De kleine regendruppeltjes vielen op mijn schouders. Langzaam maar zeker maakten ze mijn jas zwaarder en zwaarder, tot op het punt waar ik het niet meer kon houden. Mijn armen zakten voor het eerst deze week. Mijn jas gleed van mijn armen en bleef als een zielig hoopje achter mijn voeten liggen. Nog twee dagen aan onophoudelijke regen gingen voorbij, maar niets kon me stoppen. Het was net een beproeving. De honger die ik dacht te voelen. De kou die wat met me leek te doen. Mentaal moest het zijn. De wind woei en alle bomen om me heen dansten mee op de melodie. Ik was het enige niet bewegende leven in dat moment. En ik was me er bewust van. Op een dag zouden ze me als gelijke zien. De bomen keken op me neer. Spechten kozen mijn burens om zich te vestigen. Wat maakt mij minder boom dan dat zijn waren?

Langzaam zakte ik door mijn knieën, tot deze de met bladeren bedekte grond raakte en mijn handen ter ondersteuning ook diep de laag bladeren in moesten zakken. Het hoesten hield niet op. Ik schrok bij het trekken van de conclusie een hand op mijn rug te voelen. Ik probeerde omhoog te kijken om het bijbehorende gezicht in me op te kunnen nemen, maar mijn houten lichaam begaf het nog voordat ik was begonnen met het draaien van mijn gezicht.

Rebecca, dinsdagavond.

Het bos voelde rustiger aan ondanks de ontelbare mensen die nog een frisse neus kwamen scheppen voor het slapen gaan. Mijn hardloopschoenen raakten de geasfalteerde weg om en om met een doffe klap. Ik keek op van mijn hartslagmeter. In de verte stond iets. Nee, iemand. Een vlek op de horizon.

Emma W. (16), Maris College, Den Haag

HOOFDSTUK 721: WEET WEL, MIJN VRIEND: SCHOONHEID EN GRATIE GAAN BOVEN ALLES

In afwachting van het Koninklijk bezoek nam Don Quichot uitgebreid de tijd om zijn haren en baard in stijl te vormen, zoals passend bij dat waar hij voor stond: schoonheid en gratie boven alles. Helaas was hij met zijn gedachten zo bezig met Hare Majesteits lieflijke lach, dat zijn handen van pure emotie onverwacht bibberden. De fles lotion schoot uit, de hele voorkant van zijn beste kostuum nat.

“Ach ja” verzuchtte hij: “dat kan gebeuren in tijden van pure opwindning, wat nu te doen?” Gelukkig was daar de intercom verbinding met zijn assistent Sancho Panza. “U wenst mijnheer?” hoorde Don Quichot uit de wand klinken. “Onmiddellijke hulp vereist!”, riep onze heer met stemverheffing, waardoor het hele mediapark in lichte paniek meende dat de grote baas nu toch echt ten onder zou gaan aan een waanzinnige zelfverwonding. Gewapend met een verbanddoos stormde Sancho Panza de kamer binnen.

Met een achteloze handbeweging begroette zijn baas hem met de woorden: “Kijk hier mijn vriend, ik ben geheel geparfumeerd tot op mijn hart, wat onze vorstin ongetwijfeld zal kunnen waarderen. Maar helaas is mijn uiterlijke verpakking nu wat ontregeld en dat terwijl hare hoogheid al over tien minuten arriveert”.

“Geen paniek mijnheer, uw wens is mijn zorg!” zei de goede hulp terwijl hij zich in ontzetting op het hoofd krabde en in zichzelf mompelde: “Dit moet mij lukken, denk na, Sancho, heb je niet nog ergens een nette jas?” Sancho haastte zich weg en was in een mum van tijd weer terug, hijgend en wel, met een bureaustoel vol kledingstukken. Een oranje overall had direct de aandacht van Don Quichot.

“Hoe toepasselijk! De Koninklijke kleuren!” riep hij enthousiast.

“Die is van de technische dienst”, mompelde Sancho terwijl hij het kledingstuk al probeerde weg te frummelen. “Deze is toch veel gepaster?” opperde hij met een grijze colbertjas in de hand.

“Nee, nee, veel te kleurloos, een ridder in de Orde van Oranje Nassau laat zien waar hij voor staat en bovendien, bij dit oranje komt mijn baard zo krachtig uit!” Dus zo is het gekomen dat Hare Majesteit, in de veronderstelling dat die technicus met de vieze overall per ongeluk nog aanwezig was, bij het betreden van de directiekamer als eerste Sancho Panza de hand toestak en onze ridder in wording nauwelijks zag staan.

Marianne Kuster (68), Alkmaar

HOOFDSTUK 724: HOE DON QUICHOT VAN ZIJN BUURTJE EEN PARADIJS MAAKTE EN EN PASSANT EEN WERELDKWESTIE OPLOSTE

De ochtendzon scheen in de straat. Mooi strijklicht zeg. Er vloog een aalscholver over de sloot. Hij had wel vaker aalscholvers gezien, maar nog nooit een in zo'n mooie glijvlucht over dit water, over deze sloot, vanuit zijn slaapkamer.

De doodgewone sloot in de doodgewone woonwijk was opeens een bijzondere sloot, een stuk prachtnatuur. Daar moest hij meer van weten.

Buiten kwam hij een mevrouw tegen, ze raakten aan de praat. Mooi is het hè?! Ja, wat een fijne plek toch, met die sloot en net plantsoen! Nou, zei de mevrouw, wist je dat ergens hier een nest van een torenvalk zit? Zijn hart sprong op. Echt waar? – ja echt waar, ik geloofde het eerst ook niet. Ik weet niet waar precies maar je ziet vanuit onze tuin de oudervogels de hele tijd heen en weer vliegen. Het is geweldig. Wat wonen we hier eigenlijk fijn hè?! Weet je die bessenstruiken te staan? Ook zo leuk, en heel lekker! Hij beaamde het en raakte er meer en meer van overtuigd dat de sloot, het plantsoen, de straat, en ook deze alledaagse mevrouw – dat al die gewone dingen die hij altijd voor lief had genomen, dat die met elkaar een heel

bijzondere plek vormden, zĳn plek, met zĳn huis. Met zĳn gezin, met zĳn zoons. Locus iste a Deo factus est!

Hij zette een stoel voor zĳn huis en ging zitten met een kop koffie en zĳn verrekijker op zĳn schoot. Zo stil en rustig als hij zat, voorbijgangers groetend, zo snel gingen zĳn gedachten. Steeds sneller gingen ze, en zĳn opwinding nam toe. Moest eigenlijk niet iedereen zo'n mooi plantsoen met sloot bij zĳn huis hebben, met torenvalken en een aalscholver? Hoor, een specht! De straat was leeg, er stonden maar weinig auto's. Waar zĳn die allemaal gebleven, 's avonds staat het helemaal vol. Opeens wist hij hoe het zat: natuurlijk, er zĳn twee keer zoveel parkeerplaatsen als auto's! Dat moet efficiënter kunnen. Minstens de helft van die auto's kan weg, je kunt gewoon met iemand meerijden of de fiets pakken. Iedereen zo'n plantsoen en dan minder uitlaatgassen! Hij was nu niet meer te houden. Weet je wat!?! Er komen verkiezingen aan – hier zat een nieuwe, spraakmakende kandidaat voor de Provinciale Staten! Kom maar op, avontuur!

Nico van der Wel (65), Alkmaar

HOOFDSTUK 73: WAARIN DON QUICHOT OPZOEK IS NAAR ENE HEER ALBERT HEIJN

“Die man van gisteren, hij heeft mij doorverwezen naar een man waar wij onze honger stillende goederen kunnen halen.” zegt Don Quichot. “Het was zes kilometer alsmaar voorwaarts dus zou hij nu nader moeten zijn.” Don Quichot en Sancho kijken om zich heen. “Daar!” roept Don Quichot. “In de verte, een plein met stervelingen.” Ze lopen er samen heen. “Zo dan! Moet je is kijken Don Quichot! Ze hebben hier per individu een zilveren koets op wielen als transport middel. Wat een vooruitgang op te paard gaan, zeg.”

De heren stappen op een vrouw af. ‘Dag jongvrouw mag ik u wat vragen? Ik ben op zoek naar ene heer Albert?’ “Sorry mop ken je nie helpe”, reageert ze. De heren spreken iemand anders aan. “Mijn heer, mijn brede vrind en ik zijn opzoek naar de heer Albert, waar kunnen wij hem treffen?” “Albert?”, reageert de man. “Aan alleen een voornaam heb ik niks. Hoe heet hij van achter?” Don Quichot denkt even na. “Heijn geloof ik.” “Aha, dat is hier.” “Wat is hier?”, vraagt Sancho. “Albert Heijn bedoelt u! Daar zo!” Don Quichot en Sancho kijken verward. “Ik geloof dat u mij verkeerd begrijpt, mijnheer,” reageert Don Quishot op de man. “Ik zoek de HEER Albert Heijn, hij zou ons aan voedingsmiddelen kunnen helpen.” “Hahaha ja meneer, u zit aan het juiste adres. Loopt u dat gebouw binnen dan ziet u het vanzelf.”

De heren volgen het advies op en lopen het gebouw binnen. "Mijn hemel! Ik weet niet waar ik mijn ogen laten moet." De heer Heijn heeft het goed voor elkaar met zijn voedingsonderneming en dat in zo'n prachtig kasteel. Sancho lees jij de perkamentrol met benodigdheden nog eens hardop voor, wil je". "Als eerste zuivelvloeistof voor de maagvulling, dan schrielgesneden duivekater en ook nog p ate de cacao", leest Sancho voor. "Juist. Waar laten we onze gediertes achter?" vraagt Don Quichot. "Misschien weet deze jonkheer het wel." zegt Sancho. "Dag jonkheer, waar kunnen wij onze gediertes stallen?" "Bro, je moet echt tranquilo doen met die paddestoelen next time. Of heb je jonko gepaft?" "Paddenstoelen?" vraagt Don Quichot verward. "Ik vraag u waar mijn paard mag staan!" "Je paard?' Wajow, wajow jij bent ver maat. Luister ga terug naar je toko, zet je action bureaustoel terug waar die hoort en ga tukken man. Heel lang tukken man..."

Sari Elings (23), Academy of Performing Arts, Den Haag

HOOFDSTUK 738: TOEN DON QUICHOT ZIJN REIS BIJNA VERDER MOEST VERVOLGEN OP DE VIERVOETER VAN SANCHO

Praktiserend over wat Don Quichot nu zou gaan doen om zijn ridderlijke status op te bouwen bedenkt hij zich dat een ware ridder in alle contreien dapper en onverschrokken moet zijn . Zelfs in de laagste milieus van la Mancha. Samen met Sancho stapt hij door twee massief stalen deuren die toegang geven tot een relatief kleine ruimte. De deuren sluiten en door een onverklaarbare machinale kracht worden ze getrokken naar de donkerste en laagste plek van heel La Mancha. Het is er koud en kil. Maar net zoals ieder mens moet ook Don wel eens zijn blaas legen. Hij zegt: "Ik ga even luisteren naar het gezang van mijn fluit, let op onze viervoeters, in deze donkere omgeving is de kans aannemelijk dat ze het op het lopen gaan zetten."

Toen Don terug kwam van het legen van zijn blaas viel hem iets op, hij knipperde met zijn ogen, maar hij had het niet verkeerd. Rocinante, zijn trouwe stalen viervoeter was weg! "Wat een niet nadenkende nietsnut denk jij, Sancho wel niet dat je bent, dat jij zomaar kan toelaten dat notabene mijn viervoeter het op een lopen durft te zetten". Zo kwalijk als hij dit nam, ontnam hij Sancho zijn balkende viervoeter die lang niet zo edel was als zijn eigen edele ros. Het constante gebalk irriteert hem dan ook mateloos.

Gelukkig komt hij weinig mensen tegen op deze verdieping van La Mancha want het is er veel te eng en duister zeggen mensen altijd. Dravend door de donkere gangen blijven ze maar zoeken, "Rocinante! Waar ben je? Kom hier jongen!"

Urenlang blijven ze maar schreeuwen, maar zonder enig respons. Totdat ze daar in de verte gehinnik horen. Ze naderen het gehinnik en zien een gedaante verschijnen in de verte. Het is Dulcinea, met Rocinante. Don is furieus. "Hoe kan je zomaar iemand zijn eigendom afnemen". Maar zo boos als hij ook is... hij kan hij niet boos blijven op Dulcinea, zijn Dulcinea. Liefde is uiteindelijk sterker dan alles wat je ooit tegemoet zal komen in je strijd. Hij geeft haar een kus op de wang bedankt haar. En vertrekt in het duister.

Jens Leenders (17), Academy of Performing Arts, Den Haag

HOOFDSTUK 744: OVER HOE DON QUICHOT DE OPENBARE LEESZAAL BEVRIJDDE

Dit is het verhaal van Don Quichot en zijn avontuur in de openbare leeszaal. Elke dag was Don Quichot daar te vinden. Hij was daar altijd verdiept in de fantasieboeken, zo erg dat hij de buitenwereld niet meer door had. Toen Don Quichot net als altijd zijn weg maakte in de bibliotheek merkte hij iets raars op. Tussen de geschriften over fantasie zaten geschriften die het tegenovergestelde hiervan waren. Non-fictie geschriften. Zijn gezicht veranderde in woede. Hij keek naar het boek in zijn handen. Het ging over een ridder en zijn overwinnende avontuur. Don Quichot werd opgewonden door een idee dat in zijn hoofd sprong. Hij zal de bibliotheek reinigen van de slechte geschriften! Maar net als de ridder boeken had Don Quichot een schildknaap nodig.

Don Quichot liep schuwend naar huis. Achter zijn huis stond een klein huisje. Daar leefde de huishoudster en haar zoon. Toen Don Quichot zijn weg maakte, liep Soncho, haar zoon, precies naar buiten. Don Quichot kreeg een grijns op zijn gezicht. Hij stopte Sancho op zijn weg en vertelde hem hoe hij de bibliotheek wil reinigen van de slechte geschriften. Sancho weigerde, echter toen Don Quichot vertelde hoe hij een geldprijs zal krijgen was hij al snel overtuigd.

De volgende dag liepen ze samen naar de bibliotheek. Don Quichot had zich de hele avond verdiept in

ridderverhalen en was ervan overtuigd dat hij de strijd zou winnen. Maar toen Don Quichot de bibliotheek binnen liep was hij stomverbaasd. Waar eerst de kroonluchters hingen, waren nu vliegende boeken. En niet zomaar boeken, nee, het waren de slechte geschriften. Don Quichot rende naar een boekenkar en nam daar dekking. Sancho volgde hem verward. Don Quichot keek om zich heen. Daar bij de schoonmaakkar zag hij plotseling een zwaard staan. Hij vertelde zijn schildknaap over zijn ontdekking. Het enige wat Sancho zag was een bezem, maar met het geld in gedachte koos hij ervoor om niks te zeggen. Samen begonnen ze van de ene tafel en stoel naar de andere te springen en zwaaiden ze met bezem en al naar de vliegende geschriften. De werkers wisten niet wat ze moesten doen en belde de politie maar. Bij de tijd dat de politie aankwam en Don Quichot en zijn schildknaap meenamen was er niks meer over van de vliegende boeken of de kroonluchters. Maar bij de tijd dat Don Quichot werd vrijgelaten, was hij alweer opzoek naar nieuwe avonturen.

Aicha (17), Wateringse Veld College, Den Haag

HOOFDSTUK 752: HET HOOFDSTUK WAARIN THE SPANISH KNIGHT RISES

Dit is hoe het verhaal van Don Quichot en Hassan begon. Don Quichot en Hassan zaten in hun examenjaar. Hun ouders vonden het heel belangrijk dat ze nadachten over hun vervolgstudie, zodat ze een goede toekomst zouden krijgen. Don Quishot vond dit ontzettend saai en bedacht zich dat hij hier toch niks mee zou doen. Hij wilde altijd al superheld worden. Van kleins af aan keek hij al naar Batman en wilde net als hij worden.

Maar eerst had hij een kostuum nodig. Dit maakte hij van twee vuilniszakken en een zwart Nike Tech trainingspak. Zijn grote voorbeeld had natuurlijk ook een hulpje, Robin. Don Quishot had zijn neefje, Hassan. Hij leerde hem discipline en legde hem uit hoe hij een net zo goed hulpje kon zijn als Robin was. Daarnaast beloofde hij hem dat hij vanavond op de PlayStation mocht spelen. Don en Hassan liepen in hun buurt rond opzoek naar criminaliteit.

Bij de snackbar op de hoek was er gelukkig een overval gaande. Don Quishot en zijn sidekick schoten te hulp. Toen ze in de deuropening stonden riepen ze beide met hun handen in de zij: "Vrees niet! Don Quishot en Hassan komen u red-"

BAM!!! Voordat ze waren uitgepraat was er een schot gelost. Hassan viel op dramatische wijze over een tafel van de snackbar. "Op de grond of anders onderga je hetzelfde

lot als je mattie!", dreigde de overvaller. Don Quichot was in één klap al zijn heldhaftigheid kwijt en lag nederig op de grond totdat de politie arriveerde.

Later op de avond kwamen zijn ouders aan in het ziekenhuis en kreeg hij ontzettend erg op zijn kop. "Wat heb je aan?! Een vuilniszak? Je neefje ligt op de intensive care door jouw waanideeën!", schreeuwt zijn vader woest. Don voelde zich verslagen en besloot om toch maar een studie te gaan volgen. Terwijl hij op de ziekenhuisgang zat kwam er een politieagent uit de kamer waar Hassan lag. De agent zag Don Quichot bedroefd zitten in zijn vuilniszak-outfit. De agent besloot naast hem te zitten. Hij zei: "Hey Batman, ben je oké?" Don Quichot vertelde alles aan de agent. Hij zei dat hij iets wil doen met zijn passie, de wereld redden. De agent zei hierop: "Er is ook zo'n studie, slimmerd. Kijk naar mij, ik heb daar ook gezeten." Het gezicht van Don lichtte op. Dit was het!

Tarik Asserti, Wateringse Veld College, Den Haag

HOOFDSTUK 757: JANNIE, DON EN DE KOFFIEMACHINE

“Wat is dat afschuwelijk uitzierende misdadiger die in mijn slaapzaal is?” Schreeuwde Don Quichot luid uit. Hij liep naar dat gore ding toe. “Ben jij een spion?” zei hij, terwijl hij om het object liep. Het was groot en zat op een tafel naast het open raam. “Wie ben jij? Voor welke ridder werk jij? Wil jij mij en mijn geweldige, mooie dame verwonden?” En hij tikte op de bovenkant. Het was hard, en voelde als metaal aan. “U draagt uitrusting.” Hij sprong op tafel.

Op dat moment liep zijn secretaris naar binnen. “Alonso, waarom sta jij op de tafel naast de koffiemachine?” Don Quichot keek om en rende snel naar haar toe en tilde haar onhandig op. “Kijk uit, mijn prachtige dame, ik moet u beschermen tegen dit afschuwelijke monster, die iedereen in mijn klooster wil kwetsen!”

Jannie, de secretaresse, keek raar. “Meneer, er is helemaal geen gevaar!” Don rende naar buiten en zette Jannie neer terwijl hij luid zat te hijgen. Hij rende naar de hoek van de slecht verlichte kamer met lichtbruine muren en pakte een bezem op van de vloer. Hij hield de bezem op als een zwaard en rende zijn kleine kantoor weer in, terwijl hij alle soorten scheldwoorden uitschreeuwde. Hij rende en begon met alle macht in zijn lichaam te slaan. “WEG HIER! WEG! VERDWIJN UIT MIJN GEWELDIGE HELDHAFTIGE KLOOSTER! VERDWIJN!” Jannie rende naar binnen, evenveel schreeuwend als Don. “STOP, ALONSO STOP!” Hij negeerde Jannies’ dringende stem en sloeg en sloeg en sloeg. Hoe

meer hij sloeg, hoe meer de koffiemachine indeukte. Er begon een beetje zwarte koffie uit te lekken. Don begon te juichen. "GIJ BLOEDT! GIJ BLOEDT!!!!" Jannie keek hem aan. "STOP MET DIE KOFFIEMACHINE SLAAN! HIJ HEEFT JE NIKS AANGEDAAN!"

Don sloeg. De bezem voelde zwaarder in zijn handen aan. De bezem vloog opeens over zijn schouder heen maar Don ging door met de bewegingen maken alsof hij nog in zijn handen zat. De bezem vloog door de kamer en botste tegen de onschuldige Jannie. Ze viel neer, met een wond aan haar hoofd. "Dulcinea! Wat heeft hij met jou gedaan?" Toen Don naar Jannie wilde rennen, explodeerde de koffiemachine. Koffie vloog door de kamer en Don viel. Hij draaide om, rende naar de koffiemachine en gooide die uit het raam.

Amelie (13), Maris College, Den Haag

HOOFDSTUK 764: OVER HOE DON QUICHOT DE VERNUFTIGE MICHAEL JACKSON AANTROF

Dit is het verhaal van Don Quichot en de iconische popster Michael Jackson. Wat leek op een koude tocht te paard transitioneerde al snel in een strijd tegen 's werelds voornaamste beroemdheid, toen onze ridder Don Quichot en zijn paard Rocinant de lead zanger van de 'Jackson 5' tegemoet liepen. In een flits trok Don zijn zwaard uit zijn schede, waarna hij de volgende woorden brulde; 'passeert gij niet verder dan dat gij al achter de rug heeft! Anders vrees ik dat ik, allemachtige Don Quichot, gij met mijn zwaard zal moeten doen zwijgen!'

Hierop reageerde Jackson slechts met wat gegiechel, wat Don deed schrikken. De bekendheid verscheen moonwalkend een paar passen dichterbij Quichot en zijn viervoeter. Vervolgens drukte Michael een hand op zijn borst en deed een poging om de twee gerust te stellen. 'Welnee! Ik ben hier niet om jullie kwaad te doen, echter om jullie verder op weg te helpen'. Don Quichot en zijn paard keken Michael stomverbaasd aan, wat Michael een reden gaf om verder te vertellen. 'Ik vrees dat jullie niet verder komen door de kou, een paar van mijn dolle dansspasjes zullen jullie helpen op te warmen'. Dit was genoeg om Don en zijn hengst te doen schateren. 'Zei ik wat verkeerd?' vroeg de popster. Maar een antwoord kreeg hij niet, want de twee gierden het nog steeds uit van het lachen.

Quichot veegde de tranen uit zijn ogen en deed een poging tot spreken, met moeite: 'Oh Hemels, oh dus jij en je

miezerige muiltjes vragen mij om een strijd tot de dans?’
Verder kwam de schildknaap niet, want hij barstte weer in lachen uit. Hij rolde van zijn paard af, op het grind en greep naar zijn buik. ‘Nee toch! Een wedstrijd? I’m a lover not a fighter! Maar als het je interesseert, waarom ook niet!’
Michael knipte in zijn vingers, en een pakkend muziekdeuntje begon te spelen. Don was meteen weer op zijn hoede. ‘Huh! Waar komt dit ritme vandaan?! Wellicht het gejammer van een draak?!’ Don Quichot’s ogen schoten naar Michael, die duidelijk geen angst had voor de waarschijnlijke komst van een draak. Hij danste erop los. ‘Vlucht Rocinante! Vooruit, wegwezen!’ jammerde Don Quichot. Hij sprong op de viervoeter en gilde het uit. En zo trok Don Quichot verder, zijn toekomst tegemoet.

Meryam Ben Zaidi, De Populier Lyceum, Den Haag

HOOFDSTUK 765: WAARIN DULCINEA'S HAAR ONTVLAMDE

Op zijn weg kwam Don Quichot Dulcinea tegen. Hij was te nerveus om gedag te zeggen en liet zijn zicht op de grond vallen. Terwijl hij zijn moed oprapte merkte Don Quichot dat de zweetdruppels gutste over zijn wang. Langzaam keek hij omhoog terwijl zijn ogen over haar lichaam streelden. Toen hij haar eindelijk in haar gezicht kon aankijken schrok hij van het aangezicht van haar haar. Vurige vlammen spuwde als de duivel die ontsnapt uit de duistere onderwereld. "Vrees niet uwe schoonheid! Don Quichot van la Mancha zal u redden van deze nobele fenix die zich bevindt op uw prachtige haren" zei Don Quichot. Dulcinea keek verward terug en dacht bij zichzelf of de man die zich voor haar bevond niet een pilsje teveel op had.

Don sprintte naar de dichtstbijzijnde winkel en stal direct een emmer. "Je moet nog betalen!" zei de arme baas van het kleine winkeltje, maar Don Quichot kon aan niks anders denken dan het zicht van Dulcinea die werd opgeslokt door de zon. Zwetend rende hij met al zijn moed naar de gloedsnieuwe dorpsfontein terwijl Dulcinea alweer haar eigen ding begon te doen.

Don schepte de gestolen emmer in het vieze water en mieterde het over Dulcinea heen. "Het is een grote dienst aan God zolk kwalijk gevlam van het aardoppervlak te vagen" riep Don Quichot. Dulcinea verstijfde van schrik, de verf waarvan ze haar hele vermogen aan had besteed

begon uit haar haar te lopen en vlette op haar jurk. "Respectloze schoft! U zult boeten voor de schandelijke aantasting over de zeldzame schoonheid van mijn roodgekleurde haar!" riep Dulcinea.

Don Quichot realiseerde zich dat het niet een vlam was die zich bevond op haar hoofd, maar het nieuwe product van l'Oréal. En zo trok Don Quichot verder, zich schamend, maar zijn toekomst tegemoet.

David Kuiper (15), Dalton, Voorburg

HOOFDSTUK 775: HET LEVEN IS EEN SIMULATIE

Don Quichot stierf, maar het was maar een programma. Wat een rare climax, zou je denken. Maar nu zal ik het duidelijk maken. Don Quichot was een oudere man en een programmeur die vaak begon na te denken over de zin van het leven en over zijn tijdverdrijf. Hij besluit dat het leven zelf saai en oninteressant is als hij het niet zelf uitvindt. Het lijkt misschien alsof hij gek werd, maar hij creëert gewoon zijn nieuwe realiteit (zelfs zonder VR-bril). Hij programmeert een chip die hem helpt te controleren wat hij ziet en voelt.

Na een aantal speurtochten, waarvan er één het verslaan van de windmolens was, begint hij verslaafd te raken aan deze fictieve realiteit. Een nog groter probleem is het fictieve meisje, dat als een drug is. Hij bedenkt haar als het schoonheidsideaal. Het idee van een ideale persoon die niet bestaat, het zit als parasitaire wormen in zijn hoofd.

Zelfs nadat hij ontwaakt uit een geprogrammeerde droom, herinnert hij zich nog alles. Hij onthoudt alle gevoelens, ervaringen en emoties. Talloze ridderromances en een verhaal over ideale liefde blijven in zijn hoofd zitten. En hijzelf ligt alleen in zijn kleine appartement, een vies bed, overal een puinhoop. In deze 'winterslaap' heeft hij lang genoeg geslapen.

Anastasia (16), School voor Jong Talent, Den Haag

HOOFDSTUK 782: HET TWEEDE LEVEN VAN DON QUIXOTE

Ik zeg 'dag' tegen Sancho en vertel hem dat het me spijt, dat ik zo veel jaren met hem heb verspild. Dan doe ik m'n ogen dicht en een sterke slaap trekt me in.

Als ik weer wakker word voel ik me anders. Ik kijk naar mijn voeten, ze zijn veel kleiner dan ik me herinner. Mijn tenen zijn roze glitterende diamanten. Ben ik ziek? Mijn bekende kamer is veranderd tot een vreemde plek. Sancho is weg. En waar is Dulcinea? Een dolende ridder zonder liefde was immers als een lichaam zonder ziel! Waar ben ik?

Ik klim uit bed en loop naar de spiegel. Ik kijk naar het gezicht van een vreemde. Een jonge vrouw met lang, zonnebloem-gekleurd haar. Mijn zwarte haar, rimpels en vele littekens zijn allemaal verdwenen. Ik ben mezelf niet meer... Ik ben gezet in de lichaam van een vreemde! Ik ben zeker een heks tegen gekomen die dit heeft gedaan. Ik loop rond de kamer, alles is vreemd. Er liggen dingen die ik niet herken: een belichte doos met getallen, een bal die licht af geeft zoals de zon of een kaars. Zeker dingen van die heks, ik durf ze niet aan te raken. Ik voel me niet meer de krachtige ridder die ik vroeger was.

Plotseling hoor ik "Emma! Het is tijd voor school, kom naar beneden!" Er wordt op mijn deur gebonsd, ik ben doodsbang. Ik ren naar het raam en maak het open. Een kiertje open, diep ademhalen en dan klim ik voorzichtig naar beneden.

Imke Janssen (17), School voor Jong Talent, Den Haag

HOOFDSTUK 800: WAARIN DON QUICHOT STREEFT NAAR DE OVERWINNING

Het leek een doodgewone ochtend, toen Don Quichot erachter kwam dat hij niks meer in huis had en naar de supermarkt moest. Hij had zich omgekleed in zijn ridderoutfit en pakte zijn zwaard, want je weet maar nooit in welke stukjes van de dag avontuur zit. In elk stukje van de dag kan avontuur zitten en waar avontuur te vinden is, is Don Quichot. Hij liep naar de winkel en kwam binnen. "Er zijn geesten, bescherm jezelf" hoorde Don Quichot in zijn linker oor. Dat verklaarde de stilte op deze zaterdag ochtend. Hij liep een gangpad in voor ontbijt, hij moest zijn maag wel goed vullen voordat hij op zoek ging naar zijn ridderavonturen.

Er viel iets, doodstil werd het in de winkel. Er suisde een heel zacht geluid door de ruimte. Werknemers fluisterden naar elkaar "zie jij dat ook of ben ik gek...?" Een monster! Don Quichot ging op het geluid af, hij was niet bang; hij had nu weer een avontuur met een doel. Het monster begon met het zoeken naar iemand die hij kon uitdagen, uitdagen voor een gevecht; iemand die hij makkelijk kon uitschakelen. Het mysterieuze monster en de reizende ridder liepen op elkaar af. De ridder had een zwaard, het monster niet. Het gevecht was begonnen maar het monster had nog steeds geen zwaard. Hij pakte snel een pak spaghetti van het schap naast zich als zwaard. Het gevaarlijke gevecht begon nu echt. Er was een

probleempje, het pak spaghetti knapte open en zo kwamen er steeds meer monsters bij...

De ridder raakte in paniek en begon keihard met zijn zwaard te bewegen naar de monsters, de monsters werden doormidden gehakt en de strijd was over. En zo trok Don Quichot verder, zijn toekomst tegemoet, zonder gevulde maag, maar wel met nieuw beleefde avonturen.

B. (15), Portus Groene Hart, Den Haag

HOOFDSTUK 818: DE VERHALEN VAN DON QUICHOT EN ROCINANTE: MAN OF PAARD

Na alle avonturen van de dag stond het paard Rocinante in de stinkende stal een bos stoffig stro te herkauwen. Zijn meester had hem in deze negorij vol keien gestald, maar het paard wist niet of dit grijs-grimmige onderkomen nu een zegen of een vloek was. "Een moment rust, zulk een weldaad voor mijn stramme spieren; de vernuftige edelman ontwaakte vanochtend uit zijn rusteloze slaap en besloot erop uit te trekken om wonderbaarlijke avonturen te beleven. Maar als dit weer resulteert in een bloedbad met vechtlustige Biskajers, of een veldslag tegen windmolens waarin ik in de armen van die reuzen word genomen en zonder pardon tegen het grondoppervlak word gesmeten, dan denk ik dat ik de benen neem. Want hij mag dan mijn meester zijn, tenslotte leid ik deze roemloze expeditie." Het bonkige paard briepte en vermaalde wederom een pluk hooi tussen zijn machtige kaken. "Maar de hemel zij dank, vannacht heb ik rust, want de hooggeborene heeft een zachte sponde gevonden in de herberg en zal slapen als een pasgeboren veulen die voor het eerst in de wei heeft rondgesprongen."

Het paard schrok van zijn eigen welbespraakte gedachten. De woorden kwamen als vanzelf, de afgelopen maanden waren ze op geheimzinnige wijze in zijn vocabulaire geslopen. Woorden waar hij voor zijn escapades met de Don geen weet van had gehad,

vormden zich nu moeiteloos binnen zijn welgevormde kaken.

Het dier sjokte naar de slobberbak in de hoek van de zompige stal en drukte zijn zijdezachte lippen in het groezelige water. "Ik ben slechts een boerenpaard, maar schoon drinkwater is toch niet teveel gevraagd voor het edele ros van een buitenissige edelman," mijmerde het beest. "De afgelopen maanden waren een inspirerende reis, waarbij ik buiten de gebaande paden ben getreden en ook mijzelf heb ontdekt." Een diepe frons tekende zijn bezwete voorhoofd. "Op welke gedurfde expeditie zal ik mijn meester bij het ochtendgloren weer eens sturen?"

"Rocinante!" schalde een bekende stem. "Oh, hooggeprezen reisgezel, die zonder morren mijn pad effent en de wereld binnen mijn handbereik brengt. Ik heb besloten om vanavond reeds onze wereldverbeterende reis voort te zetten. Luiheid is des duivels oorkussen en duivels hebben wij alom te bevechten!" Het paard schudde zijn manen en stippelde in gedachten al de weg uit die hij met zijn meester zou gaan.

Melinda Braaksma (54), Amersfoort

HOOFDSTUK 822: DONNA QUIJOTE EN HAAR GEZEGENDE KLEURRIJKE STRIJD OP DE BAKFIETS TEGEN HET ONAANGENAME HEERSCHAP

“Schiet op!” over het stuur gebogen trapt Donna tegen de berg op.

“Ik kan niet zo snel!” piept Sanne. Waarom ben ik in godsnaam met haar meegegaan? De gure wind blaast tegen de spaken van haar verroeste fiets, die ze gekscherend haar oude ezeltje noemt. De vergelijking was gauw gemaakt toen Donna haar bakfiets met sierlijke letters had omgedoopt tot Rocinante. Sindsdien is ze niet meer uit het straatbeeld weg te denken en is haar bijnaam Donna Quijote. Eenmaal bij de kerk aangekomen trapt Donna hard op de rem, stuurt haar bakfiets lomp de stoep op en komt precies voor de ingang tot stilstand. Een klein groepje mensen dat staat te wachten kruipt van schrik zo dicht tegen elkaar aan dat hun zwarte paraplu’s in elkaar strengelen. Donna springt van de fiets af en begint driftig de houten borden en spandoeken uit de bak te halen. Het groepje toeschouwers werpt een afgunstige en tegelijkertijd nieuwsgierige blik op het hele tafereel.

“Ah! Daar ben je,” mompelt Donna, terwijl ze triomfantelijk de regenboogvlag tussen haar spullen opvist en hem demonstratief om haar schouders hangt. “Opdat

men wat meer kleur gebruiken moge," zegt ze met een grote glimlach richting de sober geklede mensen. Inmiddels is Sanne ook op het strijdtoneel aangekomen. "Is dit wel zo'n goed idee?" vraagt ze twijfelend.

Maar nog voordat Donna kan reageren, komt er een lange, verzorgde man hun kant opgelopen. Hij heeft een zelfverzekerde tred die Sanne onbewust doet terugdeinzen. Alsof de regen geen macht over hem heeft. "Goedemorgen dames." De man blijkt een lage, donkere stem te hebben die hij wat zachter inzet.

"Wat maakt een dame een vrouw? Is het haar verleidelijke boezem? Of juist de macht die u over haar heeft?" Donna kijkt de man demonstratief aan. Even van zijn leg gebracht kijkt de man Sanne aan, maar daar vindt hij geen steun. Ook zij is benieuwd naar zijn reactie. "De kerk is niet de plek om dit gesprek te voeren," gaat de man rustig verder.

Donna wil reageren, maar dan valt haar oog op een van de aanwezigen. Sanne kijkt in dezelfde richting en ziet een jonge vrouw bij het groepje mensen staan: Dulcinea. Als Sanne opnieuw naar Donna kijkt, zit die alweer op Rocinante en schreeuwt: "God zegene u, onaangenaam heerschap!"

Mariska van Geel, Amersfoort

HOOFDSTUK 825: OVER HOE DE VERNUFTIGE RIDDER SANCHO BESCHERMT TEGEN DE REUS VAN TEUTON, MET PIJNLIJKE GEVOLGEN

Terwijl ze samen op pad waren, trok Don Quichot Sancho een portiek in.

“Voorzichtig, trouwe knecht, wij staan oog in oog met een gevaar! Eén pas verder en ik had je grafschrift kunnen opmaken, vol van alle vleierijen die te doen gebruikelijk zijn in dergelijke schrijfsels.”

Quichot keek voorzichtig de straat in en sidderde van opwinding.

“Het is de Reus van Teuton, berucht om zijn weerzinwekkend wrede inborst, talloze schuldeloze maagden en bedrijvige boeren en burgers heeft hij met zijn koperen knots verpulverd.”

Sancho wierp een blik onder de arm van zijn hevig opgewonden heer.

“Maar heer, hij beweegt niet, het is een beeld.”

“Zwijg ongelovige, de grootste gevaren schuilen in de onschuldigste vermommingen. Denk aan de Cycloop van Transurië, in de gedaante van een kudde schapen, of het Serpent van Sardinië, dat als liefvallige deerne menig reiziger in het ongeluk heeft gestort.”

Sancho keek nog eens, nu voorzichtiger.

“Maar dit is geen kudde schapen of liefvallige deerne.

Dit is een groot beeld van een soort man met een soortement van knuppel.”

Don Quichot keek Sancho indringend aan.

“Ongelukkige en onwetende knecht, vervloekt is je botte domheid. Ik zeg je, en knoop het in je hersens: deze reus zal toeslaan als jij het niet verwacht, je zult bidden om genade, maar het zal je niet baten. Net als van zijn andere slachtoffers rest van jou niets dan weinig en tandengeknars.”

“Heer, ik zie het niet! Als u zegt dat het de Reus van Dinges is geloof ik u, maar ik zie een beeld, geen reus.”

“Sancho, om je de sluwe kracht te laten zien van de duivelse Reus van Teuton, zal ik hem tegemoet treden. Innig geliefde vrouwe Dulcinea, heerseres van mijn droevig hart, geef mij kracht en sta mij bij!”

En met deze woorden stormde de onbevreesde edelman naar voren en begon met zijn lans op het beeld in te slaan. Dit wekte de lachlust van het winkelend publiek in niet geringe mate op en trok de aandacht van drie ordehandhavers die met hun gummiknuppels de arme ridder bont en blauw sloegen en hem gekneusd en bloedend achterlieten.

Sancho hielp zijn heer overeind en moeizaam vervolgden zij hun weg, op zoek naar nieuwe avonturen.

Reinier van Mourik (62), Rotterdam

HOOFDSTUK 836: DE DON MEETS

MARK RUTTE

Het gebeurt niet vaak dat de Don in Rotterdam is. Nog minder vaak komt het voor dat hij er is als ook Mark Rutte de havenstad met een bezoek vereert. Zelden zouden ze elkaar kunnen treffen. In dit unieke moment lopen ze echter elkaar tegen het lijf in het midden van De Koopgoot. Op het ogenblik van de ontmoeting begint het te regenen. Al snel doet de winkelpassage zijn naam eer aan; het water stroomt als kolkende berggrivieren van twee kanten de goot in. Daar in het midden staan Mark Rutte en de Don tegenover elkaar in het wassende water.

“Excuus, U staat in mijn weg. Ik vaar die kant op.” zegt de Don.

“Pardon, ik moet juist de andere kant op”, reageert Mark. “Daar, achter gindse einder en dan linksaf is daar waar u moet zijn?” gebaart de Don.

“Ik hoef daar niet te zijn. Ik ben iets kwijt, ik zoek...”
“Beste Sta-in-de-weg, wie is niet iets kwijt? Iedereen is wel iets kwijt en iedereen zoekt. Gans de mensheid is zoekend. U zou een uitzondering zijn niet iets kwijt te zijn. Mag ik vragen waar u naar op zoek bent?”

“Een ding, ik ben een ding kwijt.”

“Welk ding?” Zoekend kijkt Mark langs etalages en lichtreclames. Het water staat tot hun enkels.

“Hoor eens vriend, mag ik u zo noemen? Nee? Ah juist, nu, luister dan Geen Vriend, wat is uw gemoedstoestand

die u bij het ding aantreft in de gelegenheid dat u over het ding beschikt?”

“Ik denk dat ik me prettig voel, blij misschien, opgewekt, aangenaam, warm ook wel, tevreden wellicht, zoiets? Wat vind jij Don?”

“Maar knaap, het is Dé Don. Niet Don. Ik waardeer het zeer dat u mij om advies vraagt, maar u moet mij niet vragen hoe u zich voelt als u denkt een ding kwijt te zijn waarvan u niet weet wat het is. Zo zijn we niet getrouwd!”
“Nee dat klopt!”

“Onderbreek me niet schavuit. Wat gij voelt, is geen ding. U zoekt geluk, maar dat is niet elders, noch bij anderen en zeker niet in De Koopgoot. Geluk is gans en geheel bij uzelf als u dat tenminste zelf wilt zien. U denkt in dingen, stop daar mee. Denk in geluk! En nu uit de weg, jongeman. Ik vaar verder.”

Fred Wartna (70), Rotterdam

HOOFDSTUK 840: TOEN DE STORM KWAM

Alexander opende zijn laptop. Er waren minstens zeven apps die hem konden vertellen wat voor de dag die voor hem lag zijn prioriteiten moesten zijn. Er viel een online wereldoorlog te winnen, de molens van big tech draaiden snel en het gevecht over welk narratief zou leiden tot een vredige en duurzame wereld moest met raffinement gevoerd worden. Er was haast bij.

Achter hem in de kast stonden de boeken van sociologen en futuristen die blootlegden hoe Big Tech manipuleerde, wat de verdienmodellen waren achter social media en hoe AI uiteindelijk ons denken en wellicht ook ons doen zou overnemen. 'Choose your battles' was zijn motto geworden. Hij zou net wat sneller moeten zijn dan Steve Jobs ooit was en minstens zo bijdehand als Marck Zuckerberg. Als een online 'Don Quichot' zou hij de strijd voeren, dat was een frame dat hem aansprak.

Elk van zijn social media-accounts had tienduizenden volgers en met een abonneebestand van riante omvang wist hij dat de teksten in zijn nieuwsbrief gelezen werden. In de loop van de jaren had hij zijn tv-optredens zorgvuldig gedoseerd. Vaak te gast geweest bij de dagelijkse vooravondshow, waar de toon doorgaans enthousiast was. Ze vonden hem 'cute' en moesten soms een beetje om hem lachen. Maar ze luisterden wel. Hij wist welk gevecht hij moest voeren. Tegen Big Data, tegen de tech giganten en tegen technologieën die ontmenselijkten. Dat

anderen dat soms een strijd tegen windmolens noemden, kon hem weinig schelen.

Hij keek op van zijn scherm en zag door het raam van zijn werkkamer het windmolenpark in de verte. Ze waren het symbool van vernieuwing, van een ander perspectief. Die molens leverden de stroom voor zijn laptop, zijn tablet, de opladers die op zijn bureau lagen. Ze herinnerden hem aan de geboekte successen. Windenergie, transitie, klimaatvriendelijke energie zouden de wereld redden en extreme weersverschijnselen voorkomen. Veel meer regen, smeltend ijs en stormen met orkaankracht zouden worden afgewend.

Terwijl hij dat overdacht zag hij hoe de windmolens harder gingen draaien, ze veerden op en neer in de harde wind, steeds harder, tot de eerste het begaf en omknakte. Oh my god, fluisterde hij. Het scherm voor hem ging op zwart, de lampjes op de laders doofden, het led licht boven zijn bureau ging uit. Het was te laat.

François (67), Rotterdam

HOOFDSTUK 843: WAARIN DON QUICHOT DE ALMEERSE WEERWATERBRUG AANZIET VOOR EEN WATERMONSTER

Don Quichot bestijgt zijn stalen ros Rocinante. Met liefkozende tikjes spoort hij de trappers aan. ‘Kom Sancho, we gaan op weg naar een nieuw avontuur. Zie daar het kasteel waar de edelvrouw Dulcinea ons toewuift.’ Achter hem fietst Sancho Pancho op zijn veel te kleine driewieler genaamd Donkey. Ze schrijden zo van het Almeerse kasteel in de richting van het Weerwater. ‘Dat eiland, dat wil ik veroveren,’ roept Don Quichot naar Sancho Pancho die achter hem aan hijgt. Hij wijst naar het droomeiland aan de overkant.

Een grote kronkelige brug belet hun rit. ‘Dit watermonster verspert ons de weg met zijn kronkelende lijf.’ Zuchtend kreunt Sancho achter hem. ‘Het is een brug, Don Quichot. We kunnen gewoon over het water.’ ‘Nee,’ zegt de onverschrokken edelman. Hij stalt zijn stalen ros aan de waterkant. ‘We moeten het monster passeren en overwinnen. Zie zijn machtige poten. Ze staan onverschrokken in het water.’ ‘Het zijn de pijlers van de brug in het water,’ roept Sancho terwijl hij de brug op puft.

‘Zie je zijn machtige grijpgrage tanden, net als de lange stroom aan schubben op zijn brede rug. Hij verandert elk moment in een gewenste aanvalshouding.’ Don Quichot pakt zijn zwaard en begint woest te slaan op één van de

scheve pijlers in het water. “Ondankbare schobbejak,” galmt zijn stem over het water. Hij hakt nog harder op de betonnen pijler. “Lafaard!” roept de edelman.

Sancho staat bovenop de rug van het wilde dier. “Houd hem in bedwang, Sancho,” roept Don Quichot. “Let op zijn kronkels. Hij geeft zich niet snel gewonnen, maar laat hem nooit ontsnappen. Bedenk hoe al die mensen straks naar het droomeiland kunnen.” De edelman nadert de volgende pijler. Net zo roerloos blijft deze staan in het water. Sancho fietst bovenop de brug van pijler naar pijler verder op zijn driewieler.

Sancho Pancha staat al aan de overkant op het droomeiland. “Kom bovenlangs en geef mij een hand,” roept hij naar zijn meester vanaf de waterkant. Don Quichot slaat zijn zwaard stuk. “Sla dan terug. Zie je wel. Dit monster is een laf wezen en laat mij niet eens de strijd winnen. Zo kan ik nooit komen bij de vrouw die mijn liefde verdient.” Het zwaard slaat stuk op het harde beton van de brug. Zo druipt de edelman teleurgesteld af, op zoek naar een vijand die zich wel gewonnen durft geven.

Hendrik-Jan de Wit (47), Almere

HOOFDSTUK 845: HOE DONQUI DAN EINDELIJK OP WEG GING ...

Het was een doodgewone donderdagochtend toen Donqui op weg naar het koffiezetapparaat op de bovenste verdieping van zijn eigen Donqui-tower zijn ondergang tegemoet liep. Hoe had hij kunnen bevroeden dat juist zijn minst gevaarlijke verslaving, die aan cafeïne, op deze morgen de aanzet zou geven tot een gevaarlijke actie, die een einde zou maken aan het leven dat hij kende?

De gang naar het apparaat was zonovergoten, de kleuren flets van misschien wel een teveel aan licht. De ramen – van zoldering tot vloer – gaven een verzengende hitte af die je niet kon voelen, airco hè? Van buiten was dat niet te zien, o nee, van buiten leek het gebouw juist heel klimaatneutraal. Zelfs de enorme, vijftien meter brede draaideur bij de ingang van het gebouw was met een mooi CO2 verhaal tot stand gekomen. Goed voor het milieu, minder stookkosten! Dat het hele gebouw net zoveel energie gebruikte als een klein stad in de Flevopolder was een geheim. Een goed bewaard geheim.

Donqui werd misschien een beetje verblind, ook wat duizelig, zijn beker beefde in zijn hand. Wild draaide hij zijn hoofd om naar die zon te kijken, bijna loodrecht in zijn gezicht. Te wild, want hij gooide zichzelf van zijn voeten en gleeed op de vloer. Hij lag. Hij hoorde iemand grinniken. Zijn wang lag op het exquisite, turquoise, gangbreed tapijt, zijn vinger nog aan het oor van zijn beker, bijna in zijn oog.

En dat oog zag de zon. Hij was er ineens klaar mee. "Zal ik je helpen?" vroeg het Noodlot, die had staan grinniken. "Nee," beet hij het toe, "ik kan het wel alleen." Terwijl hij wist dat dat niet zo was. Eerst op zijn knieën, dan steun zoeken bij het raam, daar stond hij al en hij wist één ding. Hij moest hier nu weg. Langer uitstellen had geen zin, zijn grens was bereikt. Hij ging.

De trap was geen optie, de lift ging gezwind. Door de gigantische hal beende hij langs de diverse balies met zijn personeel, meisjes, vrouwen, mannen in uniform. "Scheer je weg, gespuis, ik moet eruit!" gilde hij tegen hun bleek vertrokken bekkies en stapte in de brede draaideur die volautomatisch in beweging kwam, alle deuren sloot en langzaam met de klok mee, aan het draaien ging.

Als het Noodlot haar zin krijgt, draait Donqui daar nog steeds... onderweg naar nieuwe avonturen.

Monique Seynen (61), Almere

HOOFDSTUK 849: OVER HOE DON QUICHOT EEN PAARD TEMDE OP UTRECHT CENTRAAL STATION

Het was een typische maandagochtend op perron zes op Utrecht Centraal. Wisselstoringen, omleidingen, uitgevallen treinen—en daardoor een hoop wachtende reizigers. Hoewel zij allemaal een gemeenschappelijk lijden deelden, bevonden zij zich – een enkeling daar gelaten – op andere plekken. De een genoot van hoe iemand een azuurblauwe zee in waadde, de ander luisterde naar hoe sommige moordenaars hun slachtoffers opsmikkelden en weer een ander was zich aan het verdiepen in hoe je het beste je lunchbox kon inpakken. In dezelfde, half in elkaar gezakte houding starden ze allemaal naar het kleine wapen in hun handen.

Don Quichot baande zich voorzichtig een weg door het roerloze bos van gewapende reizigers, op zoek naar iemand die hem kon helpen een paard te temmen. Hoewel de paarden reusachtig en onvermurwbaar leken, was Don Quichot erop gebrand er eentje te temmen. Maar hij wist dat hij hulp nodig zou hebben. Hij benaderde een man, die met een mix van verwarring en irritatie opkeek van het wapen in zijn handen. Don Quichot probeerde zijn doel – een schildknaap vinden, een paard temmen en het avontuur tegemoet treden – aan de man uit te leggen, maar tevergeefs. Hij stapte op een vrouw af, maar die leek hem niet te horen—waarschijnlijk door de witte dingen die uit haar oren groeiden, concludeerde hij. Arme ziel. Hij

merkte dat de mensen hem met ongemak en soms zelfs walging aanschouwde, alsof vragen om hulp werd gezien als iets vreemds. De moed was al snel in zijn schoenen gezakt.

Plots pakte een jongeman hem voorzichtig bij de elleboog en vroeg met een bezorgde blik of alles oké was. Don Quichot's hart maakte een sprong van blijdschap: dit moest zijn schildknaap worden! Zijn moed steeg terug zijn borst in en enthousiast legde hij de jongeman uit wat er moest gebeuren. De jongeman knikte begrijpelijk en verzekerde hem dat het goed zou komen. Op dat moment kwam een van de gigantische paarden aan denderen. Als door een spreuk kwamen alle voorheen onbeweeglijke reizigers in beweging en ontstond er chaos op het perron. De jongeman bleef Don Quichot bij zijn elleboog vasthouden en hielp hem het stalen paard te overwinnen.

Vol blijdschap nam Don Quichot plaats in een van de blauwe zadels, enthousiast ratelend tegen zijn nieuwe schildknaap over de avonturen die hen te wachten stonden.

Simone (27), Utrecht

HOOFDSTUK 850: WAARIN DON QUICHOT VAN BRIESEN EEN BRIESJE MAAKTE

Dit is hoe de verbazingwekkende geschiedenis van Don Quichot als Reddende Ridder begon. Don Quichot werd verteerd door spijt. Hij wilde de Reddende Ridder van het Zuidoostelijke Utrechtse Gewest worden. Dat was zijn bestemming en levensdoel. Maar zichzelf kon hij niet redden.

Don Quichot had de windmolens dan wel verslagen, maar vreesde dat hij ze nu hard nodig had. Want de Koningin van het land der Kaalslag in de Zorg verbood hem zijn reddende ridders rol op te nemen. Zij blies. Zij blies uit alles macht de stormachtigste tegenwind die zij maar kon blazen. Zij wilde geen reddende ridders die hun gewicht in goud waard waren, zij wilde goud hebben. Ze briede en bulderde zo hard dat elke keer als Don Quichot dichterbij het redden kwam, hij achteruit werd geblazen. Dus dacht Don Quichot met verdriet terug aan de windmolens die hij bevochten had. Had hij ze nu maar aan zijn zijde. Zodat zij konden draaien op de adem van de koningin en hem als de eerste Middeleeuwse motor vooruit stuwden.

Maar hij moest het doen op zijn eigen stormkracht. Don Quichot besteeg zijn moedige paard en besloot tegen die machtige en krachtige wind in te rijden. Hij zou die wind bewaren, in zijn zakken en tassen, in zijn broekspijpen en

bolle wangen. En zo zou hij de kaalslaande koningin wegblazen.

Hij zwoegde en ploegde. De ogen van paard en man raakten vol zand. Het werd hen zwaar te moede en ze raakten uitgeput. Don Quichot hield uit alle macht de wangen bol, de zakken en tassen vol wind gevuld. Maar het pad leek oneindig, en de koningin had een te lange adem.

Toen wendde Don Quichot zijn paard, van binnen verscheurd en buiten adem. Door de draai die zij maakten werd de briesende storm een briesje, wat Don Quichot en zijn paard langzaam en aangenaam voortstuwde. Het zand verdween uit zijn ogen en hij zag de koningin. Achter haar windmachines produceerde zij samen met haar lakeien krachtige gebakken lucht.

Maar zie: Don Quichot naderde de Koningin die hij zo groots en machtig had bedacht. Maar hoe meer nabij hij kwam, hoe kleiner zij bleek. Don Quichot glimlachte zijn reddende glimlacht, ademde uit, en blies de woekerende waaidoos uit zijn weg. En zo trok Don Quichot zijn nieuwe toekomst tegemoet.

Tineke de Waard (60), Utrecht

HOOFDSTUK 864: OVER HOE DON QUICHOT DE TIJD ZOEKT EN VINDT

Het leek een doodgewone ochtend totdat Don Quichot merkte dat hij niet wist hoe laat het was. Hij schrok en liep haastig naar Sancho Panza. De rusteloze ridder zei: "Trouwe Sancho, ik ben de tijd kwijt en we moeten hem zoeken." Waarop Sancho, de simpele ziel, zei "Heer, waarom dan?" "Sancho, als de tijd er niet meer is, hoe weet ik dan of het mijn tijd is?" "Uw tijd?" vroeg Sancho Panza. Er was echter geen tijd voor een woordenwisseling.

Misschien kon de hoogte van de zonnestand helpen. Maar de zon kwam niet achter de wolken vandaan. Bij een zandvlakte liepen allemaal poppetjes heen en weer. Het bleken zandlopertjes, een aanwijzing voor de tijd? Maar bij allemaal was de stand van het zand verschillend. Als het zand onderin zat, draaide de loper zich meteen om. Hier was tijd relatief. Don Quichot zuchtte diep. Sancho Panza zei troostend: "Heer, als we rustig wachten tot het donker is, dan weten we hoe laat het is." "Maar daar heb ik de tijd niet voor" zei de nu zeer droevige ridder.

In het volgende dorp was het kermis. Ze kwamen een hele oude vrouw tegen, zo krom dat haar hoofd bijna op de grond kwam. "Edele vrouwe" zei Don Quichot, "U kunt ons zeker vertellen waar de tijd is, u loopt al zo lang mee!" "Tijd?" zei de vrouw die Tempora heette. "Waar de tijd is? Ik weet het niet en ik vind het ook niet belangrijk. Ik ben al lang uit de tijd gevallen." "Kunt u dat expliciteren?" zei Don Quichot verbaasd. "Was u dan in een andere tijd?"

“Jongelieden”, zei ze schraperig en traag, “uren, dagen, maanden, jaren, vliegen als een schaduw heen ...” Meteen loste haar lichaam op en haar schaduw verscheen. Het was het Uur van de Waarheid.

Gezwind reden ze naar het huis van Don Quichot. Die ging direct zijn slaapvertrek in en vroeg naar de pastoor. Hij zag lijkleek en mompelde “al uit de tijd...”

De pastoor bleef kort en deelde toen De Apocalyps mee. “Don Quichot heeft gebiecht, hij wist dat hij uit de tijd was. Zie!” Op het lege bed lag alleen een vergeeld en stukgelezen boek: *‘Don Quichotte, door Cervantes’*.

Vierhonderd jaar later is de tijdloze Don Quichot niet vergeten.

Noks Nauta (75), Utrecht

HOOFDSTUK 87I: WAARIN DON QUICHOT DE RAMMELENDE RADIO TROTSEERT

Don Quichot loopt alleen over straat naar zijn volgende avontuur. Ineens hoort hij een schreeuwende man en hij kan niet verstaan wat de man zegt, maar hij rent er op af om de man te redden. Hij rent de hoek om waar het geluid vandaan kwam maar hij zag niemand. Hij kijkt eens goed een ziet een rare doos waar de stem van de man uit lijkt te komen. Hij schrikt en geeft de doos een trap. De doos, genaamd radio, stopt niet. Alleen het geluid klinkt gek verstoord. Hij sloopt de radio maar hoort er nog één en nog één, hij is in een radiowinkel!!

Hij gaat al slaand de winkel door, de ene radio na de ander gaat stuk. De baas van de radiowinkel komt al stampend op Don Quichot af. De boze baas schreeuwt naar Don quichot dat hij uit de winkel moet. Don quichot zegt "Nee, u zult boeten voor deze vreselijke hekserij, ik red hen van u door de doos te breken." De baas kijkt verward en zegt "Het zijn maar radio's!" Don Quichot kijkt met priemende ogen naar de man en zegt "Bewaar me uw zoetsappige taal, want ik heb u door, onbetrouwbaar tuig!"

De man pakt een kleine radio en zet hem op een rustige zender en houdt hem voor Don Quichot. Kalme muziek klinkt van uit de radio en Don Quichot stapt verbaasd achteruit. Hij luistert naar de radio, de muziek als een orkest zo rustgevend. De baas van de winkel geeft de radio aan Don Quichot en zegt "houd deze maar."

Don Quichot loopt over straat met een radio in zijn handen de muziek staat niet te hard, precies hard genoeg dat alleen Don Quichot het hoort. Don Quichot wil nu ook een radiowinkel beginnen. Dus later die dag is hij samen met Sancho Panza een radiowinkel gaan openen. En zo heeft hij zijn angst overwonnen en Sancho Panza een nieuwe baan gegeven.

Isa (17), Novalis College, Eindhoven

HOOFDSTUK 894: DON QUICHOT'S BUBBELBROUWSELRAMP

Don Quichot was op de markt toen hij voor het eerst hoorde over de magische bellenblaas, twee vage types mompelde er wat over. Hij haalde zijn forse neus op en nam een bloedrode appel van de kraam. De marktkramer merkte zijn sluwe vingervlugheid niet, die was te druk bezig om zijn stiekeme liefje tegenover, bij de bloemen, te versieren. Met Don Quichots snelle stapjes achtervolgde hij de obscure gedaantes en luisterde stilletjes met hen mee. "Ja we moeten gewoon nog ff langs de Kruidvat, man," zei de rechter, die zijn kinderwagen onheilspellend voor zich uit duwde. "Ja maar we moeten toch ook nog effe Demi's feestslingers ophalen, ze is over 3 dagen al jarig."

Don Quichot wist niet wat hij hoorde, de kruidenier verkocht dit magische, bubbelige brouwsel? De laatste keer dat hij hiervan hoorde was het alleen bij een druïde te koop. Na het trotseren van de gigantische eekhoorns en de ijzige bossen kwam je dan uiteindelijk aan bij de oude druïde, wiens botten al langer meedingen dan de kerkklokken werkten. Hij kon het niet aan, eerst was dit mengsel enkel voor de dapperen, diegene die er voor werkte.

Afijn, hij vervolgde zijn weg. Toen de twee mannen eenmaal hun bestemming hadden bereikt en voor het grote, doorzichtige gebouw stonden realiseerde Don Quichot dat hij hun niet langer kon volgen. De kruidenier

met zijn rode vaandels wapperde fier. Het voelde alsof ze hem bespotten.

Begrijp me niet verkeerd, de rede dat Donnie niet bij de Kruidvat naar binnen kon was omdat hij vier maanden geleden een wimpelkruller probeerde stelen. Helaas hadden de winkelmedewerkers dit al vrij snel door, omdat hij op zijn edele strijdros, een bezem, de winkel krijsend verliet. De oorzaak van zijn winkelverbod was nog niet zozeer zijn poging tot het stelen van een onnodig schoonheidsproduct, maar het ongekend lijpe gedrag dat deze oude man vertoonde.

Don bedacht een plan waarbij hij toch het bubbelbrouwsel zal verkrijgen, hij overwon zijn angsten en vroeg de mannen ook een flesje voor hem te bemachtigen. De mannen die hij achtervolgde vielen hem in de rede, angstig spraken ze: "Tyf toch een eind op mafkees. Jezusmina, dat ze zulke mensen niet beschermen voor zichzelf." Verslagen keerde don Quichot hen de rug, op zoek naar een nieuw avontuur.

Sapnu Puas, Novalis College, Eindhoven

HOOFDSTUK 901: DE DAG DAT DON QUICHOT DE WERELD(KAART) REDDE

Op een dag zat kleine Don Quichot in aardrijkskunde klas, en hij verveelde zich heel erg. De docent was landen aan het aanwijzen op een gigantische kaart met een lange houten stok. Daarmee ging de docent naar land van land. Don keek naar de stok, aandachtelijk. De stok liet krasjes achter waar er een land was aangewezen. Mini krasjes op die kaart, maar hele steden in schaal. Don Quichot werd nerveus, wat nou als die stok steden verkrastte?

De docent ging gewoon verder met landen opnoemen terwijl don in een hoek weg zat te zweten. Opeens veroorzaakte hij een hele lange kras, recht door Europa heen, waar zij waren. En op dat moment schudde een aardbeving door de hele school. Iedereen was bang, maar niet Quichot en hij sprong over zijn tafel en sprintte naar het dak van de school. Zodra hij daar arriveerde zag hij al meteen de oorzaak, net zoals hij dacht. Een gigantische houten stok uit de lucht die een streep in de grond achter liet zo breed als een rivier.

“Wees niet bang beste onderdanige mede-leerlingen! Don Quichot is hier, een zwaard, snel!” Iemand gooide hem een liniaal “Een- een zwaard! Dit is geen zwaard!” Iemand gooit een passer naar hem. “Laat maar! Don Quichot heeft geen zwaard nodig!”

Hij pakte de liniaal maar, nam een aanloop en rende in een stuk van de ene kant van het dak naar de andere. Net bij de rand zette hij af, en sprong zo ver dat hij de stok inhaalde. "Wereldverwoestende stok!" schreeuwde Don Quichot, "ontmoet de kracht van mijn zwaard! Eh.. lineaal!" De monsterlijke stok antwoordde in wild gebrul "DooOonN qUuliChhOtTt, GgaAaA zitTteNnN!" Met een felle 'swoep', sneed Don Quichot de stok in tweeën met zijn liniaal en de stok viel verloren neer in de Atlantische Oceaan terwijl de helft die uit de lucht kwam terugtrok naar de ruimte. "Don Quichot heeft weer de dag gered! De held! De ridder! De -" "DON! EN NU ZITTEN!"

Hij is weer terug in het lokaal, ook al staat hij nu het dichtst bij de kaart. Er ligt een gebroken houten stok op de grond. "Geen dank! Weer een wereld gered, waar zijn ridders voor? Hèhè..." Die middag mocht Don werelden redden in nablijfuur.

Mirmo (15), Novalis College, Eindhoven

HOOFDSTUK 909: DONKEYSHOT EN DE WRAAK VAN DE VEGETARIËR

Het was een zonnige donderdagmiddag en Donkeyshot was samen met zijn beste buddy Sanchovis die net een nieuwe zonnebril had gekocht in Beginhoven aan het rondsnuffelen. Ze kwamen aan op een groot plein waar een marktje plaatsvond. Donkeyshots aandacht ging gelijk naar twee vrouwen die op een kleedje zaten. Zij protesteerden in stilte voor de rechten van de hanen. Voor hen lag een Tablet waar ze video's op afspeelden. Daarin kon je zien dat pasgeboren haantjes van een loopband in een blender vielen en vervolgens in hanenpulp veranderden. "Het is de verschrikkelijke verslinder!" riep Donkeyshot luidkeels vol paniek. "Ik, o ambachtelijke volger van de Veganisten zal deze hanen van hun lijden verlossen!"

Na wat research te hebben gedaan op Sanchovis' laptop gaan ze op weg om de hanen van de verschrikkelijke verslinder te verlossen. Na tweeëntachtig kilometer lopen zijn ze aangekomen voor een groot grijs gebouw met een depressieve sfeer. "hHoe komen we nou binnen," vraagt Sanchovis. Gelukkig had Donkeyshot daar al aan gedacht. Boven op de fabriek zat een enorme schoorsteen waardoor ze binnen kwamen. Hoestend van de rook zag Sanchovis de hanen in een grote roestige bak. Daarnaast zat hij, de verschrikkelijke verslinder. Tandem van ijzer en aan de randen bloed en donzige veren.

“Hier, pak aan!” riep donkeyshot en hij raakte met zijn vuisten de blender met al zijn kracht. Zuchtend stopte Sanchovis alle babyhanen in een van de dozen die hij voor de fabriek vond. Donkeyshot maakte al een aantal diepe krassen in de blender, maar vindt dat niet genoeg. Hij plukte de net nieuwe zonnebril van Sanchovis zijn hoofd en gooide hem in de tandenbek van de verschrikkelijke verslinder. Hierdoor liep de blender vast en dat creëerde een paar oranje vlammen. “Dit is uw verdere levenslot, laat de vlammen u omarmen!” riep Donkeyshot vol enthousiasme. Snel rennen de vrienden met de gekidnapte hanen de fabriek uit.

Het was inmiddels al negen uur s’avonds en alle omwonenden lagen te slapen. Nog geen dertig meter verderop stond een boerderij. Daar lieten ze de haantjes achter en trots keerden ze terug naar Beginhoven. De volgende morgen, vlak voor de boeren wakker werden stond er een luide verassing op hen te wachten.

Juno (16), Novalis College, Eindhoven

HOOFDSTUK 913: WAARIN DON QUICHOT IN DE LICHTSTAD OP ZOEK GAAT NAAR ONEINDIGE BEKENDHEID MAAR IETS ANDERS VINDT

Dulcinea is liever dan lief, zelden kreeg ik een mooier geschenk. De iPhone die zij mij gisteren voor mijn verjaardag gaf, is het mooiste cadeau wat ik ooit kreeg. Mijn lief is zo bij de tijd, helemaal 'connected'. Zij is ook zo handig met dergelijke apparatuur. Maar wat verwacht zij nu dan van mij? Kan ik daaraan voldoen? Hoe kan ik ervoor zorgen dat ik haar niet teleurstel? Ik moet trachten helemaal mee te gaan met al deze moderniteiten. Hoe doe ik dat? Wie kan mij helpen? Wacht, ik stuur even een whatsappje naar mijn beste Sancho, steun en toeverlaat in deze moderne wereld.

Beste Sancho, volgaarne wil ik gebruikmaken van uw geweldige expertise.

Yo, Don Q., what's up?

Sancho, hoe kan ik beroemd worden? Ik wil Dulcinea tonen wat een geweldige ridder ik ben. En niet alleen Dulcinea, maar ook alle andere Eindhovenaren.

Dikke prima, ik kom er nu aan op mijn deelscooter, dan crossen we direct naar een avontuur. Vergeet je selfie-stick niet, Don Q!

Selfie-stick? Wat? O, wacht dat is die mooie lans natuurlijk die ik gisteren van Sancho kreeg. Daarmee kunnen we alle obstakels uit de weg ruimen tijdens onze tocht.

Daar is Sancho. Snel maak ik de poort open. Ik ben direct onder de indruk van zijn stalen ros. We galopperen over de Kleine Berg gewapend met mijn lans en met mijn verjaardagshelm op mijn hoofd, onderwijl allerlei obstakels omzeilend. Sancho heeft het cadeau van Dulcinea aan mijn lans vastgemaakt. "Zo kan iedereen zien wat een geweldige ridder je bent, Don Q!". Een rood knipperend lichtje wijst ons de weg.

We komen niet ver. Er staat een lange file op de Wal. Wat is er aan de hand? Dit is toch geen avontuur? Ons paard kan niet draven. Ons stalen ros steigert, mijn lans blijft hangen aan een uitstekend reclamebord. Kletterend gaan we neer. Het rode lichtje dooft.

Ach, wat moet ik ermee, met dat cadeau van Dulcinea? Waarom zou ik beroemd willen zijn? Het enige wat telt is de liefde voor mijn prinses en mijn vriendschap met Sancho. Ik ben gelukkig genoeg in mijn hoofd. Ik pak een pen en een stuk papier. Ik ga een mooi epistel naar Dulcinea schrijven om haar mijn liefde te verklaren. Allertiefste Dulcinea,....

Mirjam Horsten (55)j Eindhoven

HOOFDSTUK 916: PSYCHOSE

Don Quichot verliet in een zeer verwarde toestand zijn ouderlijk huis. De demonen in zijn hoofd noopten hem ertoe tot actie over te gaan. Er móest iets gebeuren. Sinds enkele weken slikte hij zijn medicijnen niet meer, hoewel zijn moeder er steeds op aandrong dit te doen. In een onbewaakt ogenblik was hij de keuken in geslopen en had het grote vleesmes uit de keukenla gegrist. Op blote voeten en met zijn pyjama nog aan liep hij Striyp S op.

De voormalige Philipsfabrieken, die nu omgedoopt waren tot lofts en sjeke winkelpanden, oogden vijandig. Bij de ijssalon hield hij halt. Daarbinnen was alles zuurstokroze van kleur. Dat beviel Don Quichot geenszins. Hij opende de glazen deur en bekeek de mensen die daar binnen waren. Hun lange tongen likten aan de kleurige bolletjes ijs. In zijn ogen waren die tongen grillige monsters die zich toegang verschafften tot hetgeen hen niet toekwam.

De tongen zwollen op tot griezelige slangen, tentakels, slijmerig en glibberig. Deze monsters moest een halt toegeroepen worden. Hij, Don Quichot, kon het verschil maken. Dat voelde hij in heel zijn wezen. Hij zou ervoor zorgen dat de glibberige monsters niet heel de wereld zouden opslokken. Hij haalde het vleesmes uit de band van zijn pyjamabroek en verhief zijn stem. "Demonen, ik zal jullie allemaal verslaan. Jullie zijn het aanschijn van deze wereld niet waard. Beef en sidder voor het zwaard des oordeels."

Don Quichot zwaaide met zijn mes in de rondte. Alle gesprekken verstomden, alle blikken richtten zich op hem,

de messenzwaaiende wereldverbeteraar. Al moet toegegeven worden dat hij door de aanwezigen geenszins als dusdanig werd gezien. Op dat moment zwaaide de deur open. Zijn moeder betrad de ijssalon. "Jongen," fluisterde ze zacht. "Mijn lieve jongen, kijk je moeder eens aan. Ga met me mee naar huis."

"Ga weg, Pancho!" schreeuwde Don Quichot. "Je probeert me af te leiden. Je weet toch dat ik de demonen moet verslaan? Wie ben jij om me daarvan te weerhouden?"

"Laten we het samen doen, jongen van me. Kom, ik help je erbij. Laten we gaan."

Met zachte hand nam de moeder het mes uit de hand van haar zoon en troonde zij hem mee naar buiten met sussende woordjes, de ontdane mensen in de ijssalon achterlatend.

Bernadette Winters (69), Eindhoven

HOOFDSTUK 924: WAARIN DON QUICHOT DE SLUWE DIEF TE GRAZEN NAM EN INSTAGRAM ONTDEKTE

Het was net lunchpauze toen Sancho Panzo hulpeloos toekeek hoe zijn heer de deur intrapte. "Zei ik het niet!" Don Quichot stak bijna het oog van zijn schildknaap uit toen hij de kantine in wees. "Zie daar: de Spiegel van Sint Simone!" Sancho Panza stak zijn hoofd door de deuropening. "Maar, mijn heer," sprak hij zacht, " ik zie enkel de nieuwe stagiair – met zijn IPad." De stagiair in kwestie had geschrokken opgekeken. Iedere andere man had gezien dat deze knaap enkel bezig was om de scheiding in zijn kapsel te fixen met behulp van zijn camera app, maar Don Quichot is niet zo'n man. Hij schudde teleurgesteld zijn hoofd.

'Je bent blind, Sancho,' zei hij. 'Gebruik je ogen eens. Deze vuile duivelszoon – deze smerige, hebzuchtige dief heeft de Sensationele Smaragden Spiegel van Sint Simone gestolen en gebruikt nu haar magie voor hemzelf!'

De stagiair stamelde een paar woorden uit, maar Don Quichot had geen gehoor voor de zwakke excuusjes van deze crimineel. Hij dook op hem af, balde zijn rechterhand tot een vuist en sloeg de dief in zijn maag. De dief wist niet hoe hij zich moest verdedigen tegen een man die hij eerder vandaag nog zijn leidinggevende had genoemd, dus hij liet zijn eigen afranseling toe. Hij viel achterover, de spiegel vloog in een hoge boog door de lucht en landde in

de hebbelijke handen van Sancho Panza. "Briljant werk, mijn vriend!" Don Quichot lachte luid. Hij liet de man achter op de kantinevloer en trok het scherm uit de klauwen van zijn schildknaap.

Don Quichot bestudeerde zijn spiegel aandachtig. Hij hield het ding voor zich uit en – "Aha! Zie je wel!" Een briljante glimlach verscheen op zijn gezicht. "Vertelde ik je niet dat dit authentieke magie is – zie je dan niet hoe deze spiegel de kijker op raadselachtige wijze kan transformeren in alles wat hij wil!"

En inderdaad, Sancho Panzo zag hoe de spiegel Don Quichot niet weergaf als de man die hij was, maar als een Don Quichot mét een cowboyhoed. Toen Don Quichot over de spiegel wreef, werd het beeld een Don Quichot mét een enorme zwarte snor. Sancho Panza klapte in zijn handen en complimenteerde zijn heer op deze schitterende vondst.

"M-maar," stamelde de dief. "Dat zijn enkel wat Instagramfilters!"

Sander van Erve, Den Haag

HOOFDSTUK 926: DON QUICHOT EN HOE LIEFDE ALLES OVERWINT, OOK EEN TAAKSTRAF

Almachtige God, wat staat een verdwaasd man te doen wanneer de verveling verpletterend op hem neerslaat, vroeg Don Quichot ridder van La Mancha, zich af. Welk schepsel dezer aard houdt dit vol? Kom hier dat ik u puncteer, ellendige prop papier. Ik prik, pik, steek en rijg u aan mijn piek. Daar! Daar! Geef u over addergebroed!

Een taakstraf, hij had nog 120 uur te gaan. Ongelooflijk. En wat had hij nou helemaal gedaan? Zich op die taxi gegooid, geworpen, gekatapulteerd. Zeker.

In een vlaag van verstandsverbijstering, had advocaat Panza gezegd.

Maar wat wist die nou.

Ik probeer je uit de problemen te houden, was de gevleugelde zin.

Problemen, beletsel, complicatie, ja, me hoela, dacht Don Quichot. Kwesties en hinderpalen zijn er om bevochten te worden. Bovendien is het in geen geval een moeilijkheid of opgave, maar een uitdaging.

En die taxichauffeur had hem getergd. Dwars gezeten door dwars door een plas te rijden terwijl de oogverblindende Dulcinea net overstak.

Dat judassen was vragen om problemen. De fantastische nagelstyliste was nat tot op haar onderbroek. Althans dat dacht hij te deduceren.

Sinds Don Quichot, Jockey af was en geen volbloed meer berijden kon ter verovering van een heilige graal, kwam hij dagelijks waar zij werkte. De Haagse Bijenkorf. Eerst gewoon tegen de verveling om mensen te bekijken. Maar vanaf het moment dat hij Dulcinea zag was hij daar om onrecht te bestrijden. Om te strijden tegen een ieder, die haar in de weg of dwars zat.

En dat waren er nogal wat. De toiletjuffrouw op de tweede verdieping bijvoorbeeld, had het gewaagd zijn prachtige Dulcinea met een lege rol achter te laten, terwijl zij stiekem zelf een saffie rookte op het balkon aan de achterkant van het gebouw.

Maar het gebeuren van dat avontuur bewaren we voor een andere keer.

Die taxichauffeur, daar had hij zich met zijn stekende, prikkende piekstok op gestort.

Het is een dienst aan God en mijn allerliefste Dulcinea om de wereld te verlossen van zulk kwalijk gebroed. De prikstok had niet meer veroorzaakt dat wat krassen op het lak, maar de chauffeur fulmineerde dat het een lieve lust was. De arm der wet was opgetrommeld en de bef-drager had hem veroordeeld tot het prikken van proppen op het parkeerterrein voor de Bijenkorf.

Het enige voordeel was dat hij ook nu dicht bij zijn Engel kon zijn.

Paula Udondek, Den Haag

HOOFDSTUK 94: DON QUIXOT IN DE DUISTERNIS

Mijn naam was Don Quixot, de enige echte eerwaardige ridder van het rijk en ik weet niet hoe ik hier beland was. Ik herinnerde me alleen dat ik in een gang stond, onderweg naar de kamer van mijn geliefde Dulcinea, maar ik zag toen iets. Het was zwart, een gigantisch gapend gat in de muur zo groot als een deur, waarvan licht niet ontsnapt. Ik had met elk greintje motivatie in mijn ziel mijn best gedaan om ervan te ontsnappen, maar het duister overwon mij en ik verdween erin.

Ik stond nu op mijn zere benen binnen de duisternis, waar ik alleen trappen zag, die overal naartoe gaan behalve terug. Ze hadden allemaal hetzelfde eindpunt: de glazen bol boven mij, waarvan ik zijn koelte en leegte al hier beneden kon voelen.

Ik stapte met al mijn moed, op de eerste tree en daar begon de nachtmerrie al mee. Ik voelde een soort kracht, die aan mijn kledij trok en mij terug de duisternis in wilde slepen, maar ik vertrok geen enkel van mijn spieren eraan. Ik liep verder naar boven, de kracht zo hard trekkend dat ik de volgende tree moest beetpakken met mijn handen maar ik begon verder te klimmen.

Dit kon niks anders behalve het werk van de duivel zijn, kon ik alleen denken, geen ander kwaad kan zoiets doen. Maar voordat ik mijn gedachte kon afmaken klauwde iets naar mijn been. Ik schreeuwde terwijl ik sneller klom, de duivel zelf wilde mijn ziel meeslepen! Ik begon steeds

sneller en sneller te klimmen naar de glazen bol aan de top, de kracht nu zo sterk dat mijn kleren leken te zweven naar boven. Was dit mijn einde? Een dolende ridder zonder liefde die immers was als een dolende ziel binnen deze hel?

Ik bereikte uiteindelijk de laatste trede en smeekte om de vergiffenis van God en zijn bescherming terwijl ik de glazen bol met beide handen beetpakte, maar er gebeurde toen iets bizars. De bol vulde zichzelf met gloeiend licht! Het licht verdreef de duisternis, voordat ik een kraak hoorde en een figuur zag staan met een koord. "Don?" sprak de figuur en ik herkende hem meteen. Het was mijn oh zo zeer geliefde schildknaap Sancho, maar voordat ik hem kon bedanken sprak hij tegen me.

"Meneer Quixot, waarom hangt u zo belachelijk op zijn kop aan een ladder met een loeihete lamp in uw handen?". Ik hoorde hem een lach inhouden, toen ik rondkeek en zag dat dit werkelijk zo was. Ik liet snel los van de lamp en keek hem aan, denkend aan hoe ik dit zou uitlachen. "Oh Sancho, dit was een gewone inspectie van de uh.... lamp! Dit is gewoon hoor, mijn schildknaap, ga terug naar je kamer en slaap verder." Sancho was nog steeds aan het gniffelen toen hij voorzichtig de deur dichtdeed en mij achterliet in de oude voorraadkast.

Khalid Gerash (17), Christelijk Lyceum, Delft

HOOFDSTUK 948: GEVAARLIJKE NATUUR

Don weet niet meer hoe oud hij is, hoe hij heet en welke dag het vandaag is. Het enige dat hij nog weet, is dat hij net zo sterk en dapper is als een ridder. Daarom klimt hij in de hoogste boom van het dorp, om te zoeken wie hij is. Misschien vindt hij zijn huis wel terug, of ziet hij door een raam hoe laat het is. Deze boom is nog veel hoger dan de kerk. Al snel is hij helemaal naar de hoogste tak van deze hoogste boom geklommen. Don kruipt zonder ook maar een seconde te wachten naar het uiteinde van deze tak. Natuurlijk valt hij. Er lijkt geen einde aan zijn val te komen. Hij valt in een diepe modderpoel, zo diep als de diepste plas van het dorp, wanneer het dagen geregend heeft. Op de bodem komen er uit de zijkanten duizend mieren op Don af, als zoete honing op een zomerse dag. Toch is Don niet bang, hij zegt: "Ik, Don Quichot, ben de sterkste en beste ridder van de wereldwijde wereld en mijn passie is erop uitgaan om avontuur te ontmoeten." Hij lacht en lacht en lacht en kijkt omhoog naar de stralende blauwe lucht: dit is zijn geluksdag!

Dan kijkt hij terug naar de mieren. De duizend mieren zijn duizend keer zo groot geworden. Ze hebben schubben gekregen en hoofden zoals mensen. Ze trekken Don in de modderpoel, dieper dan de bodem. Hij is bang, maar zal nooit opgeven, hij roept: "Blind is degene die niet door de mazen van het net kan kijken!"

Don slaat wild om zich heen en stampt met zijn voeten. Hij draait rondjes, terwijl hij om zich heen kijkt. Dan ziet hij het: een tunnel. Don rent de tunnel in en rent. Hij rent en rent en rent, eindeloos lijkt het. Van de mieren is geen spoor meer. Toch is hij niet kalm, want hij kan het uiteinde van de tunnel niet bereiken. Hij kan niet uit zijn tunnel van gedachten komen. Als hij sterk en dapper is, waarom komt hij dan niet uit deze eindeloze tunnel?

Famke Draaisma (17), Christelijk Lyceum, Delft

HOOFDSTUK 959: DE LANGVERWACHTE STRIJD

Don Quixote voelde zich klaar voor alles wat de wereld naar hem kon gooien. Klein of groot, snel of langzaam, lang of kort. Na de vorige verloren strijd is zijn motivatie en woede exponentieel gegroeid, tot op het punt dat niets hem zou kunnen stoppen. Althans, dat geloofde hij. Broederschap en loyaliteit vernietigt door het geloven in het goede. Het goede wat door de andere gezien werd als het slechte. "Als je niet aan mijn kant staat, ben je mijn vijand." zei Don Quixote terughoudend. "Alleen een dwaze ridder handelt in absoluten. Ik zal doen wat ik moet doen" Antwoordde de Andere. "Je zal het proberen...."

Vonken spatten er vanaf. Epische muziek klonk op de achtergrond terwijl de strijd zich hevig afspeelde. Hoe langer het doorging, hoe minder gelijk het opging en hoe meer kans de Andere had. Don Quixote was dwaas en verloor door woede zijn controle over het gevecht. Hij liet zijn benen onbeschermd en zonder het door te hebben viel hij voorover in het harde grind en kwam hij niet meer omhoog. Hij was verslagen.

Verslagen. Een pijnlijk verlies, na enorme opbouw, voorbereiding en spanning. Allemaal in één klap vernietigt. Verslagen, na het verliezen van het enige waarvoor hij leef(de). Dat enige is verdwenen en daarmee ook zijn leven? Vergeten, ben ik door alles. Of bestond ik nooit. In mijn ogen wel, die van hun niet. Heldhaftigheid, is dood. Zowel voor mij als voor hem als voor iedereen. Essentieel,

was het vroeger. Nu niet meer. Nobel, ben ik niet meer. Was ik dat ooit? Was hij dat ooit?

Zijn twijfels hierover groeien. Wat ooit een ijzersterk doel was in zijn bestaan is nu gekrompen tot een grootte van niks. Langzaam begint hij zich af te vragen of alles wel echt is gebeurd. Of het niet allemaal een illusie was. Zijn benen zitten er immers nog aan en fysieke pijn is vrijwel niet aanwezig. Dit leidt me tot het geloven dat hij compleet is doorgedraaid. Ongeacht heeft dit gevecht mij aan het denken gezet. Wat ik hier uit moet halen, is nog niet duidelijk. Dus bekeer ik me tot mijn bed. "Blind is degene die niet door de mazen van het net kan kijken..." galmt het in mijn hoofd. Rust. Rust heb ik nodig.

Mees Peeters (16), Christelijk Lyceum, Delft

HOOFDSTUK 989: ALLES HEEFT EEN EINDE

“Ach Sancho, mijn goede vriend, dan zal hier toch een einde komen aan ons gezamenlijke avontuur. Maar niet getreurd, wij hebben al zoveel met elkaar gedaan. Wij zijn samen door het vuur gelopen, wij hebben grootse vijanden getrotseerd en wij hebben velen gered en gelukkig gemaakt” zei Don Quichot, onder de gewone mensen bekend als Alonso Quijano, rijdend op zijn oude strijdros.

De man op de ezel naast hem, Sancho Panza, is wat sceptisch. Dat vuur, waar u over praat, was maar een klein kampvuurtje, denkt hij, die vijanden kwajongens, en de mensen die wij gelukkig maakten zijn ons nu allang weer vergeten. Toch zegt hij wat anders, in de woorden die zijn meester ook begrijpt: “Ach heer, maar onze laatste queeste was toch niet genoeg om onze reizen te beëindigen? We zouden eigenlijk nog één laatste avontuur aan moeten gaan, als eerbetoon aan onze samenwerking.”

“Ik heb gehoord over een fenomenale tegenstander, een laatste in onze serie van vele.” ging Sancho door, “zijn titel, de Ridder van het Witte Paard, is, hoewel groots, niets vergelijken met diens, de vernuftige edelman Don Quichot van La Mancha. Laten wij hem opzoeken, heer, om deze onwaardige ridder een les te leren.”

“Ha! Je spreekt waarheden als stromend water, mijn schildknaap. Deze ridder waar gij over spreekt, op den duur zullen zijn kwalijke praktijken het afleggen tegen de

deugdelijkheid van mijn zwaard. Geen berg zal te hoog zijn, geen ravijn te diep en geen rivier te wijd, om mij te stoppen deze Ridder van het Witte Paard te verslaan!” spreekt Don Quichot.

“Nooit hebben mijn broeders mij als één van hen beschouwd. Geen mens of dier op deze aarde heeft mij gezien. Maar vanaf nu zal ik, dé Don Quichot, bekend staan als diegene, die de Ridder van het Witte Paard, die onfatsoenlijke schavuit, van zijn verschrikkelijke troon heeft gestoten.”

Don Quichot gaf zijn paard de sporen, en hoe oud ook, het paard wist dat het na deze inspanning te eten kreeg, en gaf gehoor aan het bevel van zijn ruiter.

“Kom Sancho, op weg naar de eeuwigheid, waarin de wind onze verhalen zal voeren naar alle uithoeken van deze wereld, en waarin geen mens of dier de namen Don Quichot van La Mancha en zijn schildknaap Sancho Panza niet kent!”

Hij moest eens weten, dacht Sancho, dat hij nu achteruit op zijn fiets over de trambaan heen rijdt.

Job Mulder (14), Gymnasium Sorghvliet, Den Haag

HOOFDSTUK 997: ONGELUKKIGER DAN EEN GEK?

Wat gek! Ik dacht dat ik er echt blijer van zou worden! Maar niks blijkt minder waar te zijn. Ik had erg geoefend, weken na weken na weken. En ik won! Maar ... niks. Helemaal niks.

Laat ik bij het begin beginnen:

Don Quixote, de naam die al maanden met koeienletters in de krant stond. Wat een gek. Wat dacht hij wel niet! Hem een lesje leren, dat is wat ik o-zo-graag wou doen. Want als hij tegenslag zou hebben zou hij toch vanzelf ophouden? Toch? Nou, dus ik naar de winkel: ik kocht alle bizarre ridder pakken en ensembles die ik maar kon zien. Ik ging op zwaardgevecht les, ja, dat hebben ze nog in de eenentwintigste eeuw. Ik had zelfs nog iemand betaald om in van die speciale monnikenletters een brief te schrijven. Dat is leuk, dacht ik. "Ik heb een mooiere vrouw ..." blablabla, je kent het wel.

En toen was het zover, het was de dag, de dag van ons gevecht: donderdag 9 maart. Ik word wakker met zelfvertrouwen in overvloed. Ik trek de eerste laag aan van mijn ridderpak, daarna de tweede, de derde, de vierde, enzovoort. Achteraf gezien was mijn ridderpak iets te complex en duur voor één enkele keer dragen, maar ja, ik vond het 't wel waard. Ik rijd in mijn versleten mercedes benz naar de paardenboer. Daar haal ik Babetje op. Volgens mij is die meneer ook gek. Een paardenboerderij met ezels en pony's. Ach ja.

Ik zette vervolgens alle ingewikkelde ridder-paard-apparatuur op mijn 1 meter 20 lange pony. Daaropvolgend galoppeer ik met haar naar het grasveld waar onze 'spectaculaire' slag zal plaatsvinden.

En ja hoor, daar staat hij, midden in het weiland, de welbekende Don Quixote. Hij schraapt zijn keel: "Mijn beste heer, tot mijn uiterste teleurstelling heb ik geen andere keuze dan aan u te bevestigen dat ik momenteel niet aan deze spectaculaire strijd kan deelnemen. Een dolende ridder zonder liefde is immers als een lichaam zonder ziel. Maar ik, de heer Don Quixote, heb liefde gevonden. Ik ben niet bereid om mijn ziel voor mijn geliefde Dulcinea aan u te overhandigen. Bij deze heeft u de strijd der strijden gewonnen." En toen ging hij weer weg.

Was dit het? Al die voorbereidingen voor dit? Maar er zat mij iets meer dwars. Dat bekende gevoel van jaloezie knoorde in mijn maag. Ben ik nou jaloers? Op zo'n gek?

Don Quixote, iemand die zo'n waanzin spreekt, iemand die zich overspoeld met fantasie is gelukkiger dan ik. Wat?!

Josephine Yntema (14), Gymnasium Sorghvliet, Den Haag

HOOFDSTUK 1004: DE ONEINDIGE LIEFDESSYMFONIE VAN DON QUICHOT & DULCINEO

Ah, de ochtenddauw, de geur van verse bloemen en het zoete geluid van een vogelmelodie. Wat is het heerlijk om de dag met zo'n schoonheid te beginnen! Terwijl ik op deze eik zit, kan ik niet anders dan me de koning van de wereld voelen. Mijn haren zijn glad getemd en ik voel me een miljoen.

Maar wacht, er is meer! Vandaag is niet zomaar een dag, het is een maandag! Eindelijk een pauze van de saaië weekenden vol Netflix-binges en online winkelen. Vijf nieuwe ochtenden vol vreugde en geluk, wat wil ik nog meer?

Helaas, de wereld is niet perfect, en de timing van mijn nieuwe buurman ook niet. Ik begin mijn dag meestal om 12.00 uur, maar sinds Dulcineo naast mij is komen wonen, wil ik de kans niet missen om hem elke ochtend te begroeten. Vandaag lijkt er iets niet te kloppen. De zon komt op, de wind waait, maar waar is Dulcineo? Mijn hart zinkt en mijn lied van geluk verandert in een tragisch gezoem.

Terwijl ik hier zit, mijn veren gepoets en een droom over het bouwen van een nest met mijn geliefde Dulcineo, kan ik niet anders dan me Don Quichot voelen. Een wilde papegaai met een romantisch hart, geboren uit een lange reeks gevangen vogels, die ervan droomt zijn ware liefde te vinden. Maar terwijl de nacht valt en de sterren boven

me fonkelen, weet ik dat morgen een nieuwe dag is, een nieuwe kans om mijn partner te zien en de paringsdans te beginnen. Oh, het leven van een papegaai! Vol drama, romantiek en avontuur!

Koji Rogers, Den Haag

HOOFDSTUK 1008: HET GEHEIM ACHTER DE STRALENPRACHT VAN LA MANCHA'S MANCHETKNOOP

Mijn waarde toehoorders, in dit verhaal vind ik er geen doekjes om: slechts één oplettende onder u in het publiek zal na afloop, wellicht, echt weten waarom La Mancha's manchetknoop nu zo helder blinkt als de maan, maar vooraleer ik u tracht dit geheim uit de doeken te doen, moet ik u onze hoofdpersoon introduceren..

Op de hoogste verdieping van het 925-sterling zilveropslagkantoor van La Mancha's florierende manchetknopenfabriek staat schoonmaakster Dulchinea voor de zoveelste maal haar roggel stilzwijgend te verzamelen in haar mond terwijl ze de kersverse CEO, een adellijke telg uit het La Mancha geslacht genaamd Quichot alweer hoort zeuren over efficiëntie. "Meer, sneller, beter en mooier!" Hoort ze hem tieren uit 't kantoor tegen archivaris Pancha, terwijl ze de koffiekar soepeltjes vooruitbeweegt richting kantoordeur. Pancha kruipt ineen in zijn bureaustoel bij het gebral van zijn baas. Hij kan zeer slecht tegen dat geschreeuw van Quichot in zijn oor.

Echt een schurfthekel heeft ze aan deze smeerlap van een CEO die het steevast verzaakt zijn hoogst eigen wc-remsporen goed weg te schrobben na iedere tweede boodschap a.g.v. haar absurd sterke koffie. Eenmaal aangekomen bij de openstaande kantoordeur klinkt het al op strenge, neerbuigende toon: "Ik lust nog wel een shot cafeïne, schenk in en vlug een beetje!"

Wat Pancha precies bezielt om bij Quichot in dienst te blijven mag Joost weten, maar het valse vooruitzicht om een gouden handdruk te ontvangen binnen afzienbare tijd zal vast een factor wezen van deze ordentelijke vrek die inmiddels stiekem weer huilt op de wc na al het getier in zijn oor.

Nauwelijks genipt te hebben van de zojuist ingeschonken sterke prut snelt Quichot zich richting wc. Dulchinea ziet nu haar kans schoon, spuugt de geaccumuleerde inhoud in Quichot's koffiebeker en haast zich uit 't kantoor. Alsof een meteorietinslag plaatsvindt klinkt een hard, oorverdovend geluid door de hele enterprise: een scheet van jewelste die het stille gejammer van die stakker van een Pancha -inmiddels terugwandeland naar kantoor- instantaan doet staken. Dulchinea gniffelt binnensmond: "Lucht op hè? Kakker!"

Of er een causaal verband bestaat tussen sterke koffie en bizar harde scheten zullen we wellicht nooit exact weten, maar wat zeker is, is dat 't gepolijste, ingezette olivijnkristal in de manchetknoop aan de mouw van de laatste telg van La Mancha, Quichot, na diens knallende wc-bezoek, net zo mooi straalt als de maan.

Aryen (30), Den Haag

HOOFDSTUK 1009: HET NUTTELOZE GEVECHT TEGEN DE KRACHT VAN DE RECLAME

Dulcinea, de jonge schoonmaakster van La Mancha mediabedrijf zit met haar neus in de mobiele telefoon. Zij is de hele playlist van haar favoriete reclames aan het kijken. Er is weer een nieuw afslankmiddel op de markt en dat wil ze graag uitproberen. Ze keek met alle aandacht naar filmpjes toen iemand op haar schouder tikte. Ze schrok en draaide zich om. En daar stond hij weer. Die rare vent met de dromerig blik in zijn ogen. Hij irriteert haar enorm! Hij brengt haar elke dag een bosje bloemen en kijkt haar uren aan, maar hij zei bijna niks, behalve dat ze zijn godin en een muze is.

Godin en een muze, tja! Hij is een van de directeurs van de La Mancha. In zijn aanwezigheid kan Dulcinea geen filmpjes meer kijken maar ze moet gewoon terug aan het werk. Door hem heeft ze de première van de reclame van een nieuw afslank wonder gemist! Alles wat ze in de reclames zien moet ze meteen uitproberen want er is geen belangrijker ding in haar leven dan slank zijn. En hij maakt haar boos!

Don Quichot sta al een tijdje naar Dulcinea te kijken. Voor hem is ze beeldschoon: van binnen en van buiten. Haar haren, haar ogen, haar lippen – alles is perfect en hemels mooi. Toch merkt hij dat zijn geliefde steeds dunner wordt. Zoals zijn archivaris Sancho Panza zegt: het lijkt alsof ze van dunne stokjes gemaakt is. Het past

trouwens goed, Don Quichot die door Sancho Panza als een lange droge stok beschreven is. Leuk stel – lacht archivaris – maar als Dulcinea nog meer afvalt gaat ze helemaal verdwijnen!

Hoezo verdwijnen?! Mijn beeldschone Dulcinea?! Het licht van mijn ogen, de lucht voor mijn adem, het bloed voor mijn hart?! Dat kan ik niet laten gebeuren! Ik ga de strijd in voor mijn liefde! Ik verklaar een oorlog op leven en dood op advertenties voor afslankmiddelen! Extreem ontroerd verbrak Don Quichot alle contracten met reclame producenten. Alle advertenties moeten worden vernietigd, alle reclamefilmmpjes verwijderd. Hij is de enige die zijn godin kan redden!

De bestuursleden van La Mancha mediabedrijf gingen in opstand tegen Don Quichot. Ze konden niet toelaten dat het bedrijf veel geld gaat verliezen door de zieke liefde van een van de directeurs. Don Quichot werd uit zijn functie ontheven. Dulcinea was verwoest! Door de stomme strijd van Don Quichot kon ze geen reclames meer kijken en geen nieuwe producten testen! Haar wereld was ingestort. Ze heeft er niet om gevraagd! Ze haat hem met heel haar hart! Don Quichot sta alleen op de gang. Seconden eerder gooide Dulcinea de bloemen in zijn gezicht en met enorme knal sloeg ze de deur van de opslagruimte voor zijn neus dicht. Verrast en niets begrijpend bewoog hij berustend langzaam naar voren...

Malwina, Den Haag

HOOFDSTUK 1015: DON QUICHOT KRIJGT EEN ENKELBAND

Don Quichot opent de poort van zijn kasteel en begint zijn reis. De lucht is blauwer dan de zee en nog blauwer is de Albert Heijn die op onze weg komt. We gaan op strooptocht. Don ziet de roze glans van de vleesafdeling reflecteren in zijn pantser en je weet al wat er dus gaat gebeuren. Vervolgens kijkt hij links van zich, en daar ziet hij knapperige, goudbruine stokbroden in de vorm van knuppels hem aankijken. Maar dan plotseling komt er een grote trol tevoorschijn, die hem uitdaagt voor een duel. De trol heeft een speciaal apparaat waarmee hij door een rode streep Don kan verblinden, het lijkt wel magie. Don zegt: "Verdwij uit mijn weg, gij afschuwelijke magiër!" Waarop de trol antwoordt: "Dat wordt dan vier euro vijftig meneer, wilt u pinnen?" Mijn baasje staat versteld van de brutale toon, en begint te meppen met een stokbrood. Ik kijk maar een beetje toe, maar dan voel ik opeens tachtig kilo op mijn rug en ik weet wat dat betekent. Don wil weg en raast op mijn rug door de menigte mensen heen. De poorten lijken open te zijn, maar er schijnt een onzichtbare muur te staan rond deze betoverde plek: het is hier echt volledig behekst! Don ziet een glimmende, zilveren kar en gooit deze zo hard mogelijk tegen de onzichtbare muur aan. We zijn ontsnapt, maar we worden opgewacht door zilveren hengsten met fakkels zo rood als rozen en zo blauw als druiven. Ze hebben duistere, metalen kruisbogen en op dit punt hebben we het al opgegeven.

We worden betoverd met een spuitje dat ons zicht verkleind en onze ogen laat sluiten.

Vervolgens worden we wakker met een keten om onze enkels gebonden. Maar we merken al snel op dat de magiërs een fout hebben gemaakt. “Ze hebben de ketens niet aan ons vastgemaakt”, zegt Don. Is dat even mooi. We worden zelfs uit de kerkers vrijgelaten, terwijl we die losse ketens nog aan ons vast hebben zitten. We keren terug naar het kasteel, en we sluiten onze ogen deze keer op een gezonde, vrijwillige manier.

Thijs Steenks (17), Christelijk Lyceum, Delft

HOOFDSTUK 1024: DON QUICHOT EN DE MAGISCHE PIL

Quichot slenterde als een oud zielig mannetje eindeloos door het donkere koude bos. Hij kon eindeloos nadenken over de vrouw van zijn dromen. Fantaserend over hoe zij er dan wel niet uit zou zien. Hij miste haar. Hij miste haar zonder ooit een blik op haar te hebben geworpen. Hij miste haar zonder ooit een woord tegen haar te hebben gezegd en hij miste haar zonder ooit een tikje van haar lichaam te hebben aangeraakt. Het was een eenzaam gevoel wetend dat hij nooit een van deze drie dingen zou bereiken. Hij wou een einde maken aan deze ellende. Maar wist niet hoe. Hij wist niet hoe hij zijn verdriet kwijt kon raken en hij wist niet hoe zijn gedachtes kon veranderen.

Na eindeloos slenteren stuitte Quichot op licht. Hij trof een soort huis aan maar het huis zag er bijzonder uit. De helft ontbrak en er was geen dak. Toen zag hij iemand. Het was een oud klein vrouwtje. Ze had een lange lelijke neus en maar één oog. Quichot probeerde het zich voor te stellen maar een conversatie voeren met het oude vrouwtje was vrij lastig. Na het verstellen van zichzelf merkte Don Quichot dat ze iets zou gaan zeggen.

“Lupentgietig” en “gruwentvietsig”. Ze was niet te verstaan.

“Wat zegt u?” vroeg Don.

“U bent verdrietig” kraamde de oude vrouw uit.

Toen hij zich besepte dat zelfs de oude vrouw het kon zien brak hij. Hij vertelde haar alles. Hij ging maar door en

door. Na eindeloos luisteren naar de voor haar compleet vreemde man besloot de vrouw er wat aan te doen.

Quichot had zo eindeloos lang gezeurd dat de vrouw het niet meer aan kon. Ze kroop naar de oude ronde kast die in de hoek van de kamer stond en kwam terug met een doosje medicatie.

Ze vertelde Don het volgende: “deze tabletten liggen hier al duizenden jaren verborgen. De pillen zijn magisch en kunnen alles. Ik heb besloten u te helpen bij het slikken van één zo’n pil, u zal zich beter voelen” Quichot slikte de pil en het werkte meteen. Hij voelde zich weer goed. Hij kon het niet geloven en vroeg de vrouw: “mevrouw hoe noemt deze pillen?” waarop de vrouw antwoordde: “dit mijn heer, dit is de magische placebo pil”.

Bas Rietdijk (17), Christelijk Lyceum, Delft

HOOFDSTUK 1032: HOE DON QUICHOT CORONA WEGSMEET EN ZIJN DROOMVROUW OP HEM AF KWAM

Ik loop op een donkere dag op een afgelegen pad door een dicht bos met aan mijn zijde Sancho Panza op zijn ezel, genaamd Potgnoti. Mijn verzwakte pony strompelt ver achter mij aan. Mijn gedachtes dwalen steeds af naar de mooie lach, glanzende haren en sprankelende ogen van Dulcinea. Mijn droomvrouw. Tot ik plots struikel over een steen die verkeerd is gelegd en een beetje uitsteekt boven het wegdek. Het wordt mijn vijand. Waarom steekt deze steen uit? Hij wil mij expres laten vallen. Maar veel zin heb ik niet om te gaan vechten en ik loop moedeloos door.

Na vele lange uren lopen komen we aan in een dorp. Overal lijnen op de grond, blijkbaar vanwege een of ander virus. 'Anderhalve meter' staat op elke hoek van de straat. Ik loop een bakker binnen, waar er een prachtvrouw staat. "Hallo, hoogedel achtige schoonheid, u ziet er weer prachtig uit vandaag". Maar dan komt er een boze man naar me toe en hij vertelt dat ik per direct een winkelverbod heb wegens intimidatie in zijn zaak. Ik verzet me niet, loop naar buiten met paard en al en wil het tegendeel bewijzen dat ik een goed mens ben. "Corona, kan ik dat niet laten verdwijnen? Ja, dat ga ik doen". Misschien dat Dulcinea me dan ook ziet staan. Ik besluit met Sancho Panza op pad te gaan naar het laboratorium.

Binnen gekomen in het onderzoekscentrum doen we een witte jas aan. Maar plots begint deze jas me aan te vallen. Ik werp de jas op de grond en spring erop. De jas wil niet dat ik Corona probeer te overwinnen. Ik mep terug. Hard. De jas gaat kapot en scheurt. Ik voel de macht naar boven stijgen. Ik zie een potje met Corona erop staan en smijt het kapot. Nu kan het virus nooit meer verspreid worden. Ik begin te rennen, verre weg van het kapot gevallen potje. Ik begin te schreeuwen. "Dulcinea, Dulcinea wordt van mij!!" Plots in de verte verschijnt een vrouw. Ik begin harder te rennen. Tot mijn verbazing is het Dulcinea. Ze valt in mijn armen en we leven lang en gelukkig. Zonder corona.

Florien Backer Mohrmann (17), Christelijk Lyceum, Delft

HOOFDSTUK 1033: DON QUICHOT PROBEERT SPANJE TE HELPEN

Ik hoor een marcherend leger. Gaan we vechten? Ik, Don Quichot, dappere ridder, volg de massa. Ik word aangekeken door arme soldaten, ze kijken naar me op. Zij lopen, als arm volk. Ik berijd mijn ezel. Hoe verder we komen, hoe harder mijn hart gaat kloppen, hoe sneller mijn bloed stroomt en hoe nerveuzer ik word. Mijn mederidders zingen. Weet ik wat ze zingen? Nee. Het klinkt spannend, avontuurlijk. Ik loop de arena in, mijn rijtuig moest buiten blijven. Velen lessen de dorst. Ook ik pak zo'n doorzichtige beker met gele vloeistof. Iemand wordt boos, en schreeuwt iets over geld. Natuurlijk, hoe kon ik vergeten te betalen? Ik overhandig drie zilverstukken en ga ervan uit dat het zo goed is. De man achter de bar kijkt beduusd, ik baan me maar gauw weg uit deze situatie.

Mijn mederidders gaan zitten, zal onze bevelhebber ons nu informeren over de tactieken van de strijd? Tientallen mannen in oranje shirts komen het slagveld oplopen, dat er overigens erg goed verzorgd uitziet. Ik betwijfel of hun harnassen beschermend zullen zijn. Blote benen, armen en nekken zijn een roep om verwondingen. Nog zo'n twintig andere mannen rennen het veld op, en net als hun voorgangers gaan zij arm in arm staan. Ze bereiden zich voor op strijd. Iets trekt mijn aandacht, mijn vlag. Ik zie mijn vlag, zwarte haren en rode harnassen! Mijn deuntje, ik hoor mijn deuntje! Uit volle borst zing ik mee. Vuile blikken

komen van de oranje geklede mannen om mij heen, alsof ze net niet aan het zingen waren.

Zal Spanje gaan vechten? Waarom wist ik daar niets van? Ik probeer mijn weg te banen door de oranje menigte, maar de zee van mensen is dicht. Een fluitsignaal.

Oranje en rode soldaten beginnen te rennen. Niet naar elkaar, nee, ze rennen richting een rond, vluchtend object. Ik snap het al, het gezamenlijke doel is het gevangennemen van deze vluchtende bal in één van de korven. Er lijkt één laatste obstakel te zijn, een groen geklede man staat voor elke korf. Uitgeput bereik ik het gras, maar zet een sprint in naar deze groene man. Ik, als dappere ridder, moet mijn land helpen. Met getrokken zwaard ren ik richting het net, de groene man kijkt me met bange ogen aan. Iedereen juicht, ik hef mijn zwaard en...

Karlijn Rodenburg (16), Christelijk Lyceum, Delft

HOOFDSTUK 1038: OVER HOE DON QUICHOT EEN KUNSTENAAR WERD

Het leek een doodgewone ochtend, toen Don Quichot de kunst tegen het lijf liep. In de marmeren gangen van het museum werd hij verleid door de penseelstreken op gespannen doek. De afgebeelde ridder opgesloten achter een glazen raam, spraken tot hem. "Ben zoals wij zijn, dat is ons bevel. Jij, Don Quichot, ridder der ridders zal ook vereeuwigd worden op doek."

Don Quichot hoorde het gebod van de kunst die sprak met de stem van de ridder en zocht naar de oorsprong van het geluid. Zijn blik viel op een vrouw, gekleed in lakens. Het beeld overviel hem. "Mijn geliefde Dulcinea, ik zal ons vastleggen in doek. Ik als rijke ridder en jij als mijn prachtige prinses."

Hij begaf zich naar zijn kamer en in zijn kunstzinnige manie veranderde hij zijn keurige kantoor in een tempel voor de creatie. Het was een ode aan de fantasie, aan de kunst. Maar toen, zijn handen waren leeg. In zijn haast was hij vergeten dat hij geen enkele schilderuitrusting bezat. Snel liet hij zijn schildknaap komen. "Mijn beste Sancho, het edelste wat een ridder kan doen is het vastleggen van zijn eigen gelaat. Mijn meesterwerk is voor mijn geliefde Dulcinea bestemd, maar welke meesterwerk kan ik maken zonder het medium voor mijn kunst. Ik behoef een kunstenaarsbezit, breng het mij."

Met een zucht, volgde Sancho de bevelen van zijn krankzinnige baas. Zo snel als de wind bracht hij Don Quichot dat waar hij voor wenste. "Maar Don Quichot, zou jij geen werk moeten doen?"

"Maar nee, Sancho. Mijn enige werk, mijn enige taak nu is het luisteren naar het bevel van de kunst. Laat mij alleen, jij bederft mijn schildersziel, jij vermoordt mijn inspiratie. Je steekt het neer en het sterft als een gewond dier.."

Alweer zuchtend, verlaat Sancho de verrommelde kantoorkamer. Als in een droom, schilderde hij. Zijn penseel was zijn zwaard en zijn canvas bloedde kleur. De tijd verstreek en ademloos staarde Don Quichot naar zijn meesterwerk. Het was de ultieme perfectie. Haastig droeg hij het doek naar zijn Dulcinea. "Mijn lief, accepteer mijn kunst. Het komt uit het diepste van mijn ziel en het is het symbool van mijn liefde voor u."

Dulcinea keek naar hem met een frons. "Moet dit bij het afval?"

Annemijn Jacobs (17), Christelijk Lyceum, Delft

HOOFDSTUK 1041: WAARIN DON QUICHOTS LEVEN GEEN FILM BLIJKT TE ZIJN

Het leek een doodgewone ochtend, toen Don Quichot Dulcinea tegen het lijf liep. De dag was een grauwe, winterse maandag, en patronen van ijs hadden zich sierlijk in het glas van de ramen gekerfd, dansend om elkaar heen. Don Quichot was ervan overtuigd dat de wintertijd een romantische was, want dit was de informatie die zijn films hem voedden; gelukkige paren vonden elkaar nou eenmaal altijd in de sneeuw, met hun lyrische liefdesverklaringen en samensmeltende armen. Het verraste hem dan ook toen hij Dulcinea aantrof in deze kou tijdens zijn wandeling naar zijn werk, voor wie hij al jarenlang een onbeantwoorde liefde koesterde.

Dulcinea had haar vingers om een beker koffie geklemd en leek zich te haasten, en in deze haast botste zij per ongeluk tegen Don Quichot aan, waardoor de hete bruine vloeistof zich volledig over haar jas verspreidde en vloeide als een woedende rivier.

Dit is goed, dacht Don Quichot glimlachend in zichzelf, want dit vindt ook plaats in films. Een botsing zoals deze is de aarde waar de bloem van liefde uit voortkomt. Hij zal zeggen wat voor kluns hij is, en dat hij het wil goedmaken, hij zal zakdoeken uit zijn jaszakken halen en zij zal lachen, zeggen dat het geen probleem is, naar hem glimlachen als ze wegloopt en hem voor altijd in haar gedachten houden. En zij zullen besluiten elkaar wederom te

ontmoeten, maar in betere omstandigheden, wie weet in een koffiehuis.

Een reactie zoals de hare schokte hem dan ook en deed zijn aarde beven. Dulcinea's ogen sperden wijd open en zij brulde: "Idioot! Wie denk je wel niet dat je bent? Scheer je weg, akelig tuig! En bevind je nooit meer in mijn buurt!" Haar woorden waren wolkjes in de lucht en een klap in zijn gezicht. "Dulcinea, wacht," stootte Don Quichot paniekerig uit, "kom toch mee naar mijn nederige stulpje, dan help ik je aan een nieuwe kop koffie als compensatie voor dit ongemak, en krijg je de gelegenheid je om te kleden – ik geloof dat ik ergens een extra overhemd..."

"Ik kan dit niet geloven!" onderbrak zij hem, furieus. "Dat je me na deze ellende ook nog naar je huis probeert te lokken. Je doet mijn bloed koken! Vlucht, nu, voordat ik je vind en je de consequenties ervaren zult!" Dit was genoeg om Don Quichot uit de voeten te maken. Hij gleed tijdens het proces even nog op erg gênante wijze uit over een bevroren plas en maakte daarna dat hij wegkwam. Onverveerd (en niets bijgeleerd) zette Don Quichot zijn reis voort, op zoek naar nieuwe avonturen.

Latisha Butarbutar (16), Christelijk Lyceum, Delft

HOOFDSTUK 1050: WAARIN DON QUICHOT CKV OVERLEEFT

Het was een rustige dag in het Lyceum der Intellectuele. De Bruggertjes streefden ernaar om op tijd hun lokaal in te komen en de docenten Frans deden niks anders dan de ziel van leerlingen eruit zuigen. Don is een befaamde leerling die streeft naar roem. Hij wil de glorie van de oude ridders ervaren zoals ridder Floris, Lancelot of ridder Arthur. Don heeft besloten een oud ridderpak aan te trekken en door het Lyceum te reizen, hopen om zijn eigen legendes te creëren. Op zijn oude betrouwde stokpaard Rocinante galoppeert hij door de gangen van de kunstlokalen zoekend naar zijn eigen avontuur.

Ineens ziet hij Gravin Rozeland. Quichot staat stil en staart het lokaal in. Rozeland is de vrouw waarvoor Don al sinds eeuwen zijn hartje voor begeert, maar zij niet voor hem. Zij had CKV les van de heer Kok, maar Rozeland was zoals altijd schitterend net als alle sterren die je ziet in de avond.

Maar wat ziet hij nou? Haar klas wordt bedreigd door een grote gevaarlijke draak. Dit was zijn moment dacht hij "Ik moet ze redden". Don trapt de deur van het lokaal in en loopt naar binnen. "Geen zorgen, mijn jonkvrouw. Ik zal je van dit monster verlossen!" zegt hij terwijl hij zijn zwaard trekt. Hij hakt de kop van de draak af en hakt hem in stukken "Pak aan jij monster, gij zult nooit meer CKV terroriseren". Na de draak te hebben verslaan loopt hij naar Rozeland toe "Geen zorgen mijn jonkvrouw, Ik Don

Quichot red uw leven". Rozeland antwoordt hierop "Gast, what the fuck? Je hebt mijn papier-maché werk vernietigd." Don schrok van deze ondankbaarheid en struikelde. "Gast wat moet ik nu doen? Dit kunstwerk was voor mijn eindexamen." zegt zij "Hoe moet ik nu mijn gemiddelde fixen?" . "Geen zorgen mijn lieve roos", antwoordt Don, "er is niks dat de legendarische Don Quichot niet kan redden, hij redt zelfs jouw gemiddelde".

Bao Sam van Dorst (17), Christelijk Lyceum, Delft

HOOFDSTUK 1064: VAN DONKEY- KOTS NAAR DON QUICHOT

Ik, Don Quichot, kon niks. Ik kon niet zonder handen fietsen, of een pannenkoek omflippen of netjes schrijven. Mensen vonden mij een kluns. Misschien ben ik dat in werkelijkheid wel. Maar in mijn hoofd zit het anders. Ik leef in een andere wereld.

Op een dag, nadat ik voor de zoveelste keer Donkeykots werd genoemd, klikte er iets in mijn hoofd. Ik besloot, dat ik alles kon. Opeens had ik geen blauwe knieën meer door het vallen van m'n fiets. Opeens had ik geen vloer meer die bedekt was door pannenkoekenbeslag. Opeens had ik geen gevlekte linkerhand meer door de pen inkt.

De volgende dag liep ik vol zelfvertrouwen de school binnen. Mensen keken me vol bewondering aan. Wie is die knappe, intelligente, totaal niet klunzige, jongen? Het mooiste meisje van de school, Dulcinea, knielde voor m'n voeten. Ze had glinsterende blauwe ogen die zo diep waren als de oceaan en haar haarkleur deed me denken aan de zonsopgang. Ze vroeg: "Zou jij, betoverende Don Quichot, mij het plezier kunnen doen om met mij een avond te spenderen?" Behalve zij stapte ook anderen op mij af, smachtend om aandacht. Versteld stond ik van deze plotselinge attentie, maar toch genoot ik ervan. Later die dag scoorde ik in de gymles vier doelpunten, kreeg ik een 9,5 terug voor m'n wiskunde toets en werd ik voor het jaarboek genomineerd als 'mooiste jongen van de school'.

Ik ben nu een soort super-mens. Iedereen kijkt naar me op, ik ben goed in alles wat ik probeer en ik krijg alles wat ik wil. Ik heb twee nieuwe vrienden, Sanchi en Rocci, die alles voor me over zouden hebben. Mijn leraar geschiedenis, Cervantes, is eindelijk trots op me.

Ik heb mezelf altijd afgevraagd of dit wel allemaal echt is. Misschien is dit wel gewoon een wereld die ik voor mezelf heb gecreëerd, uit zelfmedelijden. Ik wil eigenlijk helemaal niet weten of dit oprecht is. Deze realiteit (of fantasie?) staat me wel goed.

Areta Boorsma (16), Christelijk Lyceum, Delft

HOOFDSTUK 1070: DON QUICHOT EN HET PER ABUIS OPLOSSEN VAN HET ISRAËL-PALESTINA CONFLICT

Hoe de nietsvermoedende Don Quichot afgelopen zomer per ongeluk het Israël-Palestina conflict oploste.

De ontsnapping

Het was een mooie zomerachtige dag in juni toen de onnozele maar ruimdenkende Don Quichot zijn ontsnapping inzette in Stichting Stompzinnigheid. Na jaren vastgezet te hebben had de ambitieuze 41-jarige Spanjaard er schoon genoeg van. Volgens ooggetuigen besloot Quichot de zekere morgen een digibord op wieltjes te stelen, waarop hij zijn ontsnapping voortzette. Naar verluidt was hij er zelf van overtuigd dat het niet om een digibord maar om een struisvogel ging. Camerabeelden bevestigden echter het verhaal van de omstanders, waarop duidelijk te zien is hoe Quichot al schreeuwend op het digibord de trappen van het gesticht af stuitert. Eenmaal buiten de deuren van de stichting was er geen weg meer terug voor Quichot, want de verplegers hadden de achtervolging al ingezet. Na twee dagen zoeken werd duidelijk dat Quichot niet meer gevonden zou worden, geruchten gingen al rond dat hij het land al verlaten zou hebben. Drie weken later werd de Spanjaard gesignaleerd in Jerusalem, hoe hij daar gekomen is blijft vooralsnog onduidelijk. Wel werden er gelijk meldingen gemaakt van een verzoenende situatie in het roerige gebied. Voor het eerst in decennia kregen de grenswachten van zowel

Israël als Palestina een dagje vrij en was de gehele stad voor iedereen veilig en toegankelijk. Volgens inwoners van de stad waren de legerleidingen van beide landen dusdaing onder de indruk van Quichots verhalen en levenslessen dat beide landen hun eigen religie verlieten en zich aansloten bij het Quichotisme. Al snel werd er hard gewerkt aan het bouwen van een nieuw gebedshuis waar inwoners van beide landen zich thuis zouden voelen. Ondertussen had de nog altijd nietsvermoedende Quichot het gebied alweer verlaten, hij zou gezien zijn in de Donbas regio in Oekraïne. Daar werd hij gespot door een aantal journalisten die hem het hemd van het lijf vroegen, maar toen Quichot een preek begon op te hangen over de filosofische gesprekken die hij met zijn struisvogel zou hebben gehad werd ook bij de journalisten duidelijk dat de Quichot geen flauw benul had van de indruk die hij op de wereld had achtergelaten...

Seger (16), Christelijk Lyceum, Delft

HOOFDSTUK 1071: WAARIN DON QUICHOT MEEDOET AAN EEN RIDDER WEDSTRIJD

Het leek een doodgewone ochtend toen Don Quichot twee mannen tegen het lijf liep. Ze waren aan het praten over een wonderbaarlijke wedstrijd waar mensen tot de dood elkaar te lijf gingen met bijzondere bewegingen. De kandidaten hadden krankzinnige kleding aan, versierd met goud en vervreemde vormen. De jonge mannen hadden het natuurlijk over Drag Race, maar Don Quichot dacht dat het ging over een ridderwedstrijd en heeft zich nadat hij terugkwam in zijn kasteel gelijk in geschreven. Hij moest hoe dan ook deze wedstrijd winnen. Dan zouden al die mensen die dachten dat hij zijn hoofd aan een windmolen had gestoten zien dat hij een echte ridder was. Don Quichot kwam als eerste binnen in de grote zaal in een ridderpak van ijzer. Zijn ridderpak was de jurk van zijn moeder en de prachtige helm was natuurlijk een emmer die hij had gestolen van de schoonmaker. Één voor één kwamen de kandidaten binnen met prachtige ridderpakken aan. Don Quichot was geschokt door alle fantastische ridderpakken en hun heldhaftige titels zoals Sweet and Sour, Angel Danger en Raven. Don Quichot wist nu dat hij op de goede weg stond om de hele wereld te laten zien dat hij een echte ridder was.

De eerste opdracht begon en het thema was hem op het lijf geschreven namelijk: Blauw Bloed, maar Don Quichot wist niet wat dit betekende. Hij snapte niet wat hij

nou moest doen, dus ging hij rondvragen bij de andere edele ridders. Sommigen keken hem raar aan en zeiden: "Heb jij nooit eerder een Drag Show beschouwd?" Hij schudde zijn hoofd. "Hoe zijn we hier beland? Dat een persoon die niks weet meedoet aan deze show". De ronde begon en Don Quichot kwam in een blauwe ridderpak, versierd met een cape en dierenvachten. Het was gewoon een blauw gordijn met daaraan vast een veren genaaid. Rupaul's gezicht, hij was de Drag Race leider, keek ernstig en geschokt. Don Quichot had niks door en was aan het wachten totdat het zwaardgevecht zou beginnen. Rupaul begon met praten; 'De winnaar van deze week is... Don Quichot' Don Quichot had gewonnen. Hij had de hele wereld laten zien dat hij een echte ridder was en zo trok Don Quichot verder, zijn toekomst tegemoet.

Tessa Bes (19), Christelijk Lyceum. Delft

HOOFDSTUK 1076: OVER DE BOMEN VOOR DE HAAGSE SCHOUWBURG

Hoe Don Quichot de bomen voor de Haagse Schouwburg probeerde te redden.

Don Quichot ging met zijn vrouw Dulchinea van Rijbroek en Sancho Panza naar de Haagse Schouwburg om kaartjes voor de voorstelling van Opera Today te kopen. Het was een zwoele lentedag en de krokussen op het Lange Voorhout vormden een paars tapijt tussen de lindebomen. "Wat een weldadig genot is het om hier in de natuur rond te waren" sprak Don Quichot vergenoegd. De te zware en te brede Avenio trams knarsten luid in de bochten maar onze koene ridder zag alleen de natuur. Hij sprak tot Sancho en zijn geliefde. "Dit prachtige woud is het absoluut waard om door een ridder beschermd te worden".

Sancho Panza zuchtte even, maar had al zoveel meegemaakt van zijn meester dat hij hem verder maar liet begaan. Toen het gezelschap binnenin de schouwburg was werden er dranghekken rond de 4 kastanje bomen bij de schouwburg geplaatst en kwamen er grote kapmachines aangereiden. Don Quichot uitte een schrille kreet en stormde naar buiten. Hij zag geen kapmachines, maar hij zag draken. "Verfoeide draken" "Laat de natuur met rust!" riep hij. De monsterlijke kapmachines die konden kappen en versnipperen in één beweging werden meteen aangevallen door de ridder. Sancho Panza zag het

gevaar en probeerde hem te stoppen. "Straks wordt mijn meester nog versnipperd"! riep Sancho in paniek, maar Dulchinea moedigde hem aan. "Ja, dood aan de draken" riep ze! Maar toen Don Quichot de de kapmachines aanviel verdween zijn zwaard direct in de versnipperaar en in plaats van de machines te stoppen versnelde de versnipperaar nog eens door het toegevoegde metaal. Sancho Panza vond het jammer van het kostbare zwaard en probeerde het nog te pakken te krijgen en verdween al snel bijna tot zijn middel in het monsterlijke apparaat. Alleen zijn benen staken er nog uit. Dat werd Don Quichot teveel en hij trok Sancho Panza nog net op tijd uit de monsterlijke draak. Dulchinea probeerde hem nog verder aan te vuren maar Sancho Panza was allang blij dat er geen doden waren gevallen. Nadat alle bommen geveld waren passeerde er een Avenio tram. Don Quichot riep "Weg, monsterlijke ijselijke snerper" en onder luide toejuichingen van Dulchinea ging hij er achteraan met zijn Rossinante , gevolgd door een kreunende Sancho Panza.

Enny Kleikamp van Leeuwen (62), Den Haag

HOOFDSTUK 1077: DON QUICHOT, LA CONTINUACIÓN

Nadat men hem de beschikking had voorgelezen, knikte hij tevreden en sloot hij de ogen. Allen schrokken en beseften dat de dapperste ridder die ooit op twee benen stond, de geest had gegeven. Weinig dagen later zakte een palissanderhouten kist onder tranen het vers gedolven graf in. Wat de rouwende nabestaanden niet konden weten, was dat in de kist niet het levenloze lichaam van de ridder van La Mancha lag, maar stenen van bij benadering gelijk gewicht. Dit was onderdeel van het plan dat Don Quichot, juist voordat hij de ogen sloot, met zijn schildjongen had beraamd.

Buiten ieders zicht was Don Quichot het bos ingelopen, om nog één avontuur tegemoet te treden, opdat hij niet als zwakkeling in bed, maar in het vuur van de strijd om het kromme recht te maken zou sterven.

Niemand had voorzien dat het bos, nadat de leeuwenridder er binnentrad, in lichterlaaie kwam te staan. Spoedig ontwaarde Don Quichot, dat het licht voortkwam uit een hemels vaartuig. "Voorwaar", sprak de doodgewaande onbevreesd, "de Gevleugelde Krukhout is weergekeerd." Nog vóór hij uitgesproken was, ontsteeg hij de bosgrond en opende hij de ogen in de stuurhut van het luchtschip, waar de kapitein zich dadelijk aan hem voorstelde: "Moedig ridder", sprak deze, "Ik heb u opgenomen, opdat gij aan mijn zijde de strijd tegen onrecht en ramspoed kunt voortzetten."

Don Quichot doorvoelde, dat hij ten langen leste een machtig medestander had gevonden en dat zij een dolende riddersmacht zouden vormen. Na het commando 'vamos', legde de kapitein uit, dat zij hun nobele werk konden verrichten tot in de verste ridderschappen: "Maar eerst dienen wij uw eigen wereld te redden van de ondergang, die door het gedrag der bewoners aanstaande is."

Na een kop hete thee zeide de kapitein: "Samen kunnen wij deze rampspoed voorkomen." Ontroerd sloot Don Quichot de kapitein in de armen en stelde hij vast, dat het hun aan kracht, strijdlust en goede wil niet zou ontbreken. Aldus begonnen de allerlaatste avonturen.

Het luchtruim, de uiterste grens. Dit zijn de lang onbekend gebleven, ultieme reizen van hidalgo Don Quichot, zijn roemrijke missie, om verre, vreemde landstrecken te ontdekken, hebzucht, verspilling en oververhitting te bestrijden, en om dapper te rijden waar nog nooit iemand gereden heeft.

Henk Zwijnenburg (69), Den Haag

HOOFDSTUK 1078: DOÑA QUICHOT EN HET WINDMOLENPARK VAN DE NOORDZEE

Dit is het verbazingwekkende verhaal van Doña Quichot. Het leek op een doodgewone ochtend in maart 2023, toen ze haar beslissing nam. Het had die nacht uitzonderlijk geregend en de wind was net gaan liggen. De zee was rustiger maar er waren veel meer golven dan verwacht. Tijd om te gaan.

Ze zat nu in een klein vissersbootje op het water te dobberen, samen met Sancho die ze op weg naar de haven opgehaald had. Al jaren vocht ze om de wereld te verbeteren en hij ging altijd mee. In de loop van de jaren was hij een soort beschermengel voor haar geworden.

“Sancho, lieve vriend je moet harder roeien anders redden we het niet!”

“Doña, ik doe mijn best! Maar ik heb de wind en de golven tegen!”

“Toch moeten we het windmolenpark op tijd bereiken, vóór de inwijding!”

“Wat bent u van plan? Wat gaan we doen?” vroeg Sancho nieuwsgierig maar ook behoorlijk bezorgd.

Hij begreep niet zo goed wat ze hier deden. Hij hield niet van de zee, zeker niet van de verraderlijke Noordzee. Doña probeerde hem moed in te spreken door te zingen: “Sancho Panza ging uit varen, met zijn bootje naar Den

Hagen". Maar hij dacht zelf: "De weg was recht, de weg was krom, nooit kwam Sancho Panza weerom".

"Je vindt windmolen toch leuk?" vroeg hij, even later.

"Ja zeker laat ze maar volop draaien. Het is goed voor het milieu."

"Maar waarom gaan we ernaartoe? En vooral nu? Wat wilt u?"

"Sancho, tijdens de plechtigheid wil ik graag aandacht krijgen voor onze desolate planeet en voor positieve actievoeren!"

"Wat wil u dan doen?" vroeg Sancho opnieuw.

"Ik beloof je dat de pers uitgebreid ons mooie verhaal gaat vertellen. Iedereen zal een actieve herinnering aan deze dag houden!"

"Maar Doña..."

"Geen ja maar! Ga door met roeien!"

Doña Quichot had zich tijdens de toespraak van de premier vastgeplakt aan een windmolen. Ze had het achtuurjournaal wel gehaald maar zó kon ze niet verder trekken en haar deugdelijke toekomst tegemoet gaan. Want niemand vond het de moeite waard om haar los te krijgen. Sancho zuchtte, zonder cola kon hij niets.

Caroline Figueres (62), Den Haag

HOOFDSTUK 1082: WAT HET HOOFD NIET WEET WORDT NIET GEMIST

Wat het hoofd niet weet wordt niet gemist

Op een doodgewone ochtend werd ik wakker en wist: ik, Don Quichote, wilde weg van de plek waar ik nu was. Weg van deze groep mensen waarvan ik totaal vervreemde behalve buurvrouw Dulcinea dan. Dan de dolende jonkvrouwen van dit kasteel; ik werd rijkelijk voorzien van spijzen en dranken doch veel tijd besteedden ze niet aan mij, zij hadden nooit tijd om een van mijn ridderverhalen aan te horen... daar moet beslist wat aan gedaan worden; mijn eerstvolgende bezoek aan de koning ga ik hem dit verkondigen!

Ik kon met gemak het kasteel verlaten, de wachter was afwezig op dat moment en de ophaalbrug omlaag. Nogal onverwachts bevond ik me plots in een ruimte waar gevilde dieren in moten werden gehakt. Het moesten wel jagers zijn die dit bloedbad aanrichtten, ik werd zelfs omvergelopen door andere jagers met stalen karren vol prooien die ze van schappen gristen. Ik liep verder en zag plots stalen monsters op me afkomen, hun ogen lichtgevend op mij gericht, zich snel voortbewegend. Ik trok mijn zwaard doch moed ontbrak en ik rende weg. Ik hoorde Sancho mijn vriend gitaarspelen en Spaanse liederen zingen. De Spaanse notenmelange streelde mijn oren en ik werd weer rustig. Ik liep hem tegemoet en weg van de monsters met hun lichtende ogen. Wij gingen zitten

waar felle kleuren de wanden sierden. Ik luisterde naar de gitaarklanken en sloot mijn ogen totdat er iemand aan mijn arm trok. Een van de grommende monsters met een blauwe lamp stond precies voor me waaruit twee heren in het zwart- gele kledij stapten. Ik keek om me heen. Waar was Sancho ineens? "Help, ik heb verloren", maar het zwarte tweetal zei het tegenovergestelde: "Meneer Quijote, nee u bént eindelijk gevonden"!

Ik hoorde ze zeggen tegen een zwart kastje dat 'hij' van kamer 218 was aangetroffen onder een viaduct op de A12. Ik moest in het ijzeren monster stappen. Ik pakte mijn zwaard op en ging gedwee mee. Dit avontuur was niet direct een overwinning maar ik vraag mij nog wel af of mijn hoofd verlost is van alles in de wereld of is de wereld verlost van alles in mijn hoofd? Wat is nu aannemelijker? Met deze vragen vervolgde ik mijn weg met hen naar het kasteel terug.

Sandra L. (61), Den Haag

HOOFDSTUK 1083: WAARIN DE DON DE SCHULDEN OPLOST

Op een mooie zomerdag zat de Don op zijn zetel te mijmeren.

Ik vroeg de meester waar hij aan dacht.

“Zoveel mensen krijgen van die blauwe enveloppen en dwangbevelen, waar ze ongelukkig van worden.” Hij verhief zijn stem: “Ik kan er niet meer tegen! Kom, we bestijgen onze rossen en gaan naar het Grote Depot van de brieafaankomsten.”

Dus pakte ik onze rossen en fietsten we getweeën aldaar.

De poorten van het Grote Depot stonden al open, waardoor het simpel was om daar binnen te treden. “Blind is degene die niet door de mazen van het net heen kan kijken!” riep de meester.

Hij trok zijn verzilverde briefopener en begon verwoed alle blauwe enveloppen open te snijden. Huilend las hij de vreselijke berichten die daarin stonden.

“Op den duur zullen deze kwalijke praktijken het afleggen tegen de deugdelijkheid van mijn briefopener!” riep hij hartstochtelijk.

Op dat moment kwam er een vrachtwagen met de volgende lading post.

“O, zie daar, daar komen er nog meer, het houdt niet op. Elke dag stromen deze verderfelijke bedervers van de vreugde in de levens van de mensen binnen.”

De chauffeur van de vrachtwagen stond ons met open mond aan te staren.

“Bewaar me uw zoetsappige taal, want ik heb u door, onbetrouwbaar tuig.” Met de snelheid van een tijger sprong mijn meester in de wagen. Op het laatste moment trok hij nog snel onze rossen naar binnen. “Kom, Sancho, we gaan.”

Al toeterend reden we door de straten terwijl mijn meester uit het raam hing en tegen iedereen die hij tegenkwam schreeuwde: “Ik los uw schulden op, ik draal niet langer, vanaf vandaag zult u geen post meer ontvangen van al die druiloren.”

En zo reden wij de einder tegemoet, almaar verder weg van het gepeupel dat ons juichend aanmoedigde en somwijlen dankbaar geknield langs de weg zat.

Anita Duits (65), Den Haag

HOOFDSTUK 1086: WAARIN... DONNA QUICHOTA DE LA CHAOTA CHAOS SCHEPT IN DE ORDE TENEINDE DE CREATIEVE VRIJHEID VAN DE ZIEL TE ONTKETENEN

Donna Quichota de la Chaota besteedde haar ruitersrijden met Sancho Panza in haar kielzog de avond tegemoet. Na een aantal zanderige zijpaden te zijn ingeslagen, begon de kou op te trekken. Ze dwaalden al een hele poos en moesten nu toch echt op zoek naar een aangename plek waar zij hun energie weer konden opladen. Sancho kreeg zijn verkleumde voertuig nauwelijks meer vooruit – het beest begon zijn naam Donkey Sjak steeds meer eer aan te doen.

Plots verscheen er een vlammetje aan de horizon. “Kijk daar!” riep Donna opgetogen. “De zon lacht ons reeds toe!” “Maar neen, Donna,” wierp Sancho tegen, “dit is niet meer dan het geflikker van een vuurvliegje.” Donna tuurde nog eens goed. “

Alle vonkjes helpen in deze vermaledijde duisternis.” Dus gaven zij hun vervoersviervoeters de sporen.

Het licht bleek uit een fraaie herberg afkomstig. Ze wilden juist het pand betreden toen de klapdeuren opengegooid werden door een driftig gesticulerend en

puffend mannetje. “Ho ho, wat moet dat. Hebben jullie een vergunning en een reservering? Het is hier niet de zoete inval. Staan jullie op de lijst? Kunnen jullie je identificeren? Wat komen jullie eigenlijk doen?” De woorden buitelden over en door elkaar. Met opgetrokken wenkbrauwen keken onze helden elkaar aan en zagen toen de onwelkome naam van de herberg: Casa Juan Persona Non Grata.

“Nou,” zei Donna, “wij wilden ons hier graag laven aan de warmte en uitrusten; zodra we opgeladen zijn, willen we graag onze kunsten aan jullie vertonen.”

“Kúnst?! Nonsens. Persoonlijke expressie daar doen we hier niet aan. Wij zijn een keurig georganiseerde instantie, hier doen we alles volgens de regels en daar wordt absoluut niet buiten gekleurd. Wat zeg ik, er wordt helemaal niet gekleurd. Dat zou maar een bonte boel worden.”

“Maar creatieve vonkjes uitstrooien en aanwakkeren is mijn hoogstpersoonlijke missie. Ik ben immers ridder in de orde van de Nobele Ziel,” verklaarde Donna. Juan begon rood aan te lopen en verwoed met papieren te zwaaien. “Orde!” schreeuwde hij. “Ik wil nu jullie legitimatiebewijzen zien, en vul deze formulieren in!”

Nu werd het Donna te kwaad. “In naam van de Heilige Uitstorting der Ziel!” riep ze met heldere stem, en spietste de bureaucratie van de onzalige Juan aan haar sabel. “Gaat heen, ouwe wauwelaar!” Samen met Sancho stormde ze het pand binnen, waar ze een onvergetelijke bonte avond organiseerden waarin van harte werd gedanst, gezongen, gelachen én gekleurd.

HOOFDSTUK 1093: WAARIN DON QUICHOT IN DE BAN RAAKT VAN EEN KONINGIN

Het was zo'n dag waarop de wolken met vakantie zijn en de zon vrij spel heeft. Don Quichot lag in een veld te dommelen onder de takken van een knoestige appelboom. "Mijn beste Sancho," zei hij. "Ik stel voor dat we hier nog een ogenblik langer verpozen. Kortstondige rustmomenten doen langlopende ledematen goed." "Zou Rocinante dan niet in het gras moeten liggen, heer?"

"Edele rossen behoeven geen respijt, grootmoedige goedzak. Zij weten zich uitstekend staande te houden."

"Als u het zegt."

"Voelde u dat ook? Wat een plakkerige druppel water."

"Ik voelde niets, sinjeur."

"En nog een! Wat wonderlijk, ze smaken verrassend zoet."

"Volgens mij ligt u onder een bijenkorf, mijnheer."

"Mijn hemel! Dit is het meest smakelijke, delicioze, ravissante wat ik ooit tot mij heb genomen! Zo snoepig, zo zacht, zo smeug. Wie maakt zoiets zinnenstrelends?"

"De bijen, heer."

"Is dat een nabijgelegen koninkrijk?"

"Eh, hun volk heeft geen koning, maar wel een koningin."

"Ik wist het! Waar is zij, Sancho? Welke queeste moet ik aangaan, welke draak verslaan, welke strijd overwinnen om aan haar hand te geraken?"

"Ze is dichterbij dan u denkt."

“U kent haar? Is ze net zo groots als ik me voorstel?”

“Ze is eerder aan de kleine kant. Maar niettemin formidabel.”

“En zoet, daarover heb ik niet de minste twijfel! Ik noem haar... Dulcinea. We hebben geen moment te verliezen. Sancho, zadel mijn ros! Vrees niet, mijn lief, ik spoed mij naar u toe. Er is geen reus hoog genoeg, geen vallei laag genoeg, geen rivier wijd genoeg, om mij bij u vandaan te houden.”

“Eh, mijn heer?”

“Ja, Sancho?”

“Kijk eens boven u.”

“Wat krijgen we nu? Hoe komt deze gonzende groep aan de gouden nectar van mijn geliefde? Schavuiten! Maar deze zoemende roversbende is geen partij voor ons gezelschap. Ik zal met ze afrekenen – voor u, Dulcinea. Elke prestatie doe ik ter ere van uw naam. Scheert u weg, schamele schelmen! En garde!”

“Don, ik weet niet of dit zo’n goed idee...”

“Au! Sancho, ze beschikken – oei! – over venijnige zwaarden – au!”

“Voor het welzijn van uw koningin kunnen we deze strijd beter overslaan, sinjeur.”

“Dat nooit, knullige knaap – au! Mijn geliefde – ieks! – rekent op me!”

“Snap jij het nog?” vroeg Sancho aan Rocinante.

Het paard brieste en liep naar een andere boom, weg van de steeds giftiger wordende strijd.

“Lekker,” dacht hij, “al die appels.”

VERANTWOORDING

Het project Verhalen van Don Quichot kwam tot stand rondom de tournee van de opera De vernuftige edelman Don Quichot van La Mancha van OPERA2DAY en het New European Ensemble.

Deze uitgave bevat een selectie van het totaal aantal geschreven verhalen. De volledige verzameling is te vinden op *verhalenvandonquichot.nl*.

Het project werd inhoudelijk ontwikkeld door Mieke van der Ven, in nauwe samenspraak met regisseur en librettist Stefano Simone Pintor en algemeen directeur en artistiek leider Serge van Veggel. De workshops werden productioneel gerealiseerd door Aline de Jong en Silke Van Durme. De lessen en workshops werden gegeven door theaterdocenten Marrit Bausch, Daphne van Ommen, Freek van Zonsbeek en Barbara Willemsen.

De verhalen zijn geschreven door leerlingen en deelnemers aan de schrijversworkshops. De verhalen zijn niet geredigeerd. De verhalen verkondigen geen meningen of opvattingen van OPERA2DAY of de andere deelnemende partners. De verhalen zijn nieuw geschreven. Mocht er sprake zijn van plagiaat, dan willen wij u vragen dit ons te laten weten. Het is niet toegestaan de verhalen voor andere doeleinden te gebruiken zonder vooraf verleende toestemming.

MET DANK AAN

Serge van Veggel ,
Stefano Simone Pintor ,

Koen Caris – advies schrijfworkshop

Marrit Bausch
Daphne van Ommen
Freek van Zonsbeek
Barbara Willemsen

Mieke van der Ven
Aline de Jong
Silke Van Durme

Huub Linssen – bouw en onderhoud van de
verhalenwebsite

Wim van de Laak – vormgeving ebook

DEELNEMENDE SCHOLEN:

Christelijke Scholengemeenschap Comenius, Leeuwarden ,
Scholengemeenschap Jan Arentsz, Alkmaar , De Goudse
Scholengemeenschap Leo Vroman, Gouda , De Populier
Lyceum, Den Haag, Eddy Hillesum Lyceum, Deventer,
Gymnasium Bernrode, Nijmegen, Gymnasium Sorghvliet,
Den Haag, Hofdstad Lyceum, Den Haag, Maris College, Den
Haag, Novalis College, Eindhoven, Portus Groene Hart,
Barendrecht, Praedinius Gymnasium, Groningen,
Scholengemeenschap Dalton, Voorburg , School voor Jong

Talent, Den Haag, Stedelijk Gymnasium, Nijmegen,
Wateringse Veld College, Den Haag

THEATERS VOOR HET AANBIEDEN VAN RUIJTE VOOR DE SCHRIJFVONDEN:

Theater aan de Schie, Schiedam , Koninklijke Schouwburg,
Den Haag. Schouwburg Tilburg, Kunstmin, Dordrecht,,
Stadsschouwburg Haarlem, Stadsschouwburg Groningen,
Schouwburg Deventer, Stadsschouwburg Nijmegen,
Koninklijk Theater Carré, Amsterdam, Goudse Schouwburg,
De Harmonie, Leeuwarden, TAQA Theater de Vest, Alkmaar,
Schouwburg Rotterdam, Schouwburg Almere. Flint,
Amersfoort. Stadsschouwburg Utrecht, Parktheater
Eindhoven

DEELNEMERS AAN DE SCHRIJFVONDEN IN

Schiedam, Den Haag, Tilburg, Dordrecht, Haarlem,
Groningen, Deventer, Nijmegen, Amsterdam, Gouda,
Leeuwarden, Alkmaar, Rotterdam, Almere, Amersfoort,
Utrecht en Eindhoven